

องค์ความรู้ทางวัฒนธรรม ของสมาคมประชาชาติ แห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ศูนย์ศิลปะ วัฒนธรรมและท้องถิ่น
มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนทรินทร์ จังหวัดฉะเชิงเทรา
ปี ๒๕๕๖

คำนำ

อาเซียน (ASEAN : The Association of South East Asian Nations) มีชื่อเต็มว่า สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เกิดจากความร่วมมือจาก ๑๐ ประเทศ โดยในวันที่ ๑๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ กฎบัตรอาเซียนได้เริ่มมีผลบังคับใช้ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่ประเทศไทยได้เข้าดำรงตำแหน่งประธานอาเซียนที่ประชุมสุดยอดอาเซียนครั้งที่ ๑๔ ที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๒ ได้รับรองปฏิญญาชะอำ-อัมเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ว่าด้วยแผนงานสำหรับการจัดตั้งประชาคมอาเซียนประกอบด้วย ๓ เสาหลักคือ ๑) ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน ๒) ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ๓) ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน โดยอาเซียนรวมตัวเป็นชุมชนหรือประชาคมเดียวกันให้สำเร็จภายในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ หรือในปี ค.ศ. ๒๐๑๕

ดังนั้น ศูนย์ศิลปะ วัฒนธรรมและท้องถิ่น จึงเล็งเห็นและตระหนักถึงการเรียนรู้เกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมของ ๑๐ ประเทศในกลุ่มประชาคมอาเซียนว่ามีความจำเป็นอย่างยิ่ง จึงได้รวบรวมองค์ความรู้ทางวัฒนธรรมของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ประกอบด้วยเมืองหลวง ดอกไม้ประจำชาติ ศิลปวัฒนธรรมประจำชาติ การแต่งกายประจำชาติ อาหารประจำชาติ สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญและนาฏศิลป์ของประเทศในกลุ่มประชาคมอาเซียน ซึ่งผู้จัดทำหวังเป็นอย่างยิ่งว่าเป็นประโยชน์แก่นักเรียน นักศึกษาและประชาชนผู้สนใจทั่วไป ได้ศึกษาค้นคว้าเพื่อนำไปสู่การเตรียมพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียนภายใต้คำขวัญ “หนึ่งวิสัยทัศน์ หนึ่งเอกลักษณ์ หนึ่งประชาคม” (One Vision, One Identity, One Community)

ศูนย์ศิลปะ วัฒนธรรมและท้องถิ่น

๒๒ เมษายน ๒๕๕๖

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	ก
สารบัญ	ข
ความเป็นมาของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้	๑
อาเซียน ๑๐ ประเทศ	๒
เมืองหลวงของประเทศในกลุ่มประชาคมอาเซียน	๓
๑๐ เมืองหลวงของประเทศในกลุ่มอาเซียน	๔
๑. ประเทศไทย	๕
๒. สาธารณรัฐอินโดนีเซีย	๕
๓. สหพันธ์มาเลเซีย	๖
๔. สาธารณรัฐฟิลิปปินส์	๗
๕. สาธารณรัฐสิงคโปร์	๗
๖. เนการาบรูไน ดารุสซาลาม	๘
๗. สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม	๙
๘. สาธารณรัฐแห่งสหภาพพม่า	๙
๙. สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว	๑๐
๑๐. ราชอาณาจักรกัมพูชา	๑๑
ดอกไม้ประจำชาติของประเทศในกลุ่มประชาคมอาเซียน	๑๒
ศิลปวัฒนธรรมประจำชาติของประเทศในกลุ่มประชาคมอาเซียน	๑๕
๑. ศิลปวัฒนธรรมของประเทศไทย	๑๖
๒. ศิลปวัฒนธรรมของประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซีย	๒๒
๓. ศิลปวัฒนธรรมของประเทศสหพันธ์รัฐมาเลเซีย	๓๓
๔. ศิลปวัฒนธรรมของประเทศสาธารณรัฐฟิลิปปินส์	๓๙
๕. ศิลปวัฒนธรรมของประเทศสาธารณรัฐสิงคโปร์	๕๑
๖. ศิลปวัฒนธรรมของประเทศเนการาบรูไน ดารุสซาลาม	๕๖
๗. ศิลปวัฒนธรรมของประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม	๕๘
๘. ศิลปวัฒนธรรมของประเทศสาธารณรัฐแห่งสหภาพพม่า	๖๓
๙. ศิลปวัฒนธรรมของประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว	๖๙
๑๐. ศิลปวัฒนธรรมของประเทศราชอาณาจักรกัมพูชา	๗๑
สกุลเงินของ ๑๐ ประเทศในกลุ่มอาเซียน	๗๓
การแต่งกายประจำชาติของประเทศในกลุ่มประชาคมอาเซียน	๗๙
๑. ประเทศไทย	๘๐
๒. สาธารณรัฐอินโดนีเซีย	๘๑
๓. สหพันธ์มาเลเซีย	๘๒
๔. สาธารณรัฐฟิลิปปินส์	๘๓
๕. สาธารณรัฐสิงคโปร์	๘๔
๖. เนการาบรูไน ดารุสซาลาม	๘๕
๗. สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม	๘๖
๘. สาธารณรัฐแห่งสหภาพพม่า	๘๗
๙. สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว	๘๘
๑๐. ราชอาณาจักรกัมพูชา	๘๙

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
อาหารประจำชาติของประเทศในกลุ่มประชาคมอาเซียน	๙๐
๑. ประเทศไทย	๙๑
๒. ประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซีย	๙๓
๓. ประเทศสหพันธมาเลเซีย	๙๔
๔. ประเทศสาธารณรัฐฟิลิปปินส์	๙๖
๕. ประเทศสาธารณรัฐสิงคโปร์	๙๗
๖. ประเทศเนการาบรูไน ดารุสซาลาม	๙๘
๗. ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม	๙๙
๘. ประเทศสาธารณรัฐแห่งสหภาพพม่า	๑๐๐
๙. ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว	๑๐๒
๑๐. ประเทศราชอาณาจักรกัมพูชา	๑๐๓
สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศในกลุ่มประชาคมอาเซียน	๑๐๕
๑. ประเทศไทย	๑๐๖
๒. ประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซีย	๑๑๔
๓. ประเทศสหพันธมาเลเซีย	๑๑๘
๔. ประเทศสาธารณรัฐฟิลิปปินส์	๑๒๓
๕. ประเทศสาธารณรัฐสิงคโปร์	๑๒๘
๖. ประเทศเนการาบรูไน ดารุสซาลาม	๑๓๓
๗. ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม	๑๓๗
๘. ประเทศสาธารณรัฐแห่งสหภาพพม่า	๑๔๒
๙. ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว	๑๕๐
๑๐. ประเทศราชอาณาจักรกัมพูชา	๑๕๗
นาฏศิลป์ของ ๑๐ ประเทศในกลุ่มประชาคมอาเซียน	๑๖๒
๑. นาฏศิลป์ไทย	๑๖๓
๒. นาฏศิลป์อินโดนีเซีย	๑๖๔
๓. นาฏศิลป์มาเลเซีย	๑๖๕
๔. นาฏศิลป์ฟิลิปปินส์	๑๖๕
๕. นาฏศิลป์สิงคโปร์	๑๖๖
๖. นาฏศิลป์บรูไนดารุสซาลาม	๑๖๖
๗. นาฏศิลป์เวียดนาม	๑๖๖
๘. นาฏศิลป์พม่า	๑๖๗
๙. นาฏศิลป์ลาว	๑๖๗
๑๐. นาฏศิลป์กัมพูชา	๑๖๘
บรรณานุกรม	๑๗๐

ความเป็นมาของสมาคมประชาชาติ
แห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (ASEAN)

อาเซียน ๑๐ ประเทศ

อาเซียนหรือ สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (ASEAN : The Association of South East Asian Nations) ได้ก่อตั้งเมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๑๐ โดยประเทศผู้ก่อตั้งอาเซียน คือ ไทย สาธารณรัฐอินโดนีเซีย มาเลเซีย สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ และสาธารณรัฐสิงคโปร์ ต่อมาในปีพ.ศ.๒๕๒๗ บรูไนดารุสซาลาม ได้เข้ามาเป็นสมาชิก ตามด้วย สาธารณรัฐสังคมนิยม เวียดนามเข้ามาเป็นสมาชิกเมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๘ ขณะที่สาธารณรัฐแห่งสหภาพ พม่าและ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เข้ามาเป็นสมาชิกใน พ.ศ. ๒๕๔๐ และประเทศสุดท้ายคือ ราชอาณาจักร กัมพูชา เข้าเป็นสมาชิกอาเซียน เมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๒ ปัจจุบันอาเซียนมีประเทศสมาชิกทั้งหมด ๑๐ ประเทศ

ตลอดระยะเวลา ๔๔ ปีที่ผ่านมา อาเซียนได้เกิดความร่วมมือ รวมทั้งมีการวางกรอบความร่วมมือ เพื่อสร้างความเข้มแข็ง รวมถึงความมั่นคงของประเทศสมาชิกทั้งด้านความมั่นคงเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม และในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ อาเซียนได้วางแนวทางก้าวไปสู่ประชาคมอาเซียนอย่างสมบูรณ์ ภายใต้คำขวัญ คือ “หนึ่งวิสัยทัศน์ หนึ่งเอกลักษณ์ หนึ่งประชาคม ” (One Vision, One Identity, One Community) โดยมุ่งเน้นไปที่ ๓ ประชาคม คือ ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน(ASEAN Political Security Community : APSC) ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community : AEC) และประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community : ASCC)

โดยเมื่อวันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ.๒๕๕๒ ผู้นำอาเซียนได้ลงนามรับรองปฏิญญาชะอำ หัวหิน ว่าด้วยแผนงานจัดตั้งประชาคมอาเซียน (ค.ศ. ๒๐๐๙ -๒๐๑๕) เพื่อจัดตั้งประชาคมอาเซียนภายในปี ๒๕๕๘ ซึ่งประชาคมอาเซียนประกอบด้วยเสาหลัก ๓ เสา ดังต่อไปนี้

๑. ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน (ASEAN Security Community – ASC) มุ่งให้ประเทศในภูมิภาคอยู่ร่วมกันอย่างสันติ มีระบบแก้ไขความขัดแย้ง ระหว่างกันได้ด้วยดี มีเสถียรภาพอย่างรอบด้าน มีกรอบความร่วมมือเพื่อรับมือกับภัยคุกคามความมั่นคงทั้งรูปแบบเดิมและรูปแบบใหม่ ๆ เพื่อให้ประชาชนมีความปลอดภัยและมั่นคง

๒. ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community – AEC) มุ่งให้เกิดการรวมตัวกันทางเศรษฐกิจ และการอำนวยความสะดวกในการติดต่อค้าขายระหว่างกัน อันจะทำให้ภูมิภาคมีความเจริญมั่งคั่ง และสามารถแข่งขันกับภูมิภาคอื่น ๆ ได้เพื่อความอยู่ดีกินดีของประชาชนในประเทศอาเซียน โดย

๒.๑ มุ่งให้เกิดการไหลเวียนอย่างเสรีของ สินค้า บริการ การลงทุน เงินทุน การพัฒนาทางเศรษฐกิจ และการลดปัญหาความยากจนและความเหลื่อมล้ำทางสังคมภายในปี ๒๐๒๐

๒.๒ ทำให้อาเซียนเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียว (single market and production base)

๒.๓ ให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศสมาชิกใหม่ของอาเซียนเพื่อลดช่องว่างการพัฒนาและช่วยให้ประเทศเหล่านี้เข้าร่วมกระบวนการรวมตัวทางเศรษฐกิจของอาเซียน

๒.๔ ส่งเสริมความร่วมมือในนโยบายการเงินและเศรษฐกิจมหภาคตลาดการเงินและตลาดทุน การประกันภัยและภาษีอากร การพัฒนาโครงสร้าง พื้นฐานและการคมนาคม พัฒนาความร่วมมือด้านกฎหมาย การเกษตร พลังงาน การท่องเที่ยว การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์โดยการยกระดับการศึกษาและการพัฒนาฝีมือแรงงาน

กลุ่มสินค้าและบริการนำร่องที่สำคัญ ที่จะเกิดการรวมกลุ่มกัน คือ สินค้าเกษตร / สินค้าประมง / ผลิตภัณฑ์ไม้ / ผลิตภัณฑ์ยาง / สิ่งทอ / ยานยนต์ / อิเล็กทรอนิกส์ / เทคโนโลยีสารสนเทศ (e-ASEAN) / การบริการด้านสุขภาพ , ท่องเที่ยวและการขนส่งทางอากาศ (การบิน) กำหนดให้ปี พ.ศ. ๒๕๕๘ เป็นปีที่เริ่มรวมตัวกันอย่างเป็นทางการ โดยผ่อนปรนให้กับประเทศ ลาว กัมพูชา พม่า และ เวียดนาม สำหรับประเทศไทยได้รับมอบหมายให้ทำ Roadmap ทางด้านท่องเที่ยวและการขนส่งทางอากาศ (การบิน)

๓. ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community – ASCC) เพื่อให้ประชาชนแต่ละประเทศอาเซียนอยู่ร่วมกันภายใต้แนวคิดสังคมที่เอื้ออาทร มีสวัสดิการทางสังคมที่ดี และมีความมั่นคงทางสังคม

สำหรับการเตรียมความพร้อมเพื่อก้าวเข้าสู่การเป็นประชาคมอาเซียนนั้น ประเทศไทยในฐานะที่เป็นผู้นำในการก่อตั้งสมาคมอาเซียน มีศักยภาพในการเป็นแกนนำในการสร้างประชาคมอาเซียนให้เข้มแข็ง จึงได้มีการเตรียมความพร้อมเพื่อก้าวเข้าสู่การเป็นประชาคมอาเซียน โดยจะมุ่งเน้นเรื่องการศึกษา ซึ่งจัดอยู่ในประชาคมสังคมและวัฒนธรรม ที่จะมียุทธศาสตร์สำคัญที่จะส่งเสริมให้ประชาคมด้านอื่น ๆ ให้มีความเข้มแข็ง เนื่องจากการศึกษาเป็นรากฐานของการพัฒนาในทุก ๆ ด้าน และจะมีการส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็น

ศูนย์กลางด้านอาเซียนศึกษา เป็นศูนย์การเรียนรู้ด้านศาสนาและวัฒนธรรม เพื่อขับเคลื่อนประชาคมอาเซียน
ด้วยการศึกษา ด้วยการสร้างความเข้าใจในเรื่องเกี่ยวกับเพื่อนบ้านในกลุ่มประเทศอาเซียน ความแตกต่าง
ทางด้านชาติพันธุ์ หลักสิทธิมนุษยชน ตลอดจนการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศเพื่อพัฒนาการ
ติดต่อสื่อสารระหว่างกันในประเทศอาเซียน

เมืองหลวงของประเทศในกลุ่มประชาคมอาเซียน

๑๐ เมืองหลวงของประเทศในกลุ่มอาเซียน

๑. ประเทศไทย

กรุงเทพมหานคร เมืองหลวงของไทย มีเนื้อที่ ๑,๕๖๘ ตารางกิโลเมตร ประชากร ประมาณ ๕.๖ ล้านคน นับเป็นเมืองที่มี ประชากรมากที่สุดในประเทศไทย

กรุงเทพมหานคร มีอายุมาแล้วกว่า ๒๓๐ ปี ก่อตั้งราว คริสต์ศตวรรษที่ ๑๕ (พุทธ

ศตวรรษที่ ๒๐) มีสถานที่สำคัญอย่างวัดพระแก้ว สนามหลวงเป็นสัญลักษณ์ทางประวัติศาสตร์ เนื่องจากพื้นที่ ตรงนี้เคยเป็นพระบรมมหาราชวังของกษัตริย์ในต้นราชวงศ์จักรีมาก่อน มีสยามสแควร์ ตลาดนัดสวนจตุจักร เป็นสัญลักษณ์ของการช้อปปิ้ง และมีอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิเป็นจุดศูนย์กลางของการเดินทาง

๒. สาธารณรัฐอินโดนีเซีย

จาการ์ตา เมืองหลวงของประเทศ อินโดนีเซีย ซึ่งถือว่าเป็นประเทศที่มีพื้นที่มาก ที่สุดในอาเซียน ตั้งอยู่ทางตอนเหนือของเกาะ ชวา ติดทะเลชวา มีเนื้อที่ ๗๔๐ กิโลเมตร มี ประชากรประมาณ ๑๐ ล้านคน และเป็นที่ตั้ง ของสำนักงานอาเซียนด้วย

สำหรับกรุงจาการ์ตา ก่อตั้งตั้งแต่ ค.ศ. ๓๙๗ (พ.ศ. ๙๔๐) และเป็นเมืองหลวงของอินโดนีเซียมา อย่างยาวนานตั้งแต่ก่อนเป็นอาณานิคมของเนเธอร์แลนด์จนถึงปัจจุบัน

สัญลักษณ์ที่สำคัญที่สุดของกรุงจาการ์ตา ได้แก่ อนุสาวรีย์ประจำชาติอินโดนีเซีย (โมนาส) ซึ่งถือ ว่าเป็นอนุสาวรีย์ที่สร้างโดยมีส่วนประกอบของทองคำ ในยุคของประธานาธิบดีซูการ์โน ผู้ประกาศเอกราชให้ อินโดนีเซียปลดแอกจากเนเธอร์แลนด์ได้

๓. สหพันธ์มาเลเซีย

กรุงกัวลาลัมเปอร์ เมืองหลวงของมาเลเซีย ก่อตั้งประมาณ ค.ศ. ๑๘๕๐ (พ.ศ. ๒๓๙๓) มีเนื้อที่ประมาณ ๒๔๓ ตารางกิโลเมตร มีประชากรราว ๑.๖ ล้านคน ซึ่งถือว่าเป็นเมืองที่มีประชากรมากที่สุดของประเทศ เมื่อมองทางด้านเชื้อชาติของผู้อาศัยในกรุงกัวลาลัมเปอร์ พบว่า

เป็นชาวมลายูและชาวจีนเป็นส่วนใหญ่ ขณะที่ชาวอินเดียมีเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

สำหรับสัญลักษณ์ยุคใหม่ของกรุงกัวลาลัมเปอร์ ที่ใคร ๆ ก็รู้จัก คงหนีไม่พ้นตึกแฝด เปโตรนาสอย่างแน่นอน

๔. สาธารณรัฐฟิลิปปินส์

กรุงมะนิลา เมืองหลวงของฟิลิปปินส์ ก่อตั้งเมื่อ ค.ศ. ๑๕๗๔ (พ.ศ. ๒๑๑๗) ตั้งอยู่บนเกาะลูซอน ริมอ่าวมะนิลา มีเนื้อที่ประมาณ ๓๘.๕๕ ตารางกิโลเมตร ซึ่งถือว่าเล็กมาก มีประชากรประมาณ ๑.๖ ล้านคน

สำหรับสัญลักษณ์ของกรุงมะนิลา ได้แก่ อนุสาวรีย์ไรซอล ที่สวนสาธารณะลูเนต้า ซึ่งอนุสาวรีย์ดังกล่าว เป็นอนุสาวรีย์ของ โฆเซ ไรซอล บุคคลสำคัญที่ปลุกกระดมให้ชาวฟิลิปปินส์สู้เพื่อปลดแอกจากสเปนได้ อย่างไรก็ตาม ไรซอลกลับถูกนำไปประหาร

เสียก่อน ก่อนที่จะเห็นความสำเร็จตัวเองในภายหลัง

๕. สาธารณรัฐสิงคโปร์

สิงคโปร์ เป็นประเทศเดียวที่ไม่มี
เมืองหลวง เนื่องจากเป็นเกาะขนาด ๗๑๐
ตารางกิโลเมตร จึงบริหารประเทศทั้งหมด
เป็นรัฐเดียว มีประชากรราว ๕ ล้านคน ก่อตั้ง
ราวคริสต์ศตวรรษที่ ๒ (พุทธศตวรรษที่ ๗)

สำหรับสัญลักษณ์ที่สำคัญของสิงคโปร์ ย่อมหนีไม่พ้นเมอร์ไลออน (สิงโตทะเล) ที่ตั้งอยู่ในเมือง มี
หัวเป็นสิงโต ร่างเป็นปลา ยืนอยู่บนยอดคลื่น สามารถพ่นน้ำออกมาได้

๖. เนการาบรูไน ดารุสซาลาม

บันดาร์ เสรี เบกาวัน เมืองหลวงของ
ประเทศบรูไน ก่อตั้งเมื่อคริสต์ศตวรรษที่ ๘
(พุทธศตวรรษที่ ๑๓) ตั้งอยู่ทางตอนเหนือของ
แม่น้ำบรูไน มีพื้นที่ ๑,๓๔๕ ตารางกิโลเมตร มี
ประชากรประมาณ ๑.๔ แสนคน โดยมีชาวบรูไน
กับมาเลย์เป็นประชากรหลักและมีชาวจีนอาศัย
เป็นชนกลุ่มน้อย

ด้านสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญของเมืองบันดาร์ เสรี เบกาวัน มีมากมายหลายแนว แยกเป็น
สถานที่สำคัญทางศาสนาก็ต้องไปที่ มัสยิดสุลต่าน โอมาร์ อาลี ไซฟุดดิน ซึ่งเป็นมัสยิดทองคำสไตล์อิตาลี หรือ
ถ้าหากต้องการชมวิถีชีวิตคนที่นี่ ก็ต้องไปที่ หมู่บ้านริมน้ำ Kampong Ayer ติดแม่น้ำบรูไน ยาวกว่า ๘
กิโลเมตร ที่แห่งนี้นับว่าถูกบรรจุเป็นมรดกโลก มีผู้อาศัยกว่า ๓ หมื่นครัวเรือน และอายุมากกว่า ๑ พันปีแล้ว

เวียดนาม

ฮานอย เมืองหลวงของเวียดนาม มีพื้นที่ ๓,๓๔๔ ตารางกิโลเมตร ประชากรประมาณ ๖.๕ ล้านคน นับว่ามากที่สุดเป็นอันดับ ๒ ของประเทศรองจาก โฮจิมินห์ ซิตี้ ถือว่าเป็นเมืองที่แปลกมาก เพราะโดยทั่วไปปกติเมืองหลวงมักเป็นเมืองที่มีประชากรมากที่สุด (ไม่นับเนปิดอร์ เพราะเป็นเมืองที่สร้างใหม่)

กรุงฮานอย ถูกสร้างเมื่อปี ค.ศ. ๑๐๑๐ (พ.ศ. ๑๕๕๓) และเป็นเมืองหลวงของอาณาจักร ได้เวียดก่อนที่จะใช้เมืองเวินในช่วงราชวงศ์เหงียน และกลับมาใช้ฮานอยเป็นเมืองหลวงอีกครั้งในยุคที่เป็นอาณานิคมฝรั่งเศส หลัง ค.ศ. ๑๘๘๗ (พ.ศ. ๒๔๓๐) เป็นต้นไป ด้วยเหตุนี้จึงนับได้ว่า ฮานอยเป็นเมืองที่เก่าแก่ที่สุด เป็นเมืองหลวงเวียดนามเกือบพันปีเลยทีเดียว

๘. สาธารณรัฐแห่งสหภาพพม่า

กรุงเนปิดอร์ เมืองหลวงแห่งใหม่ของพม่า ซึ่งย้ายมาจากย่างกุ้งมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๘ มีเนื้อที่ประมาณ ๗,๐๒๔ ตารางกิโลเมตร มีประชากรราว ๙ แสนคน และเพิ่งเปิดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวได้ในปีนี้ (พ.ศ. ๒๕๕๕) เอง

สำหรับการย้ายเมืองหลวงมายังกรุงเนปิดอร์ ยังไม่ทราบเหตุผลที่แน่ชัด แต่เท่าที่หลายฝ่ายวิเคราะห์ อาจจะเป็นเพราะต้องการตั้งเมืองหลวงในใจกลางประเทศ เพื่อยุทธศาสตร์ทางการทหาร ต่างจากย่างกุ้งที่อยู่ใกล้ทะเลมากเกินไป หรือไม่ก็ต้องการฟื้นฟูธรรมเนียมดั้งเดิมเมื่อมีการเปลี่ยนราชวงศ์ก็ต้องย้ายเมืองหลวง

เนปิดอร์ แม้ว่าจะเป็นเมืองที่สร้างใหม่ แต่ก็มีสถานที่ที่น่าสนใจ อาทิ อนุสาวรีย์ ๓ กษัตริย์พม่า ได้แก่ พระเจ้าอโนรธา แห่งเมืองพุกาม พระเจ้าบุเรงนอง แห่งเมืองหงสาวดี และพระเจ้าอลองพญาแห่งชเวโบ กลางเมืองเนปิดอร์ นอกจากนี้ ยังจำลองเจดีย์ชเวดากองในเมืองอีกด้วย ชื่อว่า มหาเจดีย์อุปปตศานติ

กรุงเวียงจันทน์ เมืองหลวงของลาว ตั้งอยู่ริมแม่น้ำโขง และมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศไทย มีเนื้อที่ ๓,๙๒๐ ตารางกิโลเมตร มีประชากรประมาณ ๗ แสนคน นับว่ามากที่สุดในประเทศ

เดิมนั้นลาวมีเมืองหลวงคือ หลวงพระบาง ทว่า

ในช่วง ค.ศ. ๑๕๖๓ (พ.ศ. ๒๑๐๖) เป็นต้นมา พระเจ้าไชยเชษฐาธิราชแห่งอาณาจักรล้านช้าง ก็ได้ตั้งเวียงจันทน์เป็นเมืองหลวงแทน เพื่อหลีกเลี่ยงการรุกรานของพระเจ้าบุเรงนองแห่งอาณาจักรหงสาวดี

สำหรับสถานที่สำคัญของกรุงเวียงจันทน์ มีอยู่ ๒ สถานที่ด้วยกัน ซึ่งถือว่าเป็นสถานที่ที่เป็นประวัติศาสตร์ของเมืองด้วย ได้แก่ หอพระแก้ว ซึ่งเป็นสถานที่ในการเก็บพระแก้วของลาว กับวัดพระธาตุหลวง เป็นวัดที่เป็นสัญลักษณ์ของลาว และสร้างพระธาตุหลวงด้วยทองคำ

๑๐. ราชอาณาจักรกัมพูชา

พนมเปญ เมืองหลวงของประเทศกัมพูชา ตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำโขง มีพื้นที่ ๖๗๘ ตารางกิโลเมตร มีประชากรราว ๒,๒๕๐,๐๐๐ ล้านคน นับว่ามากที่สุดในกัมพูชา และเป็นแหล่งเศรษฐกิจที่สำคัญที่สุดของประเทศอีกด้วย

สำหรับประวัติกรุงพนมเปญ ก่อตั้งเมื่อปี ค.ศ. ๑๓๗๒ (พ.ศ. ๑๙๑๕) และเป็นเมืองหลวงของกัมพูชา ก่อนที่จะย้ายเมืองไปย้ายเมืองมา เนื่องจากถูกรุกรานจากอาณาจักรกรุงศรีอยุธยาและเวียดนามสลับกันโจมตี กระทั่งกัมพูชาเป็นอาณานิคมของฝรั่งเศส ทำให้ ค.ศ. ๑๘๖๕ (พ.ศ. ๒๔๐๘) ในยุคของพระเจ้านโรดมที่ ๑ กรุงพนมเปญจึงถูกตั้งเป็นเมืองหลวงอีกครั้ง

แหล่งที่มาของข้อมูล :

- <http://highlight.kapook.com/view/๗๖๓๑๖>
- phnompenh.gov.kh
- manila.gov.ph

ดอกไม้ประจำชาติของประเทศในกลุ่มประชาคมอาเซียน

ดอกไม้ประจำชาติของ ๑๐ ประเทศในกลุ่มอาเซียน

๑. ราชพฤกษ์ หรือ ดอกคูณ เป็นดอกไม้ประจำชาติไทย

๒. ดอก Moon Orchid (กล้วยไม้ราตรี) เป็นกล้วยไม้ในสายพันธุ์ของ Phalaenopsis เป็นดอกไม้ประจำชาติของ สาธารณรัฐอินโดนีเซีย

๓. Hibiscus หรือ ชบา เป็นดอกไม้ประจำชาติของ ประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย

๔. Sampaguita Jasmine ดอกพุดแก้ว เป็นดอกไม้ประจำชาติของ สาธารณรัฐฟิลิปปินส์

๕. Vanda Miss Joaquim เป็นกล้วยไม้ในกลุ่ม แวนด้า เป็นดอกไม้ประจำชาติของ สาธารณรัฐสิงคโปร์

๖. ดอก Simpor หรือที่เรารู้จักกันในชื่อดอก Dillenia เป็นดอกไม้ประจำชาติของประเทศ เนการาบรูไน ดารุสซาลาม

๗. บัว เป็นดอกไม้ประจำชาติของ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

๘. Padauk ประดู่ เป็นดอกไม้ประจำชาติของ สหภาพพม่า

๙. สีลาวดี หรือลั่นทม เป็นดอกไม้ประจำชาติของ สาธารณรัฐ
ประชาธิปไตยประชาชนลาว

๑๐. ดอก Rumdul ก็คือดอก ลำดวน เป็นดอกไม้ประจำชาติของ
ราชอาณาจักรกัมพูชา

ศิลปวัฒนธรรมประจำชาติของประเทศในกลุ่ม
ประชาคมอาเซียน

ศิลปวัฒนธรรมของ ๑๐ ประเทศในกลุ่มอาเซียน

๑. ศิลปวัฒนธรรมของประเทศไทย

วัฒนธรรมไทย

ชาติไทยเป็นชาติที่เก่าแก่และมีวัฒนธรรมประจำชาติที่เกิดจากภูมิปัญญาของบรรพบุรุษและพัฒนาหล่อหลอมขึ้นในสังคมไทย จนมีความเป็นเอกลักษณ์ของตนเองไม่ว่าจะเป็นภาษา วรรณคดี ศิลปวัตถุ ดนตรี อาหารและการแต่งกาย นอกจากนี้ คนไทยยังได้มีการยอมรับเอาวัฒนธรรมของชาติอื่นเข้ามาผสมผสาน โดยการนำมาดัดแปลงผสมผสานกันได้อย่างกลมกลืน จนเกิดเป็นวัฒนธรรมของสังคมไทยที่มีเอกลักษณ์ในที่สุด

ที่มาของวัฒนธรรมไทย

วัฒนธรรมไทยมีที่มาจากหลายแหล่งกำเนิดด้วยกัน ดังนี้

- ๑) สิ่งแวดล้อมทางภูมิศาสตร์และสังคมเกษตรกรรม เนื่องจากพื้นที่ของประเทศไทยส่วนใหญ่มีสภาพภูมิศาสตร์เป็นที่ราบลุ่มแม่น้ำ คนไทยจึงมีความผูกพันกับแม่น้ำลำคลอง ทำให้เกิดวิถีชีวิตริมน้ำ และประเพณีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับน้ำที่สำคัญ เช่น ประเพณีลอยกระทง ประเพณีสงกรานต์ เป็นต้น
- ๒) พิธีกรรมทางพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาเผยแผ่เข้ามาในประเทศไทยเป็นเวลานาน โดยคนไทยได้นำหลักคำสอนมาใช้ในการดำเนินชีวิต นอกจากนี้ยังมีประเพณีและพิธีกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับศาสนาอีกเป็นจำนวนมาก เช่น การทอดกฐิน การทอดผ้าป่า การบวชเพื่อสืบทอดศาสนา เป็นต้น
- ๓) ค่านิยม เป็นแบบอย่างพฤติกรรมของคนในสังคมที่มีความแตกต่างกัน ค่านิยมบางอย่างกลายเป็นแกนหลักของวัฒนธรรมไทย เช่น ความรักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ซึ่งคนไทยให้ความเคารพและเชิดชูสถาบันพระมหากษัตริย์เป็นอย่างมาก
- ๔) การเผยแพร่และการยอมรับวัฒนธรรมจากต่างชาติ ในอดีตประเทศไทยได้รับวัฒนธรรมจากจีนและอินเดียเข้ามาผสมผสานกับวัฒนธรรมดั้งเดิม แต่ในปัจจุบันจากกระแสโลกาภิวัตน์ทำให้เกิดการหลั่งไหลของวัฒนธรรมต่างชาติมาในประเทศไทย โดยเฉพาะวัฒนธรรมที่มาจากชาติตะวันตกที่เห็นได้อย่างชัดเจน เช่น การแต่งกายตามแบบสากล การผูกเนคไท การสวมเสื้อนอก การสร้างบ้านเรือนรูปทรงต่าง ๆ เป็นต้น

อิทธิพลจากต่างชาติต่อไทยนั้นมีมานาน เห็นได้จากหลักฐาน โบราณวัตถุบ้านเชียง ศิลปวัฒนธรรมประเพณีของไทยได้รับอิทธิพลจากจีนและอินเดีย ส่วนใหญ่จะมีความเกี่ยวข้องกับศาสนาพุทธ ผสมรวมศาสนา พราหมณ์กับฮินดู ปนด้วยความเชื่อเรื่องสิ่งลี้ลับเหนือธรรมชาติ เช่น

๑. อิทธิพลจากศาสนาพุทธ – การทำบุญตักบาตร ความเชื่อเรื่องบาปกรรม จาริตต่าง ๆ
๒. อิทธิพลจากศาสนาพราหมณ์ฮินดู – การตั้งศาล พิธีแช่น้ำ พระราชพิธีจรด พระนังคัลแรกนาขวัญ
๓. อิทธิพลจากความเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติ – ความเชื่อเรื่องผีสิง การทำนายฝัน ดูดวง

วัฒนธรรมไทย : ด้านการแต่งกาย

วัฒนธรรมไทยด้านการแต่งกาย ตั้งแต่ในอดีตมานั้นคนไทยมีเอกลักษณ์ด้านการแต่งกายที่ใช้ผ้าไทยซึ่งทำจากผ้าไหม ผ้าทอมือต่าง ๆ นำมาทำเป็นผ้าสไบสำหรับผู้หญิงไทย ส่วนผู้ชายก็มีการแต่งกายที่นิยมสำหรับชาวบ้านก็คงหนีไม่พ้นผ้าขาวม้าซึ่งนิยมใช้มาตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงปัจจุบันก็ยังมีอยู่

ตัวอย่าง ในสมัยอยุธยาตอนปลายนั้นหญิงไทยจะนุ่งโจงกระเบนสวมเสื้อรัดรูปแขนกระบอก ผู้ชายจะนุ่งผ้าม่วงโจง สวมเสื้อคอปิด ผ่าอกแขนยาว โดยปกติจะไม่นิยมใส่เสื้อ

ซึ่งในปัจจุบันนี้เราหาแทบไม่ได้แล้วสำหรับการแต่งกายแบบนี้ เนื่องจากคนไทยสมัยปัจจุบันนิยมแต่งกายตามแบบนิยมตามชาวยุโรปซึ่งทำให้กายแต่งกายแบบอดีตเริ่มเลือนหายไปมาก

วัฒนธรรมไทย : ด้านภาษา

วัฒนธรรมด้านภาษา ด้วยประเทศไทยมีภาษาเป็นของตนเองมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เนื่องจากประเทศไทยไม่เคยตกเป็นเมืองขึ้นของประเทศใดในโลก ทำให้เรามีภาษาไทยใช้มาจนถึงปัจจุบัน และในประเทศไทยก็มีภาษาทางการ คือภาษากลาง ซึ่งคนในประเทศไม่ว่าจะอยู่ในภาคไหนก็สามารถสื่อสารกันได้ด้วยภาษากลางนั่นเอง เพราะในประเทศไทยเรามีถึง 4 ภาคหลักและในแต่ละภาคก็ใช้ภาษาที่แตกต่างกันไป บ้างดังนั้นเพื่อให้คนไทยสามารถสื่อสารตรงกันได้เราจึงมีภาษากลางเกิดขึ้นนั่นเอง

วัฒนธรรมไทย : ด้านอาหาร

วัฒนธรรมที่มีความสำคัญกับคนไทยไม่น้อยไปกว่าวัฒนธรรมด้านการแต่งกายและวัฒนธรรมด้านภาษาคือวัฒนธรรมด้านอาหาร ซึ่งวัฒนธรรมด้านอาหารของคนไทยนั้นก็มาตั้งแต่สมัยอดีตจนถึงปัจจุบัน ซึ่งแต่ละพื้นที่จะมีลักษณะอาหารการกินที่แตกต่างกันออกไป แต่โดยรวมแล้วเราจะเรียกว่าวัฒนธรรมอาหารไทย ซึ่งอาหารไทยนั้นมีมากมายที่ขึ้นชื่อของไทย และโด่งดังไปทั่วโลก ไม่ว่าจะเป็น ต้มยำกุ้ง ผัดไทย เป็นต้น อาหารถือเป็นวัฒนธรรมอีกอย่างหนึ่งของไทย ที่คนไทยควรให้ความสำคัญ และถือว่าอาหารไทยก็ไม่แพ้อาหารของชนชาติใด

การอนุรักษ์วัฒนธรรมไทย

เหล่านี้คือวัฒนธรรมหลัก ๆ ที่เรามีอยู่ในประเทศไทยซึ่งจริง ๆ แล้วเรายังมีวัฒนธรรมอีกมากมาย เพียงแต่อาจจะใช้กันในชุมชนหรือหมู่บ้านของแต่ละท้องถิ่น แต่เมื่อเรามีวัฒนธรรมหลักที่เป็นของเราเองอยู่ แล้วเราก็ควรอนุรักษ์ไว้ให้เป็นเอกลักษณ์ของเราไม่ควรให้ต่างชาติมาใช้อิทธิต่อเรามากเกินไปเพราะวันหนึ่งเราอาจไม่เหลือวัฒนธรรมไทยอะไรให้จดจำอีกเลย ฉะนั้นเรามาร่วมกันอนุรักษ์วัฒนธรรมไทยไว้เถิดเพื่อลูกหลานเราในอนาคตจะได้ไม่หลงลืมไปและพูดถึงประเทศไทยได้อย่างเต็มความภาคภูมิใจในความเป็นไทยตลอดไป

ศิลปวัฒนธรรมและประเพณีของประเทศไทย

ได้รับอิทธิพลจากมอญ ขอม อินเดีย จีนและชาติตะวันตก แต่มีเอกลักษณ์ในด้านความงดงาม ประณีต และผูกพันอยู่กับพระพุทธศาสนา

การไหว้

เป็นประเพณีการทักทายที่ถือเป็นเอกลักษณ์โดดเด่นของไทย โดยเป็นการแสดงถึงความมีสัมมาคารวะและให้เกียรติกันและกัน นอกจากการทักทาย การไหว้ยังมีความหมายเพื่อการขอบคุณ ขอโทษ หรือกล่าวลาด้วย

โขน

เป็นนาฏศิลป์เก่าแก่ของไทย มีลักษณะสำคัญที่ผู้แสดงต้องสวมหัวโขนทั้งหมด ยกเว้นตัวนาง พระ และเทวดา ซึ่งแสดงโดยใช้ท่ารำและท่าทางประกอบทำนองเพลง ดำเนินเรื่องด้วยบทพากย์และบทเจรจา ส่วนเรื่องที่นิยมแสดงคือ รามเกียรติ์

สงกรานต์

ประเพณีเก่าแก่ ซึ่งถือเป็นการเฉลิมฉลองวันขึ้นปีใหม่ของไทยที่ยึดถือปฏิบัติกัน โดยจะมีการรดน้ำขอพรผู้ใหญ่ สรงน้ำพระ ทำบุญตักบาตร ปล่อยนกปล่อยปลา ขนทรายเข้าวัดและก่อเจดีย์ทราย รวมทั้งมีการเล่นสาดน้ำเพื่อความสนุกสนานด้วย

“บานอ” ศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้านทรงคุณค่าชายแดนใต้

“บานอ ” มาจากภาษามลายู “รือบานอ ” ได้รับอิทธิพลมาจากรัฐกลันตันในการนำวัวกลับบ้าน หรือมาพบกันที่หนึ่งใด ปัจจุบันได้วิวัฒนาการมาเรื่อย ๆ ประเทศมาเลเซีย เดิมทีนั้นมาจากเด็กเลี้ยงวัว ทำขึ้นมาเพื่อตีนัดหมาย หรือมีสัญญาณ จนเล่นเป็นรูปแบบและมีกติกาใช้ในการละเล่นประชันเสียงเพื่อการแข่งขัน มีความเชื่อว่าไม้ที่เอามาทำบานอมีผีเจ้าไม้สถิตอยู่ ไม้ที่นำมาทำกลองบานอต้องเป็นไม้หลุมพอ ที่ถูกฟ้าผ่าตาย เพราะเชื่อว่าทำให้ตีเสียงดัง ก่อนเดินทางไปแข่งขัน หมอต้องทำพิธีบวงสรวงเชิญผีเจ้าไม้ให้มาประจำอยู่ในกลอง

บานอเป็นกลองขนาดใหญ่ที่พัฒนามาจาก กลองเดาะตุ้ ซึ่งเป็นของชาวนครเมกาในสมัยโบราณ เป็นเครื่องดนตรีประเภทกลองชนิดหนึ่งที่ใช้ตีให้จังหวะและนิยมตีแข่งขันในหมู่ชาวไทยมุสลิม ของจังหวัดชายแดนภาคใต้และชาวมลายูของรัฐ กลันตันและตรังกานู บานอมีลักษณะคล้ายรำมะนา แต่ส่วนที่เป็นลำตัวมีขนาดยาวและเรียวไปทางด้านหลังมากกว่ารำมะนา ด้านหน้าซึ่งหุ้มด้วยหนังมีเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ ๑ ๑/๒ ฟุต ด้านหลังมีขอบซึ่งทำด้วยหวายลำโต ๆ เพื่อใช้ตรึงกับเชือกหรือหวายซึ่งใช้ตรึงหุ้มหนัง และมีลิ้มใหญ่และยาวจำนวน๑๓ อันตอกเพื่อทำให้หนังที่หุ้มตึง และมีลิ้มเล็ก ๆ ตอกตรึงลิ้มใหญ่ไว้ด้วย และ

ลิ่มขนาดใหญ่และยารนี้ใช้เป็นขาตั้งได้ด้วยและใช้ไม้ซึ่งพันด้านปลายด้วยเชือกหรือยางให้เป็นปมเหมือนไม้ตีฆ้อง ส่วนด้านที่ใช้มือจับนี้ทำเป็นบ่วง เพื่อใช้คล้องมือกันไม่ให้หลุดจากมือในขณะที่ใช้ตี บานจะต้องทำด้วยไม้เนื้อแข็งซึ่งมีน้ำหนักมาก แล้วใช้หนังควายซึ่งลอกและตบแต่งให้เหมาะสมหุ้มแล้วทาสี ให้สวยงามด้วยสีที่ฉูดฉาด และเขียนลวดลายเป็นรูปดอกไม้ตามแต่จะดูสวยงามเนื่องจากบานอมีน้ำหนักมาก จึงต้องใช้ห่วงเหล็กติดที่ด้านบนเพื่อใช้สำหรับสอดไม้ในการหามเมื่อต้องเคลื่อนย้าย

การแสดงกลองบานอ เป็นศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้านที่ทรงคุณค่าของจังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นการละเล่นที่นิยมกันมากแถบหมู่บ้านชนบทเพื่อประโคมเสียงให้ชาวบ้านในละแวกใกล้เคียงได้ยิน ได้รับรู้ถึงกิจกรรมในหมู่บ้านนั้น ๆ กลองบานอใช้ตีเป็นสัญญาณในหมู่บ้านมีงานหรือมีกิจกรรมหมู่บ้านเกิดขึ้น เป็นการรื้อฟื้นป่าวให้ทุกคนรับรู้และมาร่วมงาน ต่อไป ดังนั้นจึงนิยมเล่นในงานพิธีต่าง ๆ ของหมู่บ้านเช่นพิธีเข้าสุหนัต พิธีแต่งงาน เป็นต้น โดยปกติบานอไม่ใช่เล่นเพื่อการแข่งขัน แต่ใช้ประโคมงานให้คึกคักตามที่เจ้าภาพต้องการ คณะกลองบานอจะไม่มีเครื่องระฆังหรือฆ้อง แต่เจ้าภาพจะต้องเลี้ยงดูคณะซึ่งมีประมาณ ๖๐ - ๗๐ คน แต่ถ้าเป็นการละเล่นเพื่อแข่งขัน จะมีกรรมการตัดสิน มีกติกา โดยตัดสินจากความดัง เสียงดัง กระหึ่มกลมกลืน การประสานเสียงและจังหวะของเสียงกลอง ความสามารถในการประดิษฐ์ลีลาจังหวะเพลง

ปัจจุบันความนิยมใช้กลองบานอเป็นสัญญาณกำลังเสื่อมความนิยมลงไป เนื่องจากความเจริญของเทคโนโลยีการสื่อสาร ที่ทำให้การติดต่อด้วยวิธีต่างๆ ทำได้รวดเร็ว กลองบานอจึงค่อย ๆ เลือนรางไป คงมีให้เห็นแต่เพียงในจังหวัดนราธิวาส ได้แก่ อำเภอสุไหงโกลิก อำเภอแว้ง อำเภอสุไหงปาตี

ศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้านทรงคุณค่าในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้อย่าง “กลองบานอ” เป็นการแสดงที่หาชมได้ยากและงดงาม ทั้งยังได้สัมผัสได้ถึงหัวใจของผู้คนชายแดนใต้ที่ได้หล่อหลอมความรัก ความเข้าใจ ความสามัคคี และผสมผสานความแตกต่างทางวัฒนธรรมให้เป็นเนื้อเดียวกันอย่างกลมกลืน

แหล่งที่มาของข้อมูล :

- <http://www.pyntoday.com/webboard/index.php?topic=๑๑๓๙.๐>
- thaibigbang.com
- http://www.truelookpanya.com/true/knowledge_detail.php?mul_content_id=

๒. ศิลปวัฒนธรรมของประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซีย

ภาษา ภาษาประจำชาติของอินโดนีเซีย ได้แก่ บาฮาซา อินโดนีเซีย นอกจากนี้ยังมีภาษามลายูโบฮีเนียน และภาษาท้องถิ่นอีกประมาณ ๒๕๐ ภาษา ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาที่สำคัญรองลงมาจากภาษาประจำชาติและถือเป็นภาษาบังคับในโรงเรียนมัธยม นอกจากนี้ยังใช้กันอย่างแพร่หลายในวงราชการและธุรกิจสำหรับภาษาติดต่อใช้พูดกันในหมู่ผู้สูงอายุ

ภาษาบาฮาซา อินโดนีเซียได้โครงสร้างและคำส่วนใหญ่มาจากภาษามลายู ประกอบด้วยภาษาท้องถิ่นอีกมากมาย ชาวอินโดนีเซียส่วนใหญ่จะรู้สองภาษา

พัฒนาการทางวัฒนธรรม

ขนบธรรมเนียมประเพณี

โครงสร้างทางสังคมและวัฒนธรรม ประชากรอินโดนีเซียประกอบด้วย หลาย เชื้อชาติและเผ่าพันธุ์ แต่ละเผ่าพันธุ์ต่างก็มีมรดกทางวัฒนธรรมและลักษณะทางสังคมของตนสืบทอดกันมาจนเหล่านี้อาจถูกรวมกันเข้าภายใต้ระบบการเมือง เศรษฐกิจและการป้องกันประเทศร่วมกัน

จากการที่สภาพที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของประเทศอินโดนีเซีย มีลักษณะแยกกันเป็นหมู่เกาะมากมาย และมีอาณาเขตกว้างใหญ่ไพศาล ประชากรติดต่อกันได้ยาก ทำให้แต่ละภูมิภาคมีรูปแบบวัฒนธรรมของตนเอง จึงปรากฏลักษณะวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และภาษาที่ใช้ผิดแผกแตกต่างกันไป

ขนบธรรมเนียมประเพณี ประชากรกลุ่มต่าง ๆ ของอินโดนีเซีย มีวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีและวิถีชีวิตแตกต่างกันไป ในแต่ละกลุ่มชน ชาวชนบทที่อาศัยอยู่ห่างไกลจากตัวเมือง ยังยึดมั่นอยู่กับประเพณีเดิมอยู่มาก ส่วนกลุ่มชนที่อาศัยอยู่ในตัวเมืองและได้รับการศึกษาแบบตะวันตก จะมีวิถีชีวิตแตกต่างกันออกไป การแบ่งกลุ่มชนตามขนบธรรมเนียมประเพณีและพื้นที่ตั้ง สามารถแบ่งออกเป็นสามกลุ่มใหญ่ ๆ ด้วยกันคือ

กลุ่มแรก เป็นกลุ่มชนที่อาศัยอยู่ในเกาะชวาและบาหลี ผู้คนที่อยู่ในแถบนี้จะยึดมั่นอยู่ในแนวทางของศาสนาฮินดู และศาสนาพุทธ มีวัฒนธรรมเน้นหนักในเรื่องคุณค่าของจิตใจ และสังคม ก่อให้เกิดการพัฒนาศิลปะอย่างมากมาย โดยเฉพาะ นาฏศิลป์ และดุริยางคศิลป์ ในการดำเนินชีวิตประจำวัน ประชากรจะประพฤติตามหลักจริยธรรมมีการเคารพต่อบุคคลตามฐานะของบุคคล นั้น ๆ

กลุ่มที่สอง เป็นกลุ่มชนที่อาศัยอยู่ตามบริเวณริมฝั่งทะเลของเกาะต่าง ๆ ดำเนินชีวิตอยู่ได้ด้วยการประกอบการค้าขาย มีชีวิตทางวัฒนธรรมตามหลักของศาสนาอิสลามอย่างเคร่งครัด และเป็นนักธุรกิจของสังคมอินโดนีเซียยุคใหม่และได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้มีความรู้ทางศาสนาและกฎหมาย

กลุ่มที่สาม เป็นกลุ่มที่มีความล้าหลังมาก อาศัยอยู่ตามบริเวณเทือกเขาในส่วนลึกของประเทศ ดำเนินชีวิตอยู่ด้วยการล่าสัตว์และการเพาะปลูก รัฐบาลอินโดนีเซียได้เข้าไปปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตของชนกลุ่มนี้แล้ว

ในประเทศอินโดนีเซีย มีการกำหนดกฎหมายประเพณีในสังคม ตามความเชื่อในศาสนาซึ่งจะต้องปฏิบัติอย่างเคร่งครัดและสืบทอดกันมานานแล้ว มีสาระที่สำคัญคือ ความผูกพันระหว่างสามีกับภรรยา พ่อแม่กับลูก และพลเมืองต่อสังคมที่ตนอยู่ โดยยึดหลักการปฏิบัติที่เรียกเป็นภาษาอินโดนีเซียว่า โกตองโรยง คือการช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยกันในงานต่าง ๆ เช่น การเพาะปลูก การเก็บเกี่ยว การแต่งงาน การสร้างบ้านที่อยู่อาศัย การใช้ที่ดินร่วมกัน ภายใต้ข้อตกลงและข้อแม้พิเศษ

การแต่งกาย เนื่องจากประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม การแต่งกายจึงโน้มแนวกวไปตามประเพณีของศาสนา

ผู้ชาย จะนุ่งโสร่ง สวมเสื้อคอปิด แขนยาว สวมหมวกรูปกลมหรือหมวกหนีบ ทำด้วย สักหลาดสีดำ บางครั้งจะนุ่งโสร่งทับกางเกง ประมาณครึ่งตัว โดยปล่อยให้เห็นขากางเกง ในกรณีที่ต้องเข้าพิธี อาจจะมีการเหน็บกริชด้วย ปัจจุบันผู้ชายอินโดนีเซียส่วนใหญ่นิยมแต่งกายแบบสากล แต่ยังคงสวมหมวก แบบเดิม

ผู้หญิง จะใช้ผ้าไคน์พันรอบตัว และใช้นุ่งอยู่กับบ้านเท่านั้น ผ้าไคน์จะมีลวดลายสวยงามมาก เนื้อดีและราคาแพง ซึ่งเป็นที่นิยมเรียกกันอีกชื่อว่า ผ้าปาติก (Patik) เวลานุ่งจะต้องให้ยาวกรอมเท้า สวมเสื้อ เรียกว่า “เคบาจา (Kebaja) ” เป็นเสื้อที่รัดติดกับตัว แขนยาว สำหรับผู้หญิงชาวเกาะสุมาตรา นิยมสวมเสื้อ หลวม ลำตัวยาวเกือบถึงเข่า เรียกว่า “ปัตยูกรุง” และใช้ผ้าห่มพาดไหล่ข้างหนึ่งด้วย ผู้หญิงอินโดนีเซียไว้ผม ยาว แล้วเกล้าเป็นมวย และใช้เครื่องประดับ เช่น พลอย หรือดอกไม้ประดับศีรษะ รองเท้าที่ใช้เดิมเป็นรองเท้า แตะ แต่ปัจจุบันเป็นรองเท้ามียุโรปและทาสี แกะสลักเป็นรูปต่าง ๆ สายคาดทำด้วยหนังทาสีเงินหรือสีทอง สตรี ที่นับถือศาสนาอิสลามจะใช้ผ้าคลุมศีรษะ แต่ไม่ปิดหน้า ปัจจุบันนิยมแต่งกายแบบตะวันตกมากขึ้น การแต่ง กายแบบดังกล่าว จะใช้ในโอกาสพิธีสำคัญ ๆ เท่านั้น

ศิลปะและวรรณคดี ชาวอินเดียนเป็นผู้รักศิลปะ และวรรณคดีมาช้านานแล้ว สังเกตได้จาก ลวดลายของเครื่องแต่งกาย บ้านที่พักอาศัย ศาสนสถาน และ นาฏศิลป์ต่าง ๆ ศิลปะในประเทศอินโดนีเซีย มิได้ยึดถือตามที่สืบทอดกันมาแต่ในอดีตเท่านั้น แต่มีหลายสิ่งหลายอย่างได้พัฒนาเปลี่ยนแปลงไปตามแต่ละยุคแต่ละ สมัยที่มีอิทธิพลต่อประเทศอินโดนีเซียในขณะนั้น

ศิลปกรรมการปั้นและการแกะสลัก การทำงานแบบธรรมชาติ โดยใช้ฝีมืออย่างแท้จริง ประดิษฐ์สิ่งต่าง ๆ ในรูปแบบแกะสลักไม้ แกะสลักวัตถุโลหะ เครื่องปั้นดินเผา และงานแกะสลักหินเป็นรูปต่าง ๆ แต่ส่วนใหญ่เป็นศิลปกรรมฮินดูเพราะศาสนาพราหมณ์ฮินดูเคยเข้ามามีอิทธิพลในอินโดนีเซีย นักแกะสลักที่มีชื่อเสียงส่วนใหญ่เป็นชาวบาหลิ

สถาปัตยกรรม มีลักษณะแตกต่างกันไปตามสภาพของภูมิประเทศและอิทธิพลของศาสนา แต่ส่วนใหญ่คล้ายคลึงกับประเทศต่าง ๆ แถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อาคารบ้านเรือนของประชาชนโดยทั่ว ๆ ไปจะใช้วัสดุที่หาได้ในท้องถิ่นเป็นอุปกรณ์ในการก่อสร้าง ส่วนสถานบางแห่ง เช่น สถูปโบโรพุทโธ ซึ่งมีชื่อเสียงมากได้รับอิทธิพลมาจากสถาปัตยกรรมของศาสนาฮินดู

นาฏศิลป์ มีรูปแบบแตกต่างกันไปเป็นสองลักษณะ เนื่องจากในอดีตอินโดนีเซียถูกฮอลันดา ปีบบังคับให้แบ่งอาณาจักร Matanam ออกเป็นสองส่วนคืออาณาจักรสมาการ์ตา (Sumakarta) และ อาณาจักรยอกยาคาร์ตา (Yogyakarta) จึงทำให้นาฏศิลป์ชาวมีรูปแบบแตกต่างกันออกไปดังกล่าว

แบบสมาการ์ตา (Samakarta) การแต่งกายจะใช้ผ้าแพรพาดบ่า ท่วงทำนองของวง มโหรีจะนุ่มนวลราบเรียบ มีเส้นแบ่งจังหวะน้อย

แบบยอกยาคาร์ตา (Yogyakarta) การแต่งกายจะใช้ผ้าแพรพันเอว ท่วงทำนองของ วงมโหรีจะมีเสียงไม่นุ่มนวล เพราะมีเส้นแบ่งจังหวะมาก

ถึงแม้ว่านาฏศิลป์ทั้งสองแบบจะแตกต่างกันไปบ้างก็ตาม แต่ก็สะท้อนปรัชญาของชาวจาก ทำทาง การเคลื่อนไหวมือ - แขน แม้กระทั่งการแสดงออกทางสีหน้า เช่น ตัวละครที่แสดงเป็นธรรมชาติจะหลบ ตาลงต่ำเสมอ และจะร่ายรำด้วยลีลาอ่อนช้อย ผสมกลมกลืนอย่างสง่างาม แสดงถึงจิตใจอ่อนโยนบริสุทธิ์ ในทางตรงกันข้าม ตัวละครที่แสดงเป็นธรรมชาติ หรือชั่วร้ายจะแสดง ลักษณะท่วงท่าทางอำนาจ กลอกตาแข็ง กร้าว แสดงถึงจิตใจชั่วร้ายหยาบคาย

ปรัชญาของชาวมุสลิมฝังลึกในความรู้สึกสงบสุข สุภาพ ถ่อมตัวในการติดต่อกับผู้อื่น เช่นเดียวกับตัว ละครที่แสดงเป็นฝ่ายธรรมชาติ

ดนตรี ในสมัยโบราณ อินโดนีเซียมีวงดนตรีพื้นเมืองมีชื่อเสียงมากเรียกว่า “ตมิลาน” ประกอบด้วย เครื่องดนตรีคล้ายระนาด กลอง ซ้อง ซอสองสาย และ ขลุ่ย ซึ่งนอกจากเป็นดนตรีประจำราชสำนักของสุลต่านต่าง ๆ บนเกาะชวาแล้ว ดนตรียังกล่าวยังทำหน้าที่เผยแพร่ศาสนาอิสลามด้วย แต่ปัจจุบันวงดนตรีตมิลานได้กลายเป็นวงดนตรีสำหรับการฟ้อนรำ การแสดงนาฏศิลป์ และการแสดงหนังตะลุง นอกจากนี้ อินโดนีเซียยังมีวงดนตรีอังกะลุงด้วย

ศิลปะการแสดง การมหรสพของอินโดนีเซียได้แก่ ละครและภาพยนตร์ เค้าโครงเรื่องของละครที่นำมาแสดงส่วนใหญ่คือเรื่องรามเกียรติ์ ซึ่งเป็นเทพนิยายในศาสนาฮินดู ตัวละครจะแต่งกายด้วยผ้าปาติก ไม่สวมเสื้อชั้นนอก ใช้สีทาตัวเป็นสีต่าง ๆ ประดับด้วยสร้อยสังวาลย์ นอกจากนี้ อินโดนีเซียยังมีการละเล่นอีกชนิดหนึ่งเรียกว่า “วายัง” หรือหนังตะลุง เป็นที่นิยมกันมาก เค้าโครงเรื่องส่วนใหญ่เป็นนิยายเกี่ยวกับเรื่องสงครามในศาสนาฮินดู

วรรณคดี ในสมัยที่ศาสนาฮินดู และพุทธศาสนาได้เข้าไปเผยแพร่ในอินโดนีเซีย วรรณคดีของอินโดนีเซียมีความเจริญอย่างรวดเร็ว หนังสือที่มีชื่อเสียงในยุคนั้นได้แก่เรื่องเนการา -เกอร์ตางามา ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ความยิ่งใหญ่ และอำนาจของอาณาจักรมัตยาปาหิต นอกจากนี้ยังมีหนังสือที่ได้รับความนิยมกันมากอีกเรื่องหนึ่งคือ เรื่อง ปาราราดัน เป็นเรื่องเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของกษัตริย์อินโดนีเซียในสมัยนั้น เขียนเป็นภาษาชวาโบราณ

ต่อมาเมื่อศาสนาอิสลามได้แพร่เข้าไปในอินโดนีเซีย ก็ได้มีผู้เขียนหนังสือเกี่ยวกับคำสอนของศาสนาอิสลาม และตำราหมอดูไว้หลายเล่ม โดยเขียนเป็นภาษาชวา

ประเพณีพื้นเมือง

ศิลปะการแสดงของอินโดนีเซีย ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หากมองเรื่องของนาฏศิลป์และศิลปะการแสดงแล้ว อินโดนีเซียเป็นประเทศหนึ่งที่มีวัฒนธรรมทางการแสดงอันเก่าแก่และมีลักษณะโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์ของตนโดยมีพื้นฐานของวัฒนธรรมมุสลิมและฮินดูปรากฏอยู่เด่นชัดในศิลปะการแสดงของอินโดนีเซีย ศิลปะการแสดงที่เป็นเอกลักษณ์เด่นชัดของอินโดนีเซียและยังคงเป็นศิลปะประจำชาติที่เก่าแก่ที่สุดก็คือ ศิลปะการเชิดหนังหรือเชิดหุ่นภาษาชวาเรียกว่า “วายัง” (Wayang) หรือเรียกเต็มชื่อว่า “วายัง ปูร์วา” (Wayang Purwa) “วายัง” แปลว่า “เงา” ส่วน “ปูร์วา” แปลว่า “ความเก่าแก่” รวมกันจึงหมายถึงความเก่าแก่แห่งศิลปะการเชิดตัวหุ่นที่ทำจากหนังให้เกิดเป็นภาพเงาบนจอผ้า ในปัจจุบันคำว่าวายังมีความหมายทั่วไปว่า “การแสดง”

ระบำบารองตันซ์ (Barong Dance)

เป็นการแสดงศิลปวัฒนธรรมของบาหลี “บารองตันซ์” เป็นเรื่องราวการต่อสู้ระหว่างความชั่วและความดี บารอง คือ ตัวแทน ฝ่ายธรรมะ เป็นสัตว์ในเทพนิยาย มีลักษณะเป็นตัวสิงโตผสมมังกรแสดงโดยผู้ชายสองคน ว่ากันว่าคราของบารองมีอำนาจในการรักษาโรคต่าง ๆ ส่วนคู่ปรับของบารอง คือ “รังดา” ราชินแห่งนรก ซึ่งชาวบาหลีสืบทอดกลัวและให้ความเคารพพอ ๆ กัน ตามบทละคร บารองไม่สามารถปราบรังดาได้อย่างราบคาบ เพราะจะต้องมีการถ่วงดุลระหว่างความดีและความชั่วเสมอ สำหรับชาวบาหลีการแสดงชุดนี้คือภาพสะท้อนการต่อสู้ของชีวิต

๑. ความเป็นมาของวាយัง

นักวิชาการมีความเห็นแตกต่างกัน๓แนวทางคือ

กลุ่มแรก ยืนยันว่า “วายัง” เป็นศิลปะการแสดงของท้องถิ่นชวามาแต่โบราณ มีกำเนิดบนเกาะชวา เนื่องมาจากประเพณีของคนท้องถิ่นซึ่งนับถือสิ่งศักดิ์สิทธิ์และบูชาบรรพบุรุษนั่นเอง หลักฐานที่ใช้สนับสนุนของกลุ่มนี้มีหลายประการ กล่าวคือ ภาษาและคำศัพท์เฉพาะทางเทคนิคการแสดงเป็นภาษาชวา

โบราณ ประเพณีการชมละครว้างที่เก่าแก่ยังคงเห็นปฏิบัติกันอยู่ทั่วไป กล่าวคือบริเวณที่นั่งของผู้ชมฝ่ายชาย อยู่คนละด้านของฝ่ายหญิง ผู้ชมฝ่ายชายนิยมนั่งด้านเดียวกับผู้เชิดหนังเพราะเป็นด้านที่ชมการแสดงได้สนุก กว่าด้านที่เห็นเงา ฝ่ายหญิงถูกกำหนดที่นั่งให้อยู่ด้านตรงข้ามกับผู้ชายเหตุผลอีกประการหนึ่งคือ ว้างยังเป็นการแสดงที่แปลกแตกต่างและโดดเด่นจากการแสดงอื่น ๆ ทั้งหมดในเอเชียจึงน่าจะเชื่อได้ว่าศิลปะการแสดงว้าง เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมของอินโดนีเซียอย่างแท้จริง

กลุ่มที่สอง เชื่อว่าศิลปะการเชิดหนังนี้ได้รับอิทธิพลมาจากอินเดีย เพราะอินเดียมีการแสดง เชิดหนังและเชิดหุ่นมาตั้งแต่สมัยโบราณ วัฒนธรรมอินเดียเจริญและเก่าแก่กว่าชาว ประวัติศาสตร์ยุคโบราณ ของชาวใต้เห็นการแผ่ขยายอารยธรรมอินเดียเป็นระยะเวลาหลายร้อยปี ด้วยเหตุนี้ ชาวจึงน่าที่จะเป็นฝ่ายรับ การแสดงว้างจากอินเดีย นอกจากนี้ตัวละครตลกในว้างของชาวที่ชื่อ ซีมาร์ (Semar) มีลักษณะที่ละม้าย คล้ายคลึงกับตัวละครตลกอินเดีย ที่ปรากฏในละครสั้นสกฤตอันโด่งดังของอินเดียสมัยคริสต์ศตวรรษที่ ๓ - ๘

กลุ่มที่สาม สนับสนุนความคิดที่ว่า การเชิดหนังและหุ่นชนิดต่าง ๆ นำที่มาจากประเทศจีน เพราะชนชาติจีนรู้จักศิลปะประเภทนี้มานานกว่า ๒๑๑๑ ปีแล้วโดยมีหลักฐานบันทึกเรื่องราวใน ๑๒๑ ปีก่อน คริสต์ศักราชว่า จักรพรรดิองค์หนึ่งในราชวงศ์ฮั่นทรงโปรดให้ทำพิธีเข้าทรงเรียกวิญญาณนางสนมคนโปรดของ พระองค์ การทำพิธีเช่นนี้อาศัยเทคนิคการเชิดหนังนั่นเอง แม้ไม่มีข้อยุติที่แน่ชัดว่า จริง ๆ แล้ว “ว้าง” ของ ชาวมาจากไหน และได้รับอิทธิพลจากจีนหรืออินเดียหรือไม่ก็ตาม แต่สิ่งที่น่าสนใจน่าจะสันนิษฐานได้ก็คือ ในสังคม แบบชาวเกาะซึ่งนับถือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในธรรมชาติและมีประเพณีบูชาบรรพบุรุษเช่นเดียวกับสังคมโบราณใน ประเทศเอเชียทั้งหลายการแสดงเชิดหนังและเชิดหุ่นกระบอกเป็นศิลปะที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติอยู่แล้วใน สิ่งแวดล้อมของสังคมดังกล่าวความสัมพันธ์ของว้างกับพิธีกรรมทางศาสนาย่อมแยกกันไม่ออก เกาต่าง ๆ ที่ เกิดขึ้นเปรียบเสมือนดวงวิญญาณของบรรพบุรุษที่ศิลปินผู้เชิดบันดาลให้เกิดขึ้น คนโบราณนิยมประกอบพิธี เรียกวิญญาณบรรพบุรุษในงานมงคลต่าง ๆ เช่น งานแต่งงาน เพื่อนำวิญญาณของบรรพบุรุษได้มารับรู้เป็น สักขีพยานการแสดงว้างจึงเป็นศิลปะการแสดงที่มีวามขลังและศักดิ์สิทธิ์ดุจพิธีกรรมทางศาสนา การทำพิธีนี้ เป็นที่ยอมรับในสังคม การเชิดหนังว้างจึงถูกนำมาใช้โดยบุคคลสำคัญซึ่งทำตนเป็นสื่อกลางรับแจ้งอัญเชิญ วิญญาณ รวมทั้งการแสดงเรื่องราวเกี่ยวกับปรัชญาและศีลธรรมอีกด้วย มีผู้สันนิษฐานว่าคำว่า “ว้าง” มีวิวัฒนาการมาจากคำเก่าของชาว คือ “วาหิโย” ซึ่งแปลว่า การปรากฏให้เห็นซึ่งการคลไคลทางวิญญาณ

ต่อเมื่ออารยธรรมฮินดูเข้ามาสู่เกาะชวาแล้วนั้น ว้างจึงได้พัฒนาเป็นศิลปะการแสดงที่ แท้จริงได้รับการปรับปรุงจนเป็นศิลปะชั้นสูง มีบันทึกในหลักฐานทางประวัติศาสตร์ว่าในคริสต์ศตวรรษที่ ๑๑ ว้าง ปรูวาเป็นการแสดงที่แพร่หลายมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งในราชวงศ์ต่าง ๆ บนเกาะชวา นอกจากนี้ วรรณกรรมกรรมราชสำนักสมัยคริสต์ศตวรรษที่ ๑๑ และ ๑๒ ได้บันทึกเกี่ยวกับละครว้างว่าเป็น ศิลปะการแสดงที่จับใจและสร้างความสะเทือนอารมณ์ได้อย่างดีเยี่ยม กษัตริย์หลายพระองค์ทรงอุปถัมภ์คณะ ละครว้าง บางพระองค์โปรดให้สร้างตัวหุ่นขึ้นใหม่ทั้งชุดเพื่อเก็บรักษาเป็นสมบัติของตระกูลวงศ์ศิลปินผู้เชิด หุ่นและพากย์บทบรรยายและบทเจรจาได้รับการดูแลอุปถัมภ์อย่างดีในฐานะศิลปินเอกประจำราชสำนัก กษัตริย์บางพระองค์ทรงสนพระทัยในศิลปะและเทคนิคการแสดงของผู้เชิดหนังถึงขนาดฝึกและออกแสดงด้วย พระองค์เอง แม้ว่าในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ ๑๕ และ ๑๖ ชาวมุสลิมเข้ามาปกครองเกาะชวาแล้วก็ตาม แต่ความ นิยมละครว้างมิได้เสื่อมลง เพียงแต่ย้ายศูนย์กลางความเจริญไปพร้อมกับการเปลี่ยนที่ตั้งของเมืองหลวงของ ผู้ปกครองมุสลิม และจนกระทั่งทุกวันนี้ละครว้างได้รับการยกย่องว่าเป็นศิลปะสำคัญประจำชาติของ อินโดนีเซียที่เก่าแก่ที่สุด

๒. ชนิดของวាយัง

การแสดงเชิดหุ่นเงาหรือววายัง ปุราณฉบับดั้งเดิมใช้หุ่นเชิดที่ทำด้วยหนังสัตว์ จึงเรียกอีกชื่อว่า “ววายัง กุลิต” (Wayang Gulit) ซึ่งหมายถึง การเชิดหนังเพราะกุลิตแปลว่าหนังสัตว์ ววายัง - กุลิตนี้เป็นศิลปะการแสดงที่งดงามและวิจิตรกว่าการแสดงชนิดอื่นทั้งหมด การแสดงนี้รวมศิลปะหลายด้านไว้ด้วยกัน อาทิ ด้านการประพันธ์บทละคร การดนตรี นาฏกรรม ศิลปกรรม ทั้งยังสะท้อนความลึกซึ้งในเชิงประวัติศาสตร์ การศึกษา ปรัชญาศาสนาความลึกลับและสัญลักษณ์ในการตีความหมาย นอกจากววายัง กุลิตแล้วยังมีการแสดงววายังในรูปแบบอื่นอีกหลายชนิด ได้แก่

๑. ววายัง เบเบอร์ (Wayang Beber) เป็นการแสดงที่เก่าแก่พอ ๆ กับ ววายัง กุลิต หรืออาจจะเก่าแก่กว่าด้วยซ้ำ เป็นการแสดงววายังชนิดที่ทดลองแรกสุด เบเบอร์ แปลว่า คลี่ตัว วิธีแสดงใช้วิธีคลี่ม้วนกระดาษหรือผ้าซึ่งเขียนรูปต่าง ๆ จากลายสลักบนกำแพงในโบสถ์หรือวิหาร ภาพวาดเหล่านี้ผ่านตาผู้ชมไปเรื่อย ๆ เหมือนดูภาพการ์ตูน ปัจจุบันววายัง เบเบอร์ ไม่ได้รับความนิยมแล้วเพราะเทคนิคการแสดงไม่มีชีวิตชีวาและไม่ดึงดูดผู้ชมเท่าววายัง กุลิต

๒. ววายัง เกอโดก (Wayang Gedog) เป็นการแสดงที่พัฒนามาจาก ววายัง กุลิต ตัวหุ่นของววายัง เกอโดก ทำจากหนังสัตว์เช่นกัน นิยมแสดงเรื่องราวของเจ้าชายปันหยี (อิเหนา) ซึ่งมีชีวิตอยู่ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ ๑๒ และเรื่องราวของกษัตริย์ชาวภายใต้ อารยธรรมมุสลิมผู้ที่ริเริ่มสร้างสรรคการแสดง ววายัง เกอโดก เป็นนักบุญมุสลิมท่านหนึ่งซึ่งมีชีวิตในช่วงกลางคริสต์ศตวรรษที่ ๑๖

๓. ววายัง โกเล็ก (Wayang Golek) พัฒนามาจากววายัง กุลิต เช่นเดียวกัน หากแต่มีจุดประสงค์เพื่อจัดแสดงได้ในเวลากลางวันโดยไม่ต้องอาศัยความมืดกับตะเกียง ตัวหุ่นของ ววายัง โกเล็ก จึงมีลักษณะเป็นหุ่นตุ๊กตา ๓ มิติ ทำจากไม้แกะสลัก ส่วน ศีรษะของหุ่นทาสีสดใสสวยงาม ลำตัวหุ่นซึ่งทำจากไม้ เช่นเดียวกันมีแค่เอว จากเอวลงไปใช้ผ้าบาติกคลุมลงให้ยาวเสมือนสวมเครื่องแต่งกายหรือกระโปรงกรอมเท้า ภายในผ้านี้มีที่จับตัวหุ่น ดังนั้นเวลาเชิดจะไม่เห็นมือผู้เชิด โหล่และข้อศอกตัวหุ่นขยับได้โดยใช้วิธีเชื่อมกับก้านไม้ยาว ๆ สำหรับกระตุกให้เคลื่อนไหวได้ เนื้อเรื่องที่แสดงกล่าวถึงเรื่องราวของนักรบผู้กล้าหาญของต้นราชวงศ์ชาวมุสลิมในหมู่เกาะชวา ผู้ที่คิดสร้างววายัง - โกเล็ก คนแรกเป็นนักบุญมุสลิมเช่นกัน ซึ่งมีชีวิตอยู่ในช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ ๑๖ ปัจจุบันการแสดงววายัง โกเล็ก ยังคงได้รับความนิยมในภาคกลางและภาคตะวันตกของเกาะชวา

๔. ววายัง กลิติก (Wayang Klitik) หมายถึง ววายังขนาดเล็กและบาง ตัวหุ่นทำจากไม้แต่มีขนาดเล็กและบางกว่าววายัง โกเล็กมาก ส่วนแขนทำด้วยหนังสัตว์เชื่อมต่อกับส่วนลำตัวให้ดูกลมกลืนกัน ตัวหุ่นสูงประมาณ ๑๑ นิ้ว เวลาเชิดหันด้านข้างเหมือนกับววายัง กุลิต เรื่องราวที่แสดงกล่าวถึงสมัยที่ศูนย์กลางแห่งอารยธรรมฮินดูเสื่อมลงและในที่สุดผู้บุกรุกชาวมุสลิมก็เข้ามาครอบครองในช่วง คริสต์ศตวรรษที่ ๑๖ เป็นการแสดงที่มุ่งสรรเสริญความยิ่งใหญ่ของชาวมุสลิมววายัง กลิติก ยังมีอีกรูปแบบหนึ่งคือ เป็นการแสดงหุ่นตบุง ซึ่งตัวขนาดเล็กเท่านิ้วคนตั้งไว้บนโต๊ะกระจกและทำให้เคลื่อนไหวโดยการใช้นิ้วเหล็กลากไปได้กระจก แขนของหุ่นเหล่านี้เคลื่อนไหวได้ววายัง กลิติก ชนิดนี้สร้างขึ้นสำหรับเด็ก

๕. ววายัง มัดยา (Wayang Madya) เป็นการแสดงตามแบบฉบับของอินโดนีเซียเล่าเรื่องราวของชาวอาหรับและวรรณคดีต่างชาติในเอเชีย รวมทั้งเรื่องราวของบุค คล ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับพระศาสดามุฮัมมัด การแสดงชนิดนี้มีจุดประสงค์หลักเพื่อเผยแพร่ศาสนาอิสลาม นอกจากนี้การแสดงววายัง ชนิดที่ต้องเชิดตัวหุ่นและหุ่นแบบต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นแล้วยังมีศิลปะการแสดงที่น่าสนใจที่เลียนแบบการเชิดหนังหรือเชิดหุ่นกระบอกซึ่งใช้คนแสดงจริง ได้แก่

๑. วายัง โตเป้ง (Wayang Topeng) เรียกสั้นๆว่า “โตเป้ง” เป็นระบำหน้ากาก ผู้ชายแสดงล้วน หน้ากากแกะสลักจากไม้มีลักษณะหน้าปูดนูนดูผิดธรรมชาติ การแสดงนี้เชื่อกันว่าเป็นมาจากการพิธีกรรมบวงสรวงบูชาภูตผีปีศาจในสมัยโบราณ สืบทอดกันมาหลายชั่วอายุคนจึงใช้ชื่อว่า “วายัง” คณะแสดงมีจำนวน ๑๑ คน แบ่งเป็นผู้แสดง ๖ คน และนักดนตรี ๕ คน ควบคุมการแสดงโดยผู้กำกับวงซึ่งเรียกว่า “ดาลัง” เรื่องราวที่นิยมแสดงคือการผจญภัยของเจ้าชายปันหยี กษัตริย์และนักรบ ที่มีชื่อเสียงของชาวในศตวรรษที่ ๑๒ ส่วนใหญ่เป็นฉากรักและฉากรบ บางโอกาสจะเพิ่มฉากตลกบันเทิงเพื่อให้การแสดงมีรสชาติมากขึ้น แต่การแทรกบทตลกจะต้องไม่ทำให้เนื้อเรื่องหลักเสียหาย เป็นการแสดงที่นิยมในภาคตะวันออกของชาวบาฮาซา เป็นที่โปรดปรานทั้งในราชวังและในระดับชาวบ้าน การแสดงชนิดนี้มีข้อบังคับอย่างหนึ่งคือ ถ้าแสดงต่อหน้าพระพักตร์กษัตริย์ ผู้แสดงจะต้องถอดหน้ากากออก ดังนั้นผู้แสดงต้องแสดงบทบาทและอารมณ์มากกว่าปกติผู้แสดงต้องแสดงบทบาทและอารมณ์มากกว่าปกติ

๒. วายัง โอริง (Watang Orang) แปลว่า “หุ่นที่เป็นมนุษย์” เป็นนาฏศิลป์อินโดนีเซียที่เป็นแบบฉบับสมบูรณ์โดยมาตรฐานของศิลปะราชสำนัก ได้รับอิทธิพลจากนาฏลีลาของชาวชาวตะวันออกเป็นระบำที่ไม่สวมหน้ากาก นำมาเผยแพร่ในชาวตะวันตกและภาคกลาง แสดงเรื่องราวที่นำมาจากรามายณะและมหากาพย์ วายัง โอริง จึงกลายเป็นวายัง กุลิต ฉบับที่ใช้คนแสดงแทนการเชิดหุ่น ในระยะแรกเครื่องแต่งกายเป็นลักษณะเครื่องแต่งกายทั่วไปในราชวัง ต่อมาในคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ มีการเปลี่ยนแปลงเครื่องแต่งกายให้คล้ายกับที่ปรากฏในวายัง กุลิต การแสดงที่พิเศษนั้น ผู้แสดงเป็นเจ้านายและเชื้อพระวงศ์ในราชสำนักทั้งสิ้น อาจกล่าวได้ว่าเป็นศิลปะที่แท้จริงของราชสำนักชาว ต่อมาในปลายคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ นักธุรกิจชาวจีนผู้หนึ่งได้จัดตั้งคณะละครวายัง โอริง ที่มีผู้แสดงเป็นศิลปินอาชีพ และมีลักษณะเป็นธุรกิจ ปรากฏว่าได้รับความสนใจจากประชาชนเป็นอย่างมาก จนทุกวันนี้มีคณะละครประเภทนี้ ๒๑ กว่าคณะ ส่วนในราชสำนัก หลังจากที่เคยรุ่งเรืองตกต่ำลงในช่วงสงครามโลกทำให้ไม่สามารถทำนุบำรุงเลี้ยงดูคณะละครในวังได้อีกต่อไป ในที่สุดการแสดงวายัง โอริงก็ต้องถึงแก่การสิ้นสุดลง เหลือแต่คณะละครของศิลปินนักธุรกิจเท่านั้นการแสดงวายังในอินโดนีเซียมีมากมายหลายชนิด หากแต่วายัง กุลิตและวายัง โกเล็กเท่านั้น ที่ได้รับความสนใจมากที่สุด โดยเฉพาะวายัง กุลิตหรือวายัง ปูร์วา เป็นที่รู้จักแพร่หลายในระดับนานาชาติ ถือเป็นสัญลักษณ์ประจำชาติและศิลปะการแสดงอันเป็นเอกลักษณ์ของอินโดนีเซียว่าได้

๓. องค์ประกอบในการแสดง องค์ประกอบสำคัญของการแสดง วายัง กุลิต มีดังนี้

ตัวหนังหรือตัวหุ่นที่ใช้เชิด ส่วนใหญ่แล้วตัวหนังวายัง กุลิต ทำจากหนังควาย ตัวหนังที่มีคุณภาพดีที่สุดต้องทำจากหนังลูกควาย เพราะสะอาดปราศจากไขมันจะทำให้สีที่ทาติดทนดี วิธีการทำตัวหนังนั้น จะต้องนำหนังลูกควายมาเจียน แล้วฉลุลายเป็นรูปร่างและลวดลาย ใบหน้าของตัวหนังหน้าด้านข้าง ลำตัวหน้าลักษณะเฉียง ส่วนเท้าหน้าด้านข้างทิศทางเดียวกันกับใบหน้าของตัวหนัง

ประวัติศาสตร์

สมัยโบราณ ในห้วงเวลาก่อนคริสตกาลประมาณ ๓,๐๐๐ - ๕,๐๐๐ ปี ได้มีชาวมาเลย์ ซึ่งเป็นเชื้อสายมองโกลลอยด์จากจีนตอนใต้ ยูนาน และตังเกี๋ย อพยพเข้าไปในอินโดนีเซีย คนพวกนี้ได้นำเอาวัฒนธรรมของยุคหินใหม่ ยุคบรอนซ์ รวมทั้งภาษาออสโตรนีเซีย เข้ามาในอินโดนีเซีย รวมตลอดถึงในฟิลิปปินส์ด้วย พวกเหล่านี้ได้เข้ามาอยู่อาศัย และแต่งงานกับชาวพื้นเมือง สอนให้ชาวพื้นเมืองรู้จักวิธีปลูกข้าว สร้างที่พักอาศัย และรู้ถึงวิธีการปั้นหม้อ และทอผ้า รวมทั้งการหาเลี้ยงชีพ และการผจญภัยในทะเล พวกเหล่านี้มีความสามารถในการเดินเรือ และสามารถแล่นเรือออกไปไกลถึงหมู่เกาะมาดากัสการ์ ทางทิศตะวันตก และเกาะอูเอียน โป ลินีเซียน ตลอดจนหมู่เกาะต่าง ๆ ทางทิศตะวันออก

ต่อมาในระยะเวลาประมาณ ๑๐๐ ปี ก่อนคริสต์ศักราชจนถึงต้นคริสต์ศักราช ได้มีการติดต่อค้าขายระหว่างพ่อค้า จากบริเวณจีนตอนใต้และหมู่เกาะอินโดนีเซีย

ในคริสต์ศตวรรษแรกได้มีชาวฮินดูจากอินเดียตะวันออกเฉียงใต้ อพยพเข้ามาในอินโดนีเซีย และได้นำภาษาสันสกฤต และภาษาปัลลวะ เข้ามาเผยแพร่ซึ่งต่อมาได้วิวัฒนาการเป็นภาษาชวาเก่า ชวาใหม่ และอักษรอินโดนีเซียอื่น ๆ การหลั่งไหลเข้ามาในอินโดนีเซียของชาวฮินดู ได้ดำเนินไปอย่างต่อเนื่องจนถึงคริสต์ศตวรรษที่ ๗ ทำให้อิทธิพล และความเชื่อถือในลัทธิต่างๆ ได้ขยายวงกว้างออกไปโดยเฉพาะในหมู่ชนชั้นสูง ซึ่งในที่สุดได้ผสมผสานกลืนกลายเป็นวัฒนธรรมประจำชาติไป วัฒนธรรมส่วนใหญ่ที่ชาวอินโดนีเซียได้รับจากชาวฮินดู ได้แก่ สถาปัตยกรรมการปั้นรูป วรรณคดี ดนตรี นาฏศิลป์ และการเล่นพื้นเมือง ซึ่งยังคงมีอยู่ในบาหลี่ และลอมบอร์กตะวันตก

ระหว่างปี พ.ศ.๖๔๓ - ๗๔๓ พุทธศาสนาฝ่ายมหายาน และฝ่ายเถรวาท จากอินเดียได้เริ่มเผยแพร่เข้ามาในอินโดนีเซีย ในระยะแรก ๆ ยังไม่ได้รับความนิยมมากนัก จนมาถึงสมัยอาณาจักรศรีวิชัย พุทธศาสนาจึงได้รุ่งเรืองมากขึ้น ในปี พ.ศ.๑๒๑๕ โดยมีศูนย์กลางที่เมืองปาเลมบัง ในเกาะสุมาตรา และชวาตอนกลาง และเริ่มเสื่อมลงเมื่อสิ้นสุดอิทธิพลของ อาณาจักรศรีวิชัย นับแต่ปลายพุทธศตวรรษที่ ๑๓

ในปี พ.ศ.๑๓๘๘ ชาวอาหรับได้เดินทางมาถึงเกาะสุมาตรา เป็นครั้งแรกเป็นพวกพ่อค้า ต่อเนื่องมาจนถึงปี พ.ศ.๑๔๙๓ พวกพ่อค้าเหล่านี้ ได้นำเอาศาสนาอิสลามมาเผยแพร่ด้วย โดยที่ในระยะแรกได้ตั้งศูนย์กลางเผยแพร่ศาสนาขึ้นทางตอนเหนือของเกาะสุมาตรา จากนั้นจึงขยายออกไปทั่วประเทศ

สมัยอาณาจักรมอสลิม เมื่ออาณาจักรฮินดูเริ่มตกต่ำลงระหว่างปี พ.ศ.๒๐๕๐ - ๒๐๖๓ อาณาจักรมอสลิมก็เริ่มรุ่งเรืองขึ้นในชวาตอนกลาง สุมาตรา สุลาเวสี กาลิมันตัน จนถึงโอเรียนเต้นทัล และมีผลให้ภาษามาเลย์ซึ่งชาวมุสลิมบริเวณนี้ใช้อยู่ได้แพร่ขยายออกไปและกลายเป็นภาษาประจำชาติของอินโดนีเซียด้วย

ในยุคนั้น เมืองจาการ์ตายังเป็นเมืองท่าเล็ก ๆ บนเกาะชวา มีชื่อว่า ซุนดาเคลปา ต่อมาเมืองนี้ได้ถูกนายพลฟามาเตอินแห่งอาณาจักรเดมยิตได้ จึงให้เปลี่ยนชื่อเป็นจาการ์ตา ซึ่งมีความหมายถึงสถานที่แห่งชัยชนะ เพราะเป็นชัยชนะต่อชาวโปรตุเกส ต่อมาในปี พ.ศ.๒๑๖๔ ฮอลแลนด์ได้เข้ามายึดครองอินโดนีเซีย และได้เปลี่ยนชื่อเมืองนี้เป็นปัตตาเวีย

สมัยตกเป็นอาณานิคมของฮอลแลนด์ ฮอลแลนด์ได้ตั้งบริษัท United Dutch East India Company เมื่อปี พ.ศ.๒๑๔๕ เพื่อทำการค้า อยู่ที่หมู่เกาะอินเดียตะวันออก ซึ่งนอกจากทำการค้าแล้ว ยังทำหน้าที่แสวงหาอาณานิคมให้แก่ฮอลแลนด์ด้วย ในที่สุดได้ทำการยึดครองอินโดนีเซีย เมื่อปี พ.ศ.๒๑๖๔ และได้ขยายการปกครองออกไปทั่วประเทศ ทำให้อินโดนีเซียตกอยู่ในฐานะอาณานิคมของฮอลแลนด์

การทำสงครามต่อต้านฮอลแลนด์ได้เริ่มขึ้น เมื่อปี พ.ศ.๒๒๐๙ โดยสุลต่านฮานูดดินแห่งโกลา แต่ประสบความล้มเหลว และต้องเซ็นสัญญายอมแพ้ในปี พ.ศ.๒๓๑๐ ในปี พ.ศ.๒๒๓๓ - ๒๓๖๗ บริษัทได้ส่งทหารเข้าควบคุมหมู่เกาะโมลุกกัส (มาลุก) เพื่อเข้าควบคุมการค้าเครื่องเทศ

ในระยะเวลาเดียวกันได้ปรากฏมีชาวอังกฤษเข้ามาตั้งถิ่นฐานอยู่ที่เมืองเบเวเกเลน บนฝั่งตะวันตกของเกาะสุมาตรา และได้มีการสร้างป้อมค่ายขึ้น ในยุคนั้นชาวอังกฤษยังไม่มีบทบาทมากนัก

ในปี พ.ศ.๒๒๘๓ ชาวจีนที่อาศัยอยู่ในจาการ์ตาได้ทำการต่อต้านชาวดัตช์ เนื่องจากไม่พอใจที่ถูกเอารัดเอาเปรียบทั้งในด้านเศรษฐกิจ และในด้านอื่น ๆ ชาวอินโดนีเซียได้เข้าร่วมในการต่อต้านครั้งนี้ด้วย แต่ไม่สามารถเอาชนะได้ เป็นผลให้ชาวจีนถูกชาวดัตช์สังหารมากกว่า ๑๐,๐๐๐ คน

การเข้าปกครองอังกฤษ ในระหว่างรัชสมัยของนโปเลียน ฝรั่งเศสได้เข้าครอบครองฮอลแลนด์ บริษัท British East Company จึงได้เข้าปกครองอินโดนีเซียแทน (พ.ศ.๒๓๕๘ - ๒๓๕๙) เมื่อ นโปเลียนสิ้นอำนาจลงในปี พ.ศ.๒๓๕๘ อินโดนีเซียก็กลับไปเป็นอาณานิคมของฮอลแลนด์อีก

การปราบปรามของ ฮอลแลนด์ นับตั้งแต่อินโดนีเซียตกอยู่ภายใต้การปกครองของฮอลแลนด์ ชาวอินโดนีเซียได้ลุกขึ้นต่อต้านการปกครองของฮอลแลนด์หลายครั้ง แต่ไม่สามารถเอาชนะได้

การเคลื่อนไหวเพื่อกอบกู้เอกราช ได้มีการจัดตั้งสมาคม Budi Utom (ความบากบั่นอันสูงส่ง) ขึ้น ในปี พ.ศ.๒๔๕๑ ได้ร่วมกันก่อตั้งพรรคการเมืองขึ้นหลายพรรค เพื่อเป็นข้อต่อรองในการเรียกร้องเอกราชจากฮอลแลนด์

ปี พ.ศ.๒๔๖๗ กลุ่มนักศึกษา ได้ตั้งสมาคมนักศึกษาอินโดนีเซีย โดยมี ดร.โมฮัมหมัดออตตา เป็นหัวหน้า ต่อมาในปี พ.ศ.๒๔๗๐ ดร.โมฮัมหมัดออตตา ได้จัดตั้งองค์การสหพันธ์ โดยรวมพรรคการเมืองของอินโดนีเซียทั้งหมดเข้าด้วยกัน

ในปีเดียวกัน ดร.ซูการ์โน และบุคคลชั้นนำอีกหลายคนได้ร่วมกันจัดตั้งพรรคชาตินิยมอินโดนีเซียขึ้น และใช้ภาษาบาฮาซา อินโดนีเซียเป็นภาษากลางในการติดต่อ ประสานงานสนับสนุนนโยบายที่จะไม่ให้ความร่วมมือใด ๆ แก่เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองของฮอลแลนด์ การเคลื่อนไหวดังกล่าวได้รับการสนับสนุนอย่างกว้างขวางในกลุ่มเยาวชน และทำให้เกิดองค์การยุวชนขึ้นในท้องถิ่นต่าง ๆ

สมัยการยึดครองของญี่ปุ่น ในระหว่างสงครามมหาเอเชียบูรพา กองทัพญี่ปุ่นได้เข้ายึดครองอินโดนีเซียได้ระหว่างปี พ.ศ.๒๔๘๕ - ๒๔๘๗ กองทัพญี่ปุ่นพยายามเอาใจชาวอินโดนีเซียด้วยการปล่อยตัวผู้นำทางการเมืองที่ถูกทางการฮอลแลนด์คุมขังไว้

การประกาศอิสรภาพ เมื่อญี่ปุ่นแพ้สงครามใน ปี พ.ศ.๒๔๘๘ ญี่ปุ่นได้เปิดโอกาสให้ชาวอินโดนีเซียในการนำของ ดร.ซูการ์โน และ ดร.โมฮัมหมัด ออตตา ประกาศอิสรภาพของอินโดนีเซีย เมื่อปี พ.ศ.๒๔๘๘ พร้อมกับประกาศหลักการแห่งรัฐห้าประการ (ปัญจศีล) คือ

- เชื่อมมั่นในพระเจ้าสูงสุดเพียงองค์เดียว
- มวลมนุษยแห่งอารยะ
- ชาตินิยม
- ประชาธิปไตย
- ความยุติธรรมของสังคม

อินโดนีเซียได้ประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับแรก เมื่อปี พ.ศ.๒๔๘๘ และได้เลือกตั้ง ดร.ซูการ์โน เป็นประธานาธิบดี และ ดร.โมฮัมหมัด ออตตา เป็นรองประธานาธิบดี

หลังจากที่ได้ประกาศอิสรภาพได้ไม่นาน ฮอลแลนด์ก็ได้พยายามกลับเข้ายึดครองอินโดนีเซียอีก ทำให้เกิดการสู้รบอย่างรุนแรงบนเกาะสุมาตรา เมื่อ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๔๘๘ อินโดนีเซียจึงถือเอาวันดังกล่าวเป็นวันวีรบุรุษแห่งชาติ และมีการฉลองเป็นประจำทุกปี

จากเหตุการณ์นองเลือดดังกล่าว ทำให้อินโดนีเซียประกาศใช้นโยบายสันติ และเป็นมิตรกับทุกประเทศ และแสวงหาการสนับสนุนจากอังกฤษ ได้ตกลงเซ็นสัญญา เมื่อปี พ.ศ.๒๔๙๐ โดยฮอลแลนด์ยอมรับรองอธิปไตยของอินโดนีเซียเหนือเกาะชวา มาดรา และสุมาตรา แต่ฮอลแลนด์ไม่ยอมปฏิบัติตามสัญญา ได้ให้ทหารเข้ายึดครองอินโดนีเซีย และจับกุมประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีไปควบคุมตัวไว้

ในปี พ.ศ.๒๔๙๒ ประเทศในเอเชียรวม ๑๙ ประเทศ ได้ร่วมประชุมกันที่กรุงนิวเดลี เพื่อเรียกร้องให้คณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ บังคับให้ฮอลแลนด์ ปล่อยตัวนักโทษการเมือง ของอินโดนีเซียทั้งหมด และมอบอธิปไตยให้อินโดนีเซีย ภายในปี พ.ศ.๒๔๙๓ สหประชาชาติได้ตกลงให้มีการหยุด

ยังในอินโดนีเซีย และให้ฮอลแลนด์ปล่อยตัวผู้นำทางการเมืองทั้งหมด กับจัดให้มีการประชุมขึ้นที่กรุงเฮก เนเธอร์แลนด์ ในปี พ.ศ.๒๔๙๒ จากการประชุมครั้งนี้ ทำให้อินโดนีเซีย ได้รับเอกราชอย่างสมบูรณ์ เมื่อ ๒๗ ธันวาคม ๒๔๙๒ ยกเว้นเกาะอีเรียนตะวันตก ยังคงอยู่ในการปกครองของเนเธอร์แลนด์

แหล่งที่มาของข้อมูล :

- <http://toey-satjapot.blogspot.com/๒๐๑๒/๑๑/blog-post.html>
- <http://www.aseankan๑.com/index.php?mo=๓&art=๖๕๑๘๘๔>
- <http://www.meetawee.com/home/indonesia-indo.html>
- <http://www.meetawee.com/home/indonesia-indo/๑๘๕๕-barong-dance-indonesia.html>

๓. ศิลปวัฒนธรรมของประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย

มาเลเซีย (มาเลย์: Malaysia) เป็นประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ประกอบด้วยพื้นที่ ๒ ส่วนโดยมีทะเลจีนใต้กั้น ส่วนแรกคือ มาเลเซียตะวันตก อยู่ทางตอนใต้ของคาบสมุทรมาลายูและคาบสมุทรอินโดจีน มีพรมแดนติดประเทศไทยทางรัฐกลันตัน เปรละ ปะลิส และเกดะห์ และติดกับสิงคโปร์ทางรัฐยะโฮร์ ส่วนที่ ๒ คือ มาเลเซียตะวันออก อยู่ทางตอนเหนือของเกาะบอร์เนียว มีพรมแดนทิศใต้ติดอินโดนีเซียทุกส่วนของมาเลเซียตะวันตก แต่ล้อมรอบประเทศบรูไนดารุสซาลามด้วยรัฐซาราวักเพียงรัฐเดียว มาเลเซียเป็นสมาชิกก่อตั้งของกลุ่มประเทศอาเซียน

ในประเทศมาเลเซีย ดินแดนที่มีประชากรมุสลิมเป็นประชากรส่วนใหญ่ของประเทศ เป็นพื้นที่ที่มีความสำคัญในภูมิหลังในการเข้ามาของอิสลาม โดยอาณาจักรมะละกา ดินแดนส่วนหนึ่งในประเทศมาเลเซีย เป็นรัฐโบราณ รัฐแรกๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่ได้รับเอาอิสลามขึ้นมาเป็นศาสนาประจำรัฐ และมีอิทธิพลภายในราชสำนักของอาณาจักรมะละกา

ภายหลังการได้รับเอกราชจากอังกฤษโดยสมบูรณ์เมื่อ ค.ศ. ๑๙๕๗ มาเลเซียได้กลายเป็นรัฐที่ปกครองระบอบประชาธิปไตย แต่ก็มีควมพยายามที่จะปรับเปลี่ยนรูปแบบการปกครองของมาเลเซียให้ เป็นไปตาม ระบอบของอิสลาม ความพยายามเหล่านี้เริ่มเด่นชัดในช่วงทศวรรษ ๑๙๗๐ หรือชื่อเรียกปรากฏการณ์ในครั้งนั้นกันอย่างทั่วไปว่า การเคลื่อนไหวในการเชิญชวน (หรือว่าปรากฏการณ์ตะวะฮะฮ์) เป็นช่วงเวลาที่การทำงาน การเผยแพร่อิสลามมีการดำเนินงานอย่างชัดเจนมากขึ้น จากปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้เกิดปรากฏการณ์ดังกล่าวคือ เกิดจากเหตุการณ์วิกฤติน้ำมัน จากการที่ซาอุดีอาระเบียผู้ผลิตน้ำมันรายใหญ่ของโลกมีมติในการลดการส่งออกน้ำมัน ส่งผลให้ราคาน้ำมันในตลาดโลกมีมูลค่าที่สูงขึ้นและได้สร้างความมั่งคั่งให้ ผู้ส่งออกน้ำมัน ผลตามมาหลังจากนั้นคือ การให้การสนับสนุนจากซาอุดีอาระเบียเกี่ยวกับกิจการทางศาสนา และการสนับสนุนให้ทุนการศึกษาไปศึกษาต่อในประเทศตะวันออกกลาง

ประชากรกลุ่มใหญ่ที่สุดในประเทศมาเลเซียได้แก่ ชาวมลายู ชาวจีน และชาวอินเดีย ในรัฐซาบาห์และรัฐซาราวักมีกลุ่มชาติพันธุ์ที่หลากหลาย ซึ่งมีมรดกตกทอดและวัฒนธรรมเป็นของตัวเอง

ชาวมลายู

ปัจจุบัน ชาวมลายูคือกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในประเทศมาเลเซีย คิดเป็นร้อยละ ๕๐ ของประชากรทั้งหมดในประเทศ ในมาเลเซีย ชาวมลายูหมายถึง ผู้ที่นับถือศาสนาอิสลามและปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมประเพณีของชาวมลายู พูดภาษามลายู และมีบรรพบุรุษเป็นชาวมลายู การเลิคนับถือศาสนาฮินดูและพุทธนิกายเถรวาทและเปลี่ยนมานับถือศาสนาอิสลาม เริ่มต้นตั้งแต่ทศวรรษที่ ๑๔๐๐ อิทธิพลส่วนใหญ่โดยการตัดสินใจของราชสำนักของมะละกา ชาวมลายูได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่มีมารยาทอ่อนโยน และมีมรดกทางวัฒนธรรมเกี่ยวกับศิลปะมากมาย

ชาวจีน

“กลุ่มชาติพันธุ์ที่มีขนาดใหญ่เป็นอันดับสองคือชาวจีน ร้อยละ ๒๕ ของประชากรทั้งหมดในมาเลเซีย มีเชื้อสายจีน ซึ่งส่วนใหญ่สืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษชาวจีนที่อพยพมายังประเทศมาเลเซียในคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ ชาวจีนได้ชื่อว่าเป็นคนขยันและมีหัวทางธุรกิจ ชาวจีนในมาเลเซียแบ่งเป็นกลุ่มย่อยอีกสามกลุ่มที่ใช้ภาษาจีนแตกต่างกัน ได้แก่ ชาวจีนฮกเกี้ยน ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ทางตอนเหนือของเกาะปีนัง ชาวจีนกวางตุ้ง ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในเมืองหลวงกัวลาลัมเปอร์ และชาวจีนที่พูดภาษาจีนกลาง ซึ่งส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในรัฐยะโฮร์”

ชาวอินเดีย

กลุ่มชาติพันธุ์ที่มีขนาดเล็กที่สุดใน ๓ กลุ่มหลักนี้ คือชาวอินเดีย ร้อยละ ๑๐ ของประชากรทั้งหมดในประเทศมาเลเซีย ซึ่งส่วนใหญ่สืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษชาวอินเดียใต้ที่พูดภาษาทมิฬ และอพยพเข้ามาตั้งแต่ตอนที่มาเลเซียยังเป็นประเทศในอาณานิคมของอังกฤษ เนื่องจากต้องการหลุดพ้นจากระบบวรรณะในอินเดียและแสวงหาชีวิตที่ดีกว่าในมาเลเซีย เนื่องจากชาวอินเดียเหล่านี้นับถือศาสนาฮินดู ดังนั้น สิ่งที่พวกเขานำเข้ามาในดินแดนแห่งนี้ก็คือวัฒนธรรมที่เต็มไปด้วยสีสัน เช่น วัดฮินดู เครื่องเทศเผ็ดร้อน และสำหรับที่สวยาม กลุ่มชนพื้นเมือง

โอริงอัสลี

โอริงอัสลีเป็นคำที่ใช้เรียกกลุ่มชนพื้นเมืองที่อาศัยอยู่ในคาบสมุทรมาลายู ชาวโอริงอัสลีแบ่งออกเป็นเผ่าหลัก ๓ เผ่า ได้แก่ เนกริโต เซนอย และโปรโตมาเลย์ เผ่าเนกริโตมักอาศัยอยู่ในภาคเหนือ เผ่าเซนอยอาศัยอยู่ทางตอนกลาง และเผ่าโปรโตมาเลย์อาศัยอยู่ทางตอนใต้ แต่ละกลุ่มหรือกลุ่มย่อยจะมีภาษาและวัฒนธรรมเป็นของตนเอง บางกลุ่มประกอบอาชีพเป็นชาวประมง เกษตรกร ในขณะที่บางกลุ่มเป็นชนเผ่ากึ่งเร่ร่อน

ชาบาห์

กลุ่มชนพื้นเมืองที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของชาบาห์คือกาดาชานดูซุน บาจาว และมูรุต

กาดาชานดูซุน

กาดาชานดูซุน คือกลุ่มชนพื้นเมืองที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของรัฐชาบาห์ จำนวนประชากรของชนพื้นเมืองกลุ่มนี้คิดเป็นร้อยละ ๓๐ ของประชากรของรัฐ ที่จริงแล้ว ชนพื้นเมืองกลุ่มนี้ประกอบด้วยชาวเผ่าสองเผ่า ได้แก่ คาดาชาน และดูซุน อย่างไรก็ตาม เราจัดให้ทั้งสองเผ่านี้อยู่ในกลุ่มเดียวกัน เนื่องจากทั้งสองเผ่าใช้ภาษาเดียวกัน และมีวัฒนธรรมเหมือนกัน อย่างไรก็ตาม ชาวคาดาชานส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในพื้นที่ราบบริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำ ซึ่งเหมาะกับการปลูกพืชไร่ ในขณะที่เผ่าดูซุนจะอาศัยอยู่ในบริเวณที่เป็นภูเขาหรือเนินเขา ด้านในของรัฐชาบาห์มาแต่ดั้งเดิม

บาจาว

บาจาว คือกลุ่มชนพื้นเมืองที่มีขนาดใหญ่เป็นอันดับสองของรัฐชาบาห์ จำนวนประชากรของชนพื้นเมืองกลุ่มนี้คิดเป็นร้อยละ ๑๕ ของประชากรของรัฐ ตามประวัติศาสตร์ พวกเขาคือชาวเผ่าเร่ร่อนในทะเลที่นับถืออามโบห์ดิลาลูต หรือเทพเจ้าแห่งท้องทะเล บางครั้ง พวกเขาถูกเรียกว่า ชาวยิปซีแห่งท้องทะเล ต่อมา ชาวบาจาวเลือกที่จะละทิ้งวิถีในท้องทะเลและหาเลี้ยงชีพด้วยการทำการเกษตรและเลี้ยงสัตว์ ชาวบาจาวบวได้รับขนานนามว่าเป็น “ควบอยแห่งตะวันออก ” เนื่องจากพวกเขามีทักษะการขี่ม้าที่ดีมาก ชาวบาจาวบวจะสาธิตการขี่ม้าในงานเทศกาลประจำปีชื่อทามู เบซาร์ ซึ่งจัดขึ้นในเมืองโคดาเบลุด

มูรุต

มูรุต คือกลุ่มชนพื้นเมืองที่มีขนาดใหญ่เป็นอันดับสามของรัฐชาบาห์ จำนวนประชากรของชนพื้นเมืองกลุ่มนี้คิดเป็นร้อยละ ๓ ของประชากรของรัฐ แต่เดิม เผ่ามูรุตอาศัยอยู่ด้านในของเกาะบอร์เนียวตอนเหนือ พวกเขาคือกลุ่มชนพื้นเมืองกลุ่มสุดท้ายของรัฐชาบาห์ที่เลิกประเพณีการล่าสัตว์

มนุษย์ ปัจจุบัน ชาวเผ่าส่วนใหญ่เปลี่ยนมาทำไร่ตามเนินเขาและปลูกมันสำปะหลัง ลำสัตว์และหาปลาเป็นอาหารในบางครั้ง เช่นเดียวกับชนพื้นเมืองอื่นๆ ในรัฐซาบาห์ ชุดประจำเผ่าจะตกแต่งด้วยลูกปัดหลากสี

ซาราวัก

ชาวอิบัน (Iban) บิดายู (Bidayuh) และโอรังอุลุ (Orang Ulu) เป็นกลุ่มชาติพันธุ์หลักของรัฐซาราวัก โดยมักเรียกรวมๆ ว่าชาวดายัก (Dayaks) คำว่าดายักแปลว่าต้นน้ำหรือใจกลางแผ่นดิน ชาวมุสลิมที่อาศัยอยู่ตามแนวชายฝั่งใช้คำคำนี้เรียกแทนชนเผ่าต่างๆ ที่มีมากกว่า 200 เผ่า ชนเผ่าเหล่านี้มักอาศัยอยู่รวมกันในบ้านหลังยาวหรือที่รู้จักกันดีว่าลองเฮาส์ (Longhouse) โดยแต่ละหลังมีครอบครัวอาศัยอยู่ร่วมกันตั้งแต่ 20 ถึง 100 ครอบครัว

อิบัน

ชาวอิบันเป็นกลุ่มชาติพันธุ์กลุ่มใหญ่ที่สุดของรัฐซาราวัก โดยมีจำนวนราว 30 % ของประชากรทั้งหมด ชาวอิบันอาศัยอยู่ทางต้นน้ำในบริเวณใจกลางเขตกาลิมันตัน แต่ด้วยทักษะความชำนาญเกี่ยวกับเรือ จึงมักถูกเรียกผิด ๆ ว่า ชาวดายักทะเล ในอดีต ชาวอิบันเป็นเผ่าที่นำครันครัมยั้ง เป็นที่รู้จักกันดีในฐานะเผ่าผู้ล่าหัวมนุษย์และคอยปล้นสดมภ์ ในอดีตชาวอิบันนับถือเทพเจ้า 3 องค์ ซึ่งอยู่เบื้องใต้เทพซิงกาลัง บูรุง (Singalang Burung) หรือเทพเจ้านกแห่งสงคราม ในปัจจุบันแม้ชาวอิบันส่วนใหญ่จะหันมานับถือคริสตศาสนา แต่ชาวอิบันก็ยังคงสืบทอดประเพณีต่างๆ ของเผ่าเหมือนในอดีต

โอรังอุลุ

อีกนามหนึ่งของชาวโอรังอุลุก็คือชนเผ่าต้นน้ำแห่งรัฐซาราวัก ชาวโอรังอุลุมีจำนวนราว 5.5 % ของประชากรรัฐซาราวัก โดยมีมากกว่า 100,000 เผ่า ชาวโอรังอุลุเป็นกลุ่มที่มีหัวทางศิลปะและรักความสวยงามมากที่สุดของรัฐซาราวัก อาศัยอยู่ในบ้านหลังยาวหรือลองเฮาส์ขนาดใหญ่ที่ประดับตกแต่งด้วยภาพวาดฝาผนังและไม้แกะสลักอย่างวิจิตรงดงาม เครื่องใช้ไม้สอย ต่าง ๆ ของชาวโอรังอุลุล้วนตกแต่งอย่างสวยงามด้วยลูกปัด ผู้หญิงที่มีตำแหน่งสูงในเผ่านิยมสวมชุดสวยงามเป็นเครื่องประดับร่างกาย

มาเลเซีย (Malaysia) เป็นประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งแบ่งเป็น 2 ส่วน โดยมีทะเลจีนใต้กั้น ส่วนแรกคือ คาบสมุทรมลายู มีพรมแดนทิศเหนือติดประเทศไทย และทิศใต้ติดกับสิงคโปร์ ส่วนที่สองคือ ทางเหนือของเกาะบอร์เนียว มีพรมแดนทิศใต้ติดอินโดนีเซีย และมีพรมแดนล้อมรอบประเทศบรูไน มาเลเซียเป็นสมาชิกก่อตั้งของกลุ่มประเทศอาเซียน

การแสดงของประเพณีมาเลเซีย

การแสดงประเพณีรำรำของชาวมลายู เช่น

๑. ระบำชาปิน เป็นการแสดงฟ้อนรำหมู่ ซึ่งเป็นศิลปะพื้นเมืองของชาวมลายูโบราณ ตามประวัติเกิดขึ้นก่อนในดินแดนอาระเบีย และต่อมาได้มีคนนำมาเผยแพร่ในมาเลเซียในคริสต์ศตวรรษที่ ๑๕ เป็นต้นมา ชาวบ้านทางภาคเหนือและตะวันตกของแหลมมลายูนิยมชมชอบการฟ้อนรำแบบนี้มาก การแสดงระบำชาปินมีผู้แสดง ๑๒ คน แบ่งเป็นหญิงชายจำนวนเท่ากัน ฝ่ายละ ๖ จับคู่เต้นกันเป็นกลุ่ม ใช้การยกเท้ากขาพร้อมกันเป็นจังหวะ เครื่องแต่งกายเป็นแบบเรียบ ๆ ชายใส่หมวกอิสลามหรือหมวกแขก ใส่เสื้อกั๊ก นุ่งโสร่ง หญิงนุ่งกระโปรง สร้อยรูป มีผ้าแพรคลุมศีรษะ เต้นรำตามจังหวะดนตรี ซึ่งบรรเลงจากซำไปหาเร็ว เครื่องดนตรีที่ใช้บรรเลงในการแสดงระบำชาปินนี้ คือ กีตาร์แบบอาระเบียนหรือชื่อภาษาฝรั่งว่า Gambus กีตาร์ชนิดนี้คล้าย ๆ แบนโจ นักดนตรีคนหนึ่งจะถือไว้ระหว่างอก ดัดไปด้วย เต้นสลับเท้าไปด้วย นอกจาก กีตาร์แล้ว เครื่องดนตรีอื่น ๆ ก็มีใช้ให้จังหวะคือกลองเล็ก ๒ หน้า ที่ใช้ตีด้วยฝ่ามือ กลองชนิดนี้มีชื่อเรียกว่า Maruas ให้จังหวะนำกีตาร์

๒. ระบำโรตต เป็นการเต้นรำพื้นเมือง ชุดนี้เป็นการเต้นในเทศกาลประเพณีทางศาสนา ครั้งแรกนิยมใช้แสดงโดยผู้ชายล้วน ๆ ต่อมาวิวัฒนาการมาเป็นแบบสากล คือ ใช้ทั้งหญิงและชายแสดงเป็นกลุ่มรวมกัน เครื่องดนตรีที่ใช้บรรเลงในการเต้นรำโรตต คือ กลอง ๒ หน้าลูกเล็ก ๆ ที่มีชื่อว่า คาปัต (Kapat) ตีกันให้จังหวะเท้าของผู้เต้น นอกจากกลองแล้วก็มีพิณเพลงบรรเลงด้วย การแสดงชุดนี้จะช้าไม่รวดเร็วเป็นลักษณะเล่นเท้าธรรมดา

๓. ระบำอาซัค เป็นการร่ำอวยพรที่เก่าแก่ในราชสำนักของมาเลเซียในโอกาสที่ต้อนรับราชอาคันตุกะหรือบุคคลสำคัญของราชสำนัก นอกจากนั้นยังใช้ในการแสดงละครมโหรีด้วย

วัฒนธรรม

มีสภาพคล้ายคลึงกับประเทศอินโดนีเซีย ซึ่งเป็นหมู่เกาะอิทธิพลของอิสลามได้แพร่เข้ามาในแหลมมะละกา ประชากรนับถืออิสลาม ๕๕ % นับถือศาสนาพุทธ ๒๕ % นับถือคริสต์ ๑๓ % นับถือศาสนาฮินดู ๗ % และลัทธิศาสนาพื้นเมืองแห่งกรมตำรวจมาเลเซีย ๔ % แต่การหันไปนับถือศาสนาอื่นที่ไม่ใช่อิสลามเป็นปัญหามากเนื่องจากทางภาครัฐจะไม่เปลี่ยนข้อมูลทางราชการให้ มาเลเซียบัญญัติในรัฐธรรมนูญให้อิสลามเป็นศาสนาประจำชาติ และผู้ที่นับถือศาสนาอิสลามจะมีสิทธิพิเศษ คือ ได้รับเงินอุดหนุนเรื่องค่าครองชีพตามนโยบายของรัฐบาล

กลอง กอร์ดัง ซาบิลัน (Gordang Sembilan) กลอง ๙ ชิ้นในพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์ตามประเพณีท้องถิ่นของชาวชนเผ่า Batak ชนเผ่าที่อาศัยในเขตแมนดailing (Mandailing) บนเกาะ สุมาตราในประเทศอินโดนีเซียกำลังกลายเป็นประเด็นข้อขัดแย้งระหว่างอินโดนีเซียกับมาเลเซียไปแล้ว หลังจากที่ทางการมาเลเซียประกาศให้ประเพณีการตีกลอง กอร์ดัง ซาบิลัน และพิธีกรรมการเต้นแบบพื้นเมืองที่เรียกว่า ตอร์ ตอร์ (tor tor) ที่มีถิ่นกำเนิดมาจากที่เดียวกันในประเทศอินโดนีเซีย ขึ้นในบัญชีมรดกชาติของประเทศมาเลเซีย

ยังมีแนวโน้มว่า พิธีกรรม หรือการละเล่นทางวัฒนธรรมอื่น ๆ เช่น Wayang Kulit การแสดงหุ่นเงา หรือที่รู้จักในนามหนังตะลุงที่มีทางภาคใต้ของไทยเช่นกัน รวมไปถึง การเขียนผ้าบาติก และอาหารประเภทสแต๊ะ ชนิดต่าง ๆ อาจจะก่อให้เกิดสงครามวัฒนธรรมได้ในอนาคต

แหล่งที่มาของข้อมูล :

- <https://sites.google.com/site/civilizationinmalaysia/watnhthrrm-malesei>
- http://www.matichon.co.th/news_detail.php?newsid=1341386463&gpid=03&catid=08&subcatid=0804

๔. ศิลปวัฒนธรรมของประเทศสาธารณรัฐฟิลิปปินส์

ชนเผ่า เด็ก ๆ ในชนเผ่า Negritos มีลักษณะคล้ายพวกเงาะป่าในประเทศไทยตอนใต้ ปัจจุบันได้มีการผสมเผ่าพันธุ์กับชนเผ่าอื่นๆ จนมีเหลือที่เป็น Negritos แท้ ๆ ไม่มากนัก

นอกจากนี้ยังมีชนเผ่าดั้งเดิม Negritos หรือ Aetas มีลักษณะคล้ายเงาะป่าในประเทศไทย แต่คนกลุ่มนี้มีเหลือไม่มากด้วยการมีผสมเผ่าพันธุ์ไปกับชนกลุ่มอื่น ๆ ปัจจุบันมีเหลือไม่เกิน ๓๐,๐๐๐ คน ส่วนพวกประชากรลูกผสมที่เรียกว่า Mestizo มีอยู่ร้อยละ ๒ แต่มีอิทธิพลต่อเศรษฐกิจของประเทศอย่างมาก จากการศึกษาเผ่าพันธุ์ Stanford genetic study ชาวฟิลิปปินส์มีเลือดผสมที่มาจากยุโรปประมาณร้อยละ ๓.๖

สำหรับชาวต่างชาติที่ได้เข้ามาอยู่ในฟิลิปปินส์และกลายเป็นชนกลุ่มน้อยที่มีมากที่สุดคือชาวจีน มีเป็นร้อยละ ๓ ของประชากร ที่เหลือนอกนั้นมีกระจุกกระจาย เช่น อเมริกาเหนือ (North Americans) สเปน (Spaniards) และพวกชาวยุโรป (Europeans) เม็กซิกันจากทวีปอเมริกาตอนกลาง (Mexicans) และจากประเทศทางอเมริกาใต้ (Latin Americans) มีบางส่วนจากอาหรับ (Arabs) จากเอเชียใต้ (South Asians) ประเทศอินโดนีเซีย (Indonesians) จากเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Koreans) ญี่ปุ่น (Japanese) เวียดนาม (Vietnamese) และผู้อพยพจากเอเชียอื่น ๆ

ในลักษณะดังกล่าวจึงจัดได้ว่าประเทศฟิลิปปินส์เป็นประเทศที่มีชนกลุ่มต่าง ๆ หลากหลายมากที่สุดประเทศหนึ่งในเอเชีย ในช่วงหลายทศวรรษหลังรัฐบาลพยายามทำให้ประเทศมีความเป็นหนึ่งเดียวทางวัฒนธรรมมากขึ้น แต่ก็ได้รับการต่อต้านจากกลุ่มชนต่าง ๆ ในประเทศที่ต้องการสงวนวัฒนธรรมและฐานรากทางภาษาของตนไว้ โดยมองว่ารัฐบาลพยายามทำให้ความหลากหลายนั้นถูกรวบงำโดยวัฒนธรรมกระแสหลักของชาติที่เป็นพวกพูดภาษาตากาล็อก (Tagalog)

ภาษา Languages

ดังได้กล่าวแล้วประเทศฟิลิปปินส์มีการใช้ภาษาพูดมากกว่า ๑๗๐ ภาษา เกือบทั้งหมดเป็นกลุ่มภาษาที่เรียกว่า Western Malayo-Polynesian language อันมีพื้นฐานภาษามาจากภาษาในตระกูล Austronesian แต่ตามรัฐธรรมนูญปี ค.ศ. ๑๙๘๗ ภาษาตากาล็อก และภาษาอังกฤษ คือภาษาของทางราชการ

ภาษาถิ่นอีก ๑๒ ภาษา อันมีการพูดที่แตกต่างกันไปตามแต่ละภูมิภาค ภาษาเหล่านี้ได้แก่ Tagalog, Cebuano, Ilokano, Hiligaynon, Waray-Waray, Bikol, Kapampangan, Pangasinan, Kinaray-a, Maranao, Maguindanao, และ Tausug. อันภาษาตากาล็อก (Tagalog) จัดเป็นภาษาถิ่นที่มีการใช้มากที่สุด เป็นภาษาที่เป็นภาษาพูดเป็นฐาน แต่มีการใช้ตัวอักษรภาษาอังกฤษเป็นการออกเสียง ซึ่งคล้ายกับภาษามาลาเลเซีย อินโดนีเซีย และเวียดนามที่ใช้ฐานภาษาพูดของตน แต่ใช้ตัวอักษรเป็นภาษาอังกฤษหรือตัวอักษรแบบโรมันเป็นฐานในการออกเสียงภาษาต่างประเทศอื่นๆ ได้แก่ Spanish, จีน Hokkien, จีน Cantonese, Indonesian, Sindhi, Punjabi, Korean, และ Arabic.

ศาสนา Religion

ประเทศฟิลิปปินส์จัดเป็นประเทศที่มีคนนับถือศาสนาคริสต์นิกายคาทอลิกที่ใหญ่เป็นอันดับ ๔ ของโลก มีคนนับถือนิกายโปรเตสแตนต์มากเป็นอันดับ ๑๓ ของโลก มีนับถืออิสลามมากเป็นอันดับที่ ๔๐ เป็นพวกนับถือฮินดูมากเป็นอันดับที่ ๗ และนับถือพุทธศาสนาเป็นอันดับที่ ๑๗ ของโลก

แต่โดยส่วนใหญ่จัดว่าเป็นพวกนับถือคริสต์ศาสนาร้อยละ ๙๒ ของชาวฟิลิปปินส์เป็นชาวคริสต์เถียน ร้อยละ ๘๓ เป็นโรมันแคทอลิกและร้อยละ ๙ เป็นชาวโปรเตสแตนต์ แม้ชาวฟิลิปปินส์จะได้รับอิทธิพลด้านศาสนาจากตะวันตกมากแต่ก็ยังมีพวกนับถือประเพณีท้องถิ่นเดิม

ภาพ Jaime Cardinal Sin ผู้มีบทบาทอย่างมากใน

ช่วงการเปลี่ยนแปลงประเทศสู่ความเป็นประชาธิปไตย

โรมันคาทอลิกมีอิทธิพลต่อทั้งรัฐบาลและกิจกรรมของเอกชนทั่วไป แม้ในรัฐธรรมนูญจะได้มีการแยกศาสนาออกจากรัฐ ในปัจจุบันประเทศมีพระระดับ Cardinals ๒ รูป คือ Ricardo Cardinal Vidal และ Jose Cardinal Sanchez ศาสนามีอิทธิพลทางการเมืองสูง ดังเช่น พระ Jaime Cardinal Sin ผู้ได้เสียชีวิตไปแล้ว ได้เป็นผู้นำทางวิญญาณและมีส่วนสำคัญในการเคลื่อนไหวเพื่อล้มล้างรัฐบาลสมัยประธานาธิบดีมาร์คอส (People Power I) และรวมถึงการขับไล่ประธานาธิบดีเอสตราดกา (People Power II) ในกรุงมะนิลาที่มีโบสถ์ใหญ่ที่มีชื่อเสียงชื่อ Manila Cathedral

พวกนิกายโปรเตสแตนต์เป็นอิทธิพลมาจากอเมริกาเหนือ โดยมีพวกนักบวชเผยแพร่ศาสนามาประจำอยู่ โดยมีคริสเตียนในสายท้องถิ่นอิสระอยู่ ๒ กลุ่ม อันได้แก่ Aglipay (Philippine Independent Church) ก่อตั้งในปี ค.ศ. ๑๙๐๒ และ กลุ่ม Iglesia Ni Cristo (Church of Christ) ก่อตั้งในปี ค.ศ. ๑๙๑๔ นอกจากนี้ยังมีกลุ่ม Eliseo Soriano นำโดยพวก Members Church of God International, ซึ่งเรียกโดยชาวท้องถิ่นว่า กลุ่ม Ang Dating Daan ซึ่งเป็นกลุ่มคริสเตียนที่เติบโตอย่างรวดเร็ว มีสมาชิกกว่า ๒ ล้านคนทั่วโลก ร้อยละ ๕ ของชาวฟิลิปปินส์เป็นมุสลิม พวกที่อยู่ในเขตที่ราบจะเป็นพวกอิสลามทั่วไป แต่ในพวกที่เป็นชาวเขาอาศัยในแถบมินดาเนาทางไกลความเจริญจะเป็นพวกประสมความเชื่อกับไสยศาสตร์ (Animism)

วัฒนธรรม Culture

วัฒนธรรมของฟิลิปปินส์เป็นลักษณะวัฒนธรรมลูกประสมที่ได้รับอิทธิพลจากสเปน จีน เม็กซิกัน อเมริกา อาหรับ และมาเลเซีย ในปัจจุบัน อิทธิพลหลักๆ ของฟิลิปปินส์น่าจะมีด้วยกันอย่างน้อย ๓ สาย คือ พวกสเปน จีน และอเมริกัน

อิทธิพลจากสเปน

อิทธิพลวัฒนธรรมจากสเปนและเม็กซิโก เรียกว่า Hispanic Influences ที่มีมากกว่า ๓๐๐ ปี ในช่วงการปกครองแบบอาณานิคม จะเห็นได้จากความเชื่อในศาสนาคริสต์ งานประเพณีทางศาสนา ในทุกปีฟิลิปปินส์จะมีงานรื่นเริง อันเรียกว่า Barrio Fiesta เป็นการฉลองนักบุญของเมือง หมู่บ้านและเขตการ

ปกครองต่าง ๆ มีการประกอบพิธีทางศาสนา การเดินขบวนในเมืองฉลองนักบุญ การจุดพลุไฟ การประกวดความงามและการเต้นรำ รวมทั้งมีการตีไก่

ภาพ มหาวิทยาลัยซานโต โทมัส

ในมหานครมะนิลา (Manila)

มหาวิทยาลัยซานโต โทมัส (The Pontifical and Royal University of Santo Tomas) เป็นมหาวิทยาลัยในศาสนาแคทอลิกของฟิลิปปินส์ มีชื่อเรียกย่อๆว่า UST มีสถานะเป็นมหาวิทยาลัยเอกชนในศาสนาแคทอลิก ตั้งอยู่ในกรุงมะนิลา ก่อตั้งเมื่อวันที่ ๒๘ เมษายน ค.ศ. ๑๖๑๑ โดย archbishop Miguel de Benavides นับเป็นมหาวิทยาลัยที่เก่าแก่ที่สุดในฟิลิปปินส์ และในเอเชีย และจัดเป็นมหาวิทยาลัยแคทอลิกที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก คือมีนักศึกษา ประมาณ ๓๗,๐๐๐ คน

อิทธิพลจากจีน

อิทธิพลทางวัฒนธรรมจากจีน จะพบได้จากอาหาร ซึ่งอาหารของฟิลิปปินส์นั้นจัดได้ว่าเป็นเหมือนอาหารจีน มีรสชาติค่อนข้างไม่เผ็ดร้อนนัก ไม่เหมือนอาหารพื้นบ้านของไทย ฟิลิปปินส์นิยมกินก๋วยเตี๋ยวที่เป็นเส้น เรียกว่า Mami เช่นเดียวกับอาหารจานเนื้ออื่น ๆ นอกจากนี้คือภาษาจีนที่ชาวจีนในฟิลิปปินส์นิยมพูดกันในหมู่ชุมชนของตน

อิทธิพลจากอเมริกัน

ประเทศฟิลิปปินส์อยู่ภายใต้การปกครองของสหรัฐ ๑๔ ปี แต่ได้รับอิทธิพลจากอเมริกันอย่างมาก สหรัฐอเมริกาเป็นแหล่งที่คนมีการศึกษาในฟิลิปปินส์นิยมไปแสวงหาโชค การหางานทำมากที่สุดอิทธิพลทางวัฒนธรรมจากอเมริกัน นับว่ามีการแพร่หลาย ดังเช่น การพูดและใช้ภาษาอังกฤษ

ในด้านกีฬาจะเห็นได้จากกีฬาบาสเก็ตบอล (basketball) ซึ่งจัดเป็นกีฬายอดนิยมของชาติ กีฬาทำชื่อเสียงให้กับฟิลิปปินส์อื่น ๆ ได้แก่ ชกมวย วูตวู้ว ศิลปะการต่อสู้ นักมวยของฟิลิปปินส์ที่ทำชื่อเสียงในระดับนานาชาติมีเช่น Manny Pacquiao., แชมป์เวิลด์บิลเลียด ได้แก่ Efren Reyes, แชมป์เวิลด์บิลเลียด ได้แก่ Eugene Torre.สำหรับกีฬาบาสเก็ตบอลฟิลิปปินส์มีทีมอาชีพและมีการจัดการแข่งขันที่มีบริษัทและองค์กรสนับสนุนอย่างดีและมีผู้ชมหนาตา

ภาพ นักมวยชาวฟิลิปปินส์ Manny Pacquiao ที่สร้างชื่อเสียงให้กับประเทศ

อาหารการกิน

อาหารจานด่วน (Fastfood) อันเป็นวัฒนธรรมแบบตะวันตก สามารถเติบโตได้อย่างมากในประเทศฟิลิปปินส์ ดังเช่น McDonald จากสหรัฐอเมริกา หรือเป็น Jollibee อันเป็นร้านอาหารแบบ Franchise ที่ดำเนินการโดยชาวฟิลิปปินส์เอง

ภาพ MacDonal'd's ในฟิลิปปินส์

ภาพ ร้านอาหารจานด่วน MacDonal'd ของสหรัฐ
กับร้าน Jollibee ที่เป็นของท้องถิ่น

ร้านอาหารจานด่วน (Fast Food) เป็นอิทธิพลมาจากอเมริกัน ซึ่งโดยเปรียบเทียบกับชาวฟิลิปปินส์จะชื่นชอบอาหารจานด่วนมากกว่าชาวไทย เครือร้านอาหารเหล่านี้ได้แก่ McDonald's, Pizza Hut, Burger King, KFC, Kenny Rogers Roasters, Wendy's, Shakey's, Carl's Jr. นอกจากนี้ยังมีร้านอาหารจานด่วนของท้องถิ่นที่ประสบความสำเร็จเช่นเดียวกัน ได้แก่ Jollibee, Greenwich Pizza, Chowking, และ Max's Fried Chicken และยังมีอื่น ๆ อีกมาก

ภาพ สัญลักษณ์ Jollibee ร้านอาหารจานด่วนประเภท Hamburger ในประเทศฟิลิปปินส์

Jollibee คือร้านอาหารจานด่วนสไตล์ฟิลิปปินโน ขนาดแมคโดนัลด์ ต้นแบบเครือข่ายฟาสต์ฟู้ดที่มีสาขากระจายมากกว่า ๓ หมื่นสาขา ในกว่าร้อยประเทศทั่วโลก ถือเป็นสุดยอดความสำเร็จ ยกเว้นในประเทศฟิลิปปินส์ ต้องพ่ายแพ้ให้กับ “จอลลีบี” จอลลีบี เริ่มจากครอบครัวชาวฟิลิปปินส์เชื้อสายจีน เริ่มแรกจำหน่ายไอศกรีม ก่อนจะหันมาทำแฮมเบอร์เกอร์ โฮมเมด สูตรตำหรับฟิลิปปินโน จนกลายเป็นที่ชื่นชอบของลูกค้าในเวลาอันรวดเร็ว เพียงเวลาแค่ ๑ ปีพวกเขาขยายได้ ๕ สาขาในเมืองหลวงและขยายสาขาเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ชาวฟิลิปปินส์รับประทานอาหารประมาณ ๕-๖ มื้อต่อวัน คนฟิลิปปินส์ส่วนมากจะรับประทานอาหารนอกบ้าน จึงทำให้ธุรกิจร้านอาหารตามศูนย์การค้าเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว ซึ่งการจะประสบความสำเร็จในเวลายาวนานได้ “รสชาติ” สำคัญที่สุดจะต้องรู้ว่าคนฟิลิปปินส์ต้องการอะไร ชอบแบบไหน ไม่เหมือนสาขาต่างชาติที่เข้าไปในประเทศของเรา รสชาติเขาจะเป็นมาตรฐานเดียวกันหมด เหมือนกันทั่วโลก แต่จอลลีบี แตกต่าง เพราะเค้าจะเน้นรสชาติของคนฟิลิปปินส์จริง ๆ ถ้าเราเข้าไปในร้าน KFC ทุกคนอาจจะนึกถึงไก่ทอด MC Donald เบอร์เกอร์ แต่ฟาสต์ฟู้ด “จอลลีบี” มีสารพัดเมนูให้เลือก เช่น ไก่ทอดแฮมเบอร์เกอร์ สเปกเกตตี้ เฟรนช์ฟรายด์ และไอศกรีม ในร้านเดียวกัน สัญลักษณ์ของ “จอลลีบี” คือ ตัวผึ้งน่ารัก ใส่เสื้อเชิ้ต สวมหมวก ผู้บริหารต้องการให้พนักงานทำงานอย่างจริงจัง สนุกสนานและขยันเหมือน ผึ้ง หากไม่มีความสุขในการทำงานอาหารก็คงไม่สามารถอร่อยได้ อนาคตข้างหน้าอาจจะมีการนำจอลลีบี เข้ามาขยายสาขาในเมืองไทยก็อาจจะเป็นไปได้หากใครได้ไปเที่ยวประเทศฟิลิปปินส์ก็อย่าลืมเข้าไปลองทานร้านจอลลีบี

อาหารตะวันตกแบบทำง่ายกินง่ายมีขายตามร้านอาหารหรือรถเข็นริมทางทั่วไป ได้แก่ Hamburgers, hotdogs, และ ice cream ซึ่งแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลทางวัฒนธรรมจากอเมริกัน อย่างเห็นได้ชัด

วัฒนธรรมดนตรี

หากท่องเที่ยวไปในประเทศภาคพื้นเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แล้วได้ยินเสียงร้องเพลงตามสถาน
เจริญรุ่งเรืองของประเทศต่าง ๆ เหล่านี้ที่เป็นเพลงสากล เชื่อว่าให้เข้าใจเสียว่า นักร้องนักดนตรีเหล่านั้นอาจมาจาก
ฟิลิปปินส์

วัฒนธรรมดนตรีเป็นลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งที่ได้รับมาจากตะวันตก คนฟิลิปปินส์จะชอบร้อง
รำทำเพลงและสามารถเล่นดนตรีตะวันตก ตลอดจนการร้องที่ต้องฝึกเสียงอย่างดีเป็นมาตรฐานมาจากการสวด
และร้องเพลงในโบสถ์ และร้องเพลงเป็นกันแทบทุกคน จึงไม่แปลกใจว่าในย่านเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จะมี
ศิลปิน นักแสดงของฟิลิปปินส์มาประกอบอาชีพและหารายได้อยู่มากมายทั่วไป รวมทั้งในประเทศไทย

ภาพ Jeepney รถสองแถวของฟิลิปปินส์

รถโดยสาร Jeepney รถสองแถว จุผู้โดยสารได้ประมาณ ๑๒-๑๖ คน ใช้ตัวถังเดิมจากรถ Jeep
ที่หลงเหลือจากสงครามโลกครั้งที่สอง และต่อมาได้มีการพัฒนาไปใช้เครื่องยนต์ Diesel เก่าจากญี่ปุ่น ต่อตัว
ถึงให้ยาวขึ้นรับผู้โดยสารนั่งแบบสองแถว เป็นการดำเนินธุรกิจที่ทางรัฐบาลและเมืองอยากปรับเปลี่ยนไปสู่รถ
โดยสารที่มีขนาดใหญ่ขึ้น มีประสิทธิภาพในการใช้พลังงานดีกว่า แต่ก็ยังต้องดูแลผู้ประกอบการรายย่อยที่ต้อง
ทำงานแบบหาเช้ากินค่ำ

ชาวต่างชาติรู้จักรถประจำชาติของไทย คือ “ตุ๊กตุ๊ก” (Tuk Tuk) ประเทศฟิลิปปินส์จะมีรถ
โดยสารที่คนทั่วไปรู้จักกันดี คือ Jeepney

รถสามล้อในประเทศไทยฟิลิปปินส์

ดนตรีและศิลปะฟิลิปปินส์

ดนตรีและศิลปะชาวฟิลิปปินส์ได้รับอิทธิพลจากทั้งสองวัฒนธรรมที่มีการย้ายไปยังประเทศนี้ ประเภทแรกของเพลงที่พัฒนาขึ้นในประเทศฟิลิปปินส์เป็นเพลงพื้นเมืองที่อพยพมาจากไต้หวัน ลักษณะภาคใต้ ภาคเหนืออื่น ๆ ลักษณะและรูปแบบลักษณะจะมีสามกลุ่มพื้นฐานของดนตรีพื้นเมือง สไตลภาคใต้ของเพลง มักจะเกี่ยวข้องกับการใช้ที่แตกต่างกันรวมทั้งห้า Kulintang, Agung, Gangdinagan, Dabakan และ Babedil รูปแบบของดนตรีพื้นบ้านภาคเหนือของเพลงสะท้อนให้เห็นถึงช่องเอเชีย เพลงของพวกเขาจะมีชื่อ Unbossed เรียกว่า Gangsa นอกเหนือจากเครื่องมือที่ใช้ในภาคใต้และภาคเหนือของสไตล์ดนตรี อุปกรณ์ อื่นๆ ที่ใช้ในประเทศฟิลิปปินส์รวมถึงการเข้าสู่ระบบกลอง ปี zithers ไม้ไผ่และ Kudiyapi

KULINTANG

GANGSA

AGUNG

KUDYAPI

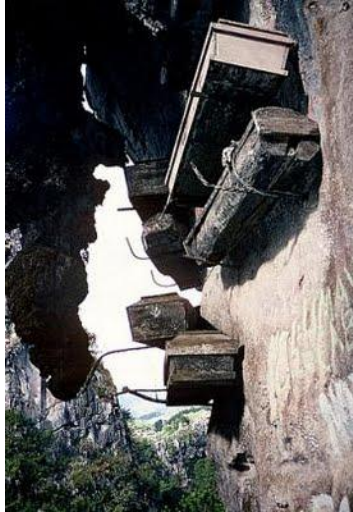
ZITHERS

สเปนและโปรตุเกสวัฒนธรรมจากสเปนและเม็กซิโกมีอิทธิพลอย่างยิ่งการพัฒนาของฟิลิปปินส์ วัฒนธรรมเหล่านี้ได้นำรูปแบบดนตรี Harana Kundiman และ Rondalla ส่วนใหญ่ของเหล่านี้รูปแบบการ พัฒนาเป็นเพลงเม็กซิกันและของชนเผ่าระหว่างดนตรีและฟิวชั่นและรูปแบบดั้งเดิมสเปน วันนีวันที่เม็กซิโก อิทธิพลของสเปนและยังคงอยู่ในเพลงฟิลิปปินส์ทันสมัย โมเดิร์นเพลงที่นิยมในฟิลิปปินส์ยังคงมีรสชาติสเปน และโปรตุเกส

ฟิลิปปินส์ศิลปะมีรากฐานมาจากประเพณีพื้นเมืองและโคโลเนียลการนำเข้า เช่นเดียวกับ วัฒนธรรมมากที่สุดประเทศฟิลิปปินส์มีสไตล์เป็นของตัวเองชอบศิลปะพลาสติกประติมากรรมและภาพวาด แต่

พวกเขายังมีสไตล์ของตัวเองชอบการเต้นศิลปะการเคลื่อนไหว บางส่วนของศิลปินที่มีชื่อเสียงมากที่สุดจากประเทศฟิลิปปินส์ Fernando Amorsolo, David Cortes Medalla, Nunelucio Alvardao, Juan Luna

พิธีแขวนโลง

พิธีแขวนโลง

ชาวฟิลิปปินส์ในจังหวัด ซากาด้า Sagada มีพิธีศพที่แตกต่างและเป็นเอกลักษณ์ ของพวกเขา คือ การแขวนโลงศพไว้บนหน้าผาหากพูดถึงพิธีศพที่พวกเราคุ้นเคย ก็คงเป็นการเผา การฝัง อาจจะมีที่แปลกแต่ก็เคยได้รู้ได้ยินกันอย่างเช่น ในอินเดีย จะใช้การลอยศพในแม่น้ำคงคา แต่สำหรับชาวฟิลิปปินส์ ในจังหวัดซากาด้า กับพิธีที่แตกต่างและเป็นเอกลักษณ์ของพวกเขาคือ การแขวนโลงศพไว้บนหน้าผา ชาวเมืองซากาด้า สืบทอดพิธีกรรมนี้มากกว่า ๒,๐๐๐ ปีแล้ว พิธีศพของชาวซากาด้า ผู้สูงอายุจัดหาซุงขนาดพอเหมาะที่จะนำมาทำโลง โดยจะทำการแกะโลงนั้นด้วยตัวเอง แต่ถ้าหากเจ้าของโลงอ่อนแรงมาก หรือป่วยหนัก ทางญาติจะเป็นรับหน้าที่สร้างโลงให้ หลังจากเสียชีวิตพวกเขาจะถูกใส่ลงในโลงที่พวกเขาเตรียมไว้แต่ถ้าศพอืด จะไม่สามารถใส่ลงไปในโลงได้ อาจจะมีการทุบศพ ให้กระดูกแตกเพื่อให้สามารถบรรจุโลงให้ได้ หลังจากบรรจุลงในโลงแล้ว โลงนั้นจะถูกนำไปแขวนไว้บนหน้าผาแล้วแต่กรณี เคียงข้างกับโลงศพบรรพบุรุษ สถานที่ตั้งของสุสานนั้น ยากยิ่งที่จะเข้าถึง ทั้งยังเป็นความลับของตระกูล โลงบางโลงมีอายุกว่า ๑๐๐ ปี แต่ทุกสิ่งย่อมมีการดับสูญ แตกหักเสียหาย เมื่อโลงชำรุด ผุพัง จนร่วงสู่พื้นดินด้านล่างก็จะมีโลงของผู้ตายรุ่นต่อมาแทนที่ไปเรื่อย ๆ ซึ่งพิธีดังกล่าว อาจจะถูกเปลี่ยนแปลงและประหลาดในสายตาของคนภายนอก แต่การที่คนเป็นพยายามจะให้คนตายอยู่ในสถานที่อันสงบและยากที่จะมีใครไปรบกวนพวกท่านได้ ถึงมันจะยากยิ่งในการประกอบพิธีกรรมนั้นก็ยิ่งแสดงให้เห็นถึงความรักและความเคารพที่คนเป็นมีให้ต่อคนตายทั้งหลาย

เทศกาล

เทศกาลฉลองพระเยซูดำ

เทศกาลฉลองพระเยซูดำ ที่ประเทศฟิลิปปินส์ (Black Nazarene Procession Philippine)
ใน วันที่ ๙ มกราคม ของทุกปี เทศกาลร่วมขบวนแห่พระเยซูดำ (Black Nazarene Procession) เป็นเทศกาลที่เก่าแก่และเป็นข่าวโด่งดังทั่วโลกโดยจัดที่สนามกีฬาตรางซามสวนสาธารณะ Rizal Park ทุกปี ชาวฟิลิปปินส์ที่นับถือศาสนาคาทอลิกผู้มีจิตศรัทธาหลายพันร่วมพิธีมิชาก่อนวันเฉลิมฉลองในขบวนแห่พระรูปพระเยซูดำ ซึ่งมีการฉลองทุกปีในวันที่ ๙ ม.ค. ประชาชนล้นหลามไปทั่ว เมืองเกียโป ในกรุงมะนิลา ประเทศฟิลิปปินส์จะมีพิธีเผาศิลมหลาสนิทตลอดคืน (เป็นการสวด) พระเยซูดำที่ประดิษฐานภายในโบสถ์เมืองเกียโป

เทศกาลซินูล็อก

เทศกาลซินูล็อก (Sinulog)

เป็นเทศกาลที่มีชื่อเสียงมากอีกงานหนึ่ง จัดขึ้นในวันอาทิตย์ที่ ๓ ของเดือนมกราคม ที่เมืองเซบู เทศกาลฉลองเพื่อรำลึกถึงนักบุญซานโต นินอย (Santo Nino) โดยจัดแสดงดนตรีและมีขบวนพาเหรดแฟนซีทั่วเมือง

เทศกาลดินาญัง

เทศกาลดินาญัง (Dinagyang)

งานรื่นเริงที่มีชื่อเสียงของเมืองอีโลอีโย (ILOILO) ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับเกาะปาเนย์ จัดขึ้นสัปดาห์ที่ ๔ ของเดือนมกราคม เพื่อฉลองให้แก่นักบุญซานโต นินอย เช่นเดียวกัน ซึ่งนอกจากการจัดแสดงดนตรีและเดินขบวนพาเหรดแล้ว ชาวเมืองอีโลอีโย จะนำรูปจำลองของนักบุญซานโต นินอย มาแห่ฉลองทั่วเมือง รวมถึงจัดประกวดเต้นรำไปตามท้องถนน ซึ่งนับเป็นจุดเด่นของงานนี้

เทศกาลอาติ

เทศกาลอาติ (Ati-Atihan)

จัดขึ้นในสัปดาห์ที่ ๓ ของเดือนมกราคม ในเมืองคาลิบู (Kalibu) บนเกาะบ่าเนย์ (Panay) ในหมู่เกาะวิซายาส นับเป็นงานเทศกาลที่ใหญ่ที่มีชื่อเสียงในเรื่องความสนุกสนาน มีการแต่งกายเลียนแบบชาวอาติ (Ati) ซึ่งเป็นชนพื้นเมืองดั้งเดิมของฟิลิปปินส์ มีรูปร่างเล็ก ผิวดำคล้ำ ผมหยิกขอด จัดขบวนแฟนซีและแสดงดนตรี เพื่อเฉลิมฉลองต่อเนื่องเป็นเวลา ๓ วัน ๓ คืน

ธรรมเนียมการให้ของขวัญ ชาวฟิลิปปินส์

ชาวฟิลิปปินส์ให้ความสำคัญกับการให้ของขวัญและของฝาก โอกาสที่ชาวฟิลิปปินส์นิยมมอบของขวัญให้แก่กันมีมากมาย เช่น วันคริสมาสต์ (ไม่นิยมให้ของขวัญวันขึ้นปีใหม่) วันครบรอบวันเกิด วันแต่งงาน รับขวัญเด็กเกิดใหม่ ครบรอบวันแต่งงาน วันพ่อ วันแม่ ฯลฯ

คนฟิลิปปินส์ประมาณร้อยละ ๘๓ นับถือศาสนาคริสต์นิกายโรมันแคทอลิก และร้อยละ ๙ นับถือศาสนาคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ วันคริสมาสต์จึงเป็นวันสำคัญอันดับหนึ่งของชาวฟิลิปปินส์ มีงานฉลองทั่ว

ประเทศ ห้างสรรพสินค้าเริ่มขายของเทศกาลนี้ตั้งแต่เดือนตุลาคมและเป็นธรรมเนียมที่จะต้องให้ของขวัญอย่าง
ทั่วถึง ทั้งกับคนในครอบครัว ญาติ เพื่อนฝูง ผู้ใต้บังคับบัญชาและพนักงานบริการต่าง ๆ เช่น คนส่ง
หนังสือพิมพ์ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย พนักงานต้อนรับ ฯลฯ บุคคลากรเหล่านี้มักจะยื่นซองเปล่าให้
ผู้ใช้บริการเป็นการทวงหรือขอ

วันครบรอบวันเกิดก็เป็นวันสำคัญมากอีกวันหนึ่งของชาวฟิลิปปินส์ ข้าราชการและพนักงาน
หลายแห่งได้หยุดพิเศษในวันเกิดของตนเอง เป็นธรรมเนียมที่จะจัดงานใหญ่และเชิญแขกจำนวนมากในวันเกิด
ครบรอบ ๑ ปี และ ๑๘ ปี และจะได้รับของขวัญจำนวนมาก ผู้ที่มีฐานะดีโดยเฉพาะสตรีจะ จัดงานวันเกิด
ครบรอบ ๑๘ ปี เหมือนงานแต่งงาน สตรีที่มีฐานะการเงินไม่ดีนักบางคนยอมสละเงินค่าเทอม (พักเรียน) เพื่อ
เอาเงินมาจัดงานวันเกิดครบรอบ ๑๘ ปี

แหล่งที่มาของข้อมูล :

- http://pracob.blogspot.com/๒๐๐๙/๐๔/blog-post_๒๑๗๗.html
- <http://www.eien.in.th/diary/index.php?m=๑&id=๖๕>
- <http://www.eien.in.th/diary/index.php?m=๑&id=๖๖>
- <http://www.eien.in.th/diary/index.php?m=๑&id=๗๒>
- <http://www.eien.in.th/diary/index.php?m=๑&id=๘๑>

๕. ศิลปวัฒนธรรมของประเทศสาธารณรัฐสิงคโปร์

รัฐบาลสิงคโปร์ได้พยายามผลักดันประเทศสิงคโปร์ให้เป็นศูนย์กลางทางศิลปะและวัฒนธรรม จนประสบความสำเร็จในระดับที่ดีเยี่ยม

เกาะแห่งนี้รักษาวัฒนธรรมของตนไว้ได้และยังสามารถเป็นศูนย์กลางสำหรับการแสดงทางศิลปะสากลอีกด้วย คณะกรรมการศิลปะแห่งชาติยังมีการจัดงานศิลปะประจำปีซึ่งมีการแสดงทางศิลปะต่าง ๆ ได้แก่ การเต้นรำ เพลง ละคร ทัศนศิลป์ และศิลปะแขนงอื่นๆอีกมากมาย ชาวสิงคโปร์ได้มีการทุ่มเทอย่างมากให้กับ การกีฬาและสันทนาการ

สิ่งอำนวยความสะดวกทางด้านกีฬาในประเทศสิงคโปร์

ชาวสิงคโปร์เล่นกีฬาฟุตบอล คริกเก็ต แบดมินตัน บาสเก็ตบอล รักบี้ ปิงปอง และวอลเลย์บอล ปกติแล้วในแถบย่านที่อยู่อาศัยของประชากรจะมีสิ่งอำนวยความสะดวกด้านสันทนาการจัดไว้ให้แล้ว กีฬา ทางน้ำ เช่น ดำน้ำ สกีนํ้า เรือคายัก และ วัยน้ำ ยังเป็นที่นิยมกันบนเกาะนี้

สนามกีฬาแห่งชาติของสิงคโปร์เปิดให้บริการเมื่อปี ๑๙๗๓ และถูกใช้เป็นสถานที่แสดงทาง วัฒนธรรม การกีฬา และความบันเทิงต่าง ๆ และถูกปิดลงในปี ๒๐๐๗ หลังจากศูนย์กลางการกีฬาของสิงคโปร์ ถูกสร้างขึ้นในพื้นที่เดียวกันนั้น โดยได้มีพิธีเปิดเมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๐๐๗ และจะพร้อมใช้ในปี ๒๐๑๑

ชาวสิงคโปร์สร้างผลงานได้ดีในด้านการกีฬาและสันทนาการจนได้รับชื่อเสียงไปทั่วโลก ด้วยการ ผสมผสานของวัฒนธรรมและความทันสมัย สิงคโปร์ได้มอบโครงสร้างทางศิลปะที่ดีที่สุดให้กับประชากรและ นักท่องเที่ยว

ศาสนาต่าง ๆ ในประเทศสิงคโปร์

การนำเรือกลไฟมาใช้ขนส่งสินค้า ทำให้การขนส่งเร็วขึ้น และราคาถูกขึ้น เพราะมีความสามารถ มากกว่าเรือพายนี่เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้การค้าเติบโตในสิงคโปร์ การเปิดใช้คลองสุเอซ มีผลต่อการค้าอย่าง มาก เพราะช่วยให้การใช้เวลาเดินทาง เช่น จากยุโรป ไปเอเชีย ลดลงอย่างมาก ซึ่งเป็นการเพิ่มโอกาสทาง การค้าของสิงคโปร์มากขึ้น กิจกรรมทางการค้าที่สร้างผลประโยชน์ให้กับสิงคโปร์ได้แก่ สินค้าที่ผู้ค้านำเข้าและ ส่งออกสินค้าไม่ต้องเสียภาษี ผลประโยชน์ทางการค้าสำเร็จได้ด้วยการตั้งข้อกำหนดสินค้าและความสำคัญของ สินค้า ตัวอย่างเช่น ความต้องการเครื่องเทศในยุโรปรวมกับสินค้าอื่นๆทำให้สิงคโปร์เป็นด่านสินค้าที่สำคัญ สิงคโปร์สร้างผลกำไรโดยติดราคาตลาดสูงกว่าราคาราคาทุน ในปัจจุบันการค้าแบบนี้ถูกแทนที่โดยศุลกากรซึ่งเรียก เก็บภาษีจากสินค้าต่าง ๆ

วัฒนธรรมของสิงคโปร์

ประชากรสิงคโปร์มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ อีกทั้งส่วนใหญ่ยังยึดถือธรรมเนียมปฏิบัติดั้งเดิม ทำให้สิงคโปร์มีวัฒนธรรมหลากหลาย ทั้งทางด้านอาหาร การแต่งกาย ตลอดจนการเซ่นไหว้วิญญาณบรรพบุรุษ และความเชื่อในเรื่องเทพเจ้าที่แตกต่างกันไป ชาวจีนส่วนมากบูชาเจ้าแม่กวนอิมธิดาแห่งความสุข กวนอูเทพเจ้าแห่งความยุติธรรม รวมถึงเทพเจ้าจีนองค์อื่นๆ ขณะที่ชาวฮินดูบูชา เทพเจ้าแห่งดวงอาทิตย์ เป็นต้น

เทศกาล สำคัญของสิงคโปร์ ส่วนมากมีความเกี่ยวข้องกับความเชื่อทางศาสนา เริ่มตั้งแต่เทศกาลตรุษจีน (Chinese New Year) ในเดือนกุมภาพันธ์ ชาวสิงคโปร์เชื้อสายจีนจะจัดงานเซ่นไหว้ เทพเจ้าและงานรื่นเริงสนุกสนานอื่น ๆ โดยรัฐบาล ห้างร้าน และบริษัทต่าง ๆ จะหยุดทำการเป็นเวลา 2 วัน แต่บางแห่งอาจหยุดนานถึง ๑๕ วัน เทศกาล Good Friday ของชาวคริสต์ในเดือนเมษายน จัดขึ้นเพื่อระลึกถึงการสละชีวิตของพระเยซูบนไม้กางเขน เทศกาลวิสาขบูชา (Vesak Day) ของ ชาวพุทธจัดขึ้นในเดือนพฤษภาคม เพื่อระลึกถึงการประสูติ ตรัสรู้ และปรินิพพานของพระพุทธเจ้า เทศกาล Hari Raya Puasa ในเดือนตุลาคม เป็นการเฉลิมฉลองของชาวมุสลิมหลังการสิ้นสุดพิธีถือศีลอดหรือรอมฎอน (Ramadan) และเทศกาล Deepavali ในเดือนพฤศจิกายน เป็นเทศกาลแห่งแสงสว่างและเป็นงานขึ้นปีใหม่ของชาวฮินดูในสิงคโปร์

ชาวสิงคโปร์มีวัฒนธรรมหลากหลายแตกต่างกันไปตามเชื้อชาติ แต่ผสมผสานกันอย่างกลมกลืน โดยส่วนมากมักเกี่ยวข้องกับพิธีกรรมทางศาสนา รวมถึงความเชื่อเรื่องเทพเจ้า จากการที่มีประชากรหลายเชื้อชาติ สิงคโปร์จึงมีผู้นับถือศาสนาต่าง ๆ คือ พระพุทธศาสนา ศาสนาฮินดู คริสต์ศาสนา และ ลัทธิเต๋า

รูปปั้นหน้าวัดแสดงถึงวัฒนธรรมอินเดีย

สถาปัตยกรรมแบบจีนที่มีการอนุรักษ์ไว้ บริเวณย่านไชน่าทาวน์

ประชากรสิงคโปร์มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ อีกทั้งส่วนใหญ่ยังยึดถือธรรมเนียมปฏิบัติดั้งเดิม ทำให้สิงคโปร์มีวัฒนธรรมหลากหลาย ทั้งทางด้านอาหาร การแต่งกาย ตลอดจนการเช่นไหว้วิญญาณบรรพบุรุษ และความเชื่อในเรื่องเทพเจ้าที่แตกต่างกันไป ชาวจีนส่วนมากบูชาเจ้าแม่กวนอิมธิดาแห่งความสุข กวนอูเทพเจ้าแห่งความยุติธรรม รวมถึงเทพเจ้าจีนองค์อื่น ๆ ขณะที่ชาวฮินดูบูชา เทพเจ้าแห่งดวงอาทิตย์ เป็นต้น

สิงคโปร์เป็นประเทศที่มีประชากรหลากหลายเชื้อชาติหลากหลายศาสนา ทำให้ประเทศนี้มีศิลปวัฒนธรรมที่หลากหลาย สำหรับเทศกาลที่สำคัญของสิงคโปร์ก็จะเป็นเทศกาลที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อทางศาสนาเช่น

๑. เทศกาลตรุษจีน

เทศกาลปีใหม่ของชาวจีนที่จัดขึ้นในเดือนกุมภาพันธ์

๒. เทศกาล Good Friday

จัดขึ้นเพื่อระลึกถึงการสละชีวิตของพระเยซูบนไม้กางเขนของชาวคริสต์ในเดือนเมษายน

๓. เทศกาลวิสาขบูชา

จัดขึ้นเพื่อระลึกถึงการประสูติ ตรัสรู้ และปรินิพพานของพระพุทธเจ้าของชาวพุทธในเดือน
พฤษภาคม

๔. เทศกาล Hari Raya Puasa

เทศกาลการเฉลิมฉลองของชาวมุสลิม ที่จัดขึ้นเมื่อสิ้นสุดพิธีถือศีลอดหรือรอมฎอนในเดือน
ตุลาคม

๕. เทศกาล Deepavali

เทศกาลแห่งแสงสว่างและเป็นงานขึ้นปีใหม่ของชาวฮินดูที่จัดขึ้นเดือนพฤศจิกายน
ประเทศมาเลเซีย

ด้วยเหตุที่มีหลายชนชาติอยู่ร่วมกัน ทำให้ดินแดนแห่งนี้เต็มไปด้วยวัฒนธรรมที่แตกต่าง
หลากหลายผสมผสานกัน ซึ่งมีทั้งการผสมผสานวัฒนธรรมจากชนชาติอื่น และการรักษาวัฒนธรรมประเพณีของชน
แต่ละกลุ่มในแต่ละพื้นที่

๖. การรำชาปิน (Zapin)

เป็นการแสดงการฟ้อนรำหมู ซึ่งเป็นศิลปะพื้นเมืองของชาวมลายู โดยเป็นการฟ้อนรำที่ได้รับอิทธิพลมาจากดินแดนอาระเบีย โดยมีผู้แสดงเป็นหญิงชายจำนวน ๖ คู่ เริ่มต้นตามจังหวะของกีตาร์แบบอาระเบียน และกลองเล็กสองหน้าที่บรรเลงจากซ้ายไปขวา

๗. เทศกาลทาเดา คาอามัตัน (Tadau Kaamatan)

เป็นเทศกาลประจำปีในรัฐซาบาห์ จัดในช่วงสิ้นเดือนพฤษภาคม ซึ่งเป็นช่วงสิ้นสุดของฤดูการเก็บเกี่ยวข้าวและเริ่มต้นฤดูกาลใหม่ โดยจะมีพิธีกรรมตามความเชื่อในการทำเกษตร และมีการแสดงระบำพื้นเมือง และขับร้องบทเพลงท้องถิ่นเพื่อเฉลิมฉลองด้วย

แหล่งที่มาของข้อมูล :

- <http://www.ceted.org/tutorceted/art.html>

๖. ศิลปวัฒนธรรมของประเทศเนการาบรูไน ดารุสซาลาม

บรูไน ดารุสซาลาม (Negara Brunei Darussalam) อยู่บนเกาะบอร์เนียว พื้นที่ ๕,๗๖๙ ตร.กม. ตั้งอยู่ใน เขตร้อน ฝนตกเกือบตลอดปีอุณหภูมิประมาณ ๒๔ - ๓๒ องศาเซลเซียส พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นป่าไม้เขตร้อน อุดมด้วยน้ำมันและก๊าซธรรมชาติ

ประชากร มีประมาณ ๓๓๐,๗๐๐ คน คนเชื้อชาติมาลายู ๖๗.๒ % คนจีน ๑๕ % และคนพื้นเมืองดั้งเดิม ๖ % คนพื้นเมืองในประเทศบรูไน ประกอบด้วย ๗ ชนเผ่าด้วยกัน แต่เพื่อให้ความเป็นหนึ่งเดียว ด้านการเมืองการปกครอง ทั้ง ๗ ชนเผ่า โดยภาพรวมจะใช้ชื่อเรียกว่า “มลายู” หรือ “มาเลย์” สำหรับสำหรับคน ภายในประเทศบรูไนเอง จะแบ่งออกเป็นชนเผ่าตามสภาพความเป็นจริง ชนชาวบรูไน

ประกอบด้วยชนเผ่า ต่างๆ ดังนี้ Melayu Brunei, Kedayan, Tutong, Dusun, Belait, Murut, Bisaya

เกร็ดความรู้และวัฒนธรรมของประเทศบรูไน

สตรีชาวบรูไนจะแต่งกายมิดชิด นุ่งกระโปรงยาว เสื้อแขนยาว และมีผ้าโพกศีรษะ คนต่างชาติ จึงไม่ควรนุ่งกระโปรงสั้นและใส่เสื้อไม่มีแขน ควรหลีกเลี่ยงเสื้อผ้าสีเหลืองเพราะถือเป็นสีของพระมหากษัตริย์ การทักทายจะจับมือกันเบา ๆ และสตรีจะไม่ยื่นมือให้บุรุษจับ การขึ้นนิ้วไปที่คนหรือสิ่งของถือว่าไม่สุภาพ แต่จะใช้หัวแม่มือชี้แทน และจะไม่ใช้มือซ้ายในการส่งของให้ผู้อื่น สตรีเวลานั่งจะไม่ให้เท้าชี้ไปทางผู้ชายและไม่ส่งเสียงหรือหัวเราะดัง

ภาษาที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร ภาษาราชการของบรูไนคือภาษามาเลย์ ซึ่งเป็นภาษาที่ชาวบรูไนใช้กันมากเนื่องจากชาวบรูไนร้อยละ ๖๖ มีเชื้อสายมาเลย์ อย่างไรก็ตามชาวบรูไนส่วนใหญ่สามารถพูดภาษาอังกฤษ ได้และสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อธุรกิจได้เช่นกัน รวมไปถึงภาษาจีนซึ่งเป็นภาษาที่มีการใช้กันมาก เนื่องจากมีชาวบรูไนเชื้อสายจีนอยู่ถึงร้อยละ ๑๑ การเรียนรู้ภาษามาเลย์จะช่วยสร้างความประทับใจให้คู่เจรจาชาวบรูไนได้

การติดต่อหน่วยงานในบรูไน เวลาเปิดทำการของหน่วยงานภาครัฐ เอกชน และธนาคารในบรูไน มีรายละเอียดที่ควรทราบดังนี้

หน่วยงาน	วันเปิดทำการ	เวลาทำการ
- ภาครัฐ	วันจันทร์ – พุธ และวันเสาร์ (ปิดทำการวันศุกร์และวันอาทิตย์)	๐๗.๔๕ – ๑๖.๓๐ น.
- ภาคเอกชน	วันจันทร์ – วันศุกร์ วันเสาร์	๐๘.๐๐ – ๑๗.๐๐ น. ๐๘.๐๐ – ๑๒.๐๐ น.
- ธนาคาร	วันจันทร์ – วันศุกร์ วันเสาร์	๐๘.๐๐ – ๑๕.๐๐ น. ๐๘.๐๐ – ๑๑.๐๐ น.

การรับประทานอาหารร่วมกับชาวบรูไน โดยเฉพาะคู่เจรจาที่เป็นชาวมุสลิมควรระมัดระวังการสั่งอาหารที่เป็นเนื้อหมูและเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ เนื่องจากผิดหลักปฏิบัติของศาสนาอิสลามและอาจขอให้คู่เจรจาชาวบรูไนช่วยเลือกร้านอาหาร ทั้งนี้บรูไนไม่มีวัฒนธรรมการให้ทิปในร้านอาหาร ในกรณีที่ป็นร้านอาหารขนาดใหญ่จะมีการเก็บค่าบริการเพิ่มร้อยละ ๑๐ อยู่แล้ว

ศิลปวัฒนธรรมและประเพณี

บรูไนมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับมาเลเซียและอินโดนีเซียมาก มีวัฒนธรรม ประเพณี ภาษา และการแต่งกายที่คล้ายคลึงกัน รวมทั้งยังมีวัฒนธรรมที่ได้รับอิทธิพลจากศาสนาอิสลามด้วย เช่น สตรีชาวบรูไนจะแต่งตัวมิดชิดและจะไม่ยื่นมือให้ผู้ชายจับมือทักทาย เป็นต้น

แหล่งที่มาของข้อมูล :

- <http://guru.google.co.th/guru/thread?tid=๒e๔๘๑๗๐๒๕๗๗do๑๕๑> - - --
- http://nikrakib.blogspot.com/๒๐๑๐/๐๒/blog-post_๖๕๕๗.html
- http://www.baanjommyut.com/library_๒/asean_community/brunei/๐๓.html
- <http://www.exim.go.th/doc/newsCenter/๙๕๖๓.pdf>
- เรียบเรียงโดย นางสาวนิภาวรรณ เจริญลักษณ์ นักวิเทศสัมพันธ์ สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล

๗. ศิลปวัฒนธรรมของประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

ด้านศิลปวัฒนธรรมของเวียดนาม มีความแตกต่างกับศิลปวัฒนธรรมของไทยอย่างมาก ที่เป็น
อย่างนี้เป็นเพราะเวียดนามถูกปกครองโดยประเทศจีนมาหลายครั้งหลายหน จนอาจเรียกว่า อารยธรรม
วัฒนธรรม ของเวียดนาม คือ วัฒนธรรมของประเทศจีน นั่นเอง โดยเฉพาะทางด้านศิลป ะของโบราณสถาน
ต่าง ๆ อาทิ พระราชวัง วัด สุสาน ฯลฯ ซึ่งมีความคล้ายคลึงกันจนไม่สามารถแยกออกให้เห็นอย่าง เด่นชัด แม้
ในช่วงหลังมานี้ เวียดนามอาจได้รับอิทธิพลจากประเทศฝรั่งเศส และญี่ปุ่นอยู่บ้าง แต่ในภาพรวมแล้วจะ
คล้ายคลึงกับประเทศจีนและมีหลักฐานให้เห็นอยู่ทั่วไป

ถ้าจะกล่าวถึงวัฒนธรรมนั้นสามารถแยกแยะออกเป็นประเภทต่าง ๆ ได้หลากหลายในที่นี้จะ
กล่าวเปรียบเทียบระหว่างวัฒนธรรมเวียดนาม กับ วัฒนธรรมไทยหรืออื่น ๆ เท่าที่จะค้นคว้าได้ ดังนี้

วัฒนธรรมทางด้านภาษา

ภาษาของเวียดนามในช่วงแรกใช้อักษรจีนมาตลอดจนกระทั่งเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๖๓ จึงเปลี่ยนมาใช้
อักษรโรมัน (quoe ngu) และถ้าสังเกตจริง ๆ แล้วเป็นวัฒนธรรมของฝรั่งเศส สและเมื่อนำมาเปรียบเทียบ การ
ออกเสียงหรือความหมายของคำแล้วจะพบว่าความใกล้เคียงของภาษาไทยกับภาษาลาวจะใกล้เคียงกัน
มากกว่าภาษาเวียดนาม ดังตัวอย่างง่าย ๆ ต่อไปนี้

ภาษาลาว

ภาษาเวียดนาม

ภาษาไทย	ภาษาลาว	ภาษาเวียดนาม
สวัสดี	คำบายดี	ซินจาว
ฉัน	ข่อย	โตย
ขอบคุณ	ขอบใจ	ก้าม เอ็น
ขอโทษ	ขอโทษ	ซินโหลย
น้ำ	น้ำ	เนือก
กาแฟ	กาแฟ	กาเผ่
กล้วยเดี่ยว	เผอ	เผอ
ข้าวสวย	ข้าวเจ้า	เกิม
เปียร์	เบย	เปีย

ภาษาไทย	ภาษาลาว	ภาษาเวียดนาม
ซ็อน	ซ็อน	หมง
วันอาทิตย์		จู้หยัด
วันจันทร์		ถื่อไห่
วันอังคาร		ถื่อบา
วันพุธ		ถื่อตื่อ
วันพฤหัสบดี	วันพะหัด	ถื่อนาม
วันศุกร์		ถื่อเสา
วันเสาร์		ถื่อไป่
รถยนต์	ลดใหญ่	แซฮอย

ในส่วนของการใช้สัญลักษณ์ของป้ายทะเบียนท้ายรถยนต์ มีความแตกต่างกันมาก เช่นกัน ดังรายละเอียดต่อไป

สีป้ายทะเบียน	ไทย	ลาว	เวียดนาม
สีเหลือง	รถรับจ้าง/รถสาธารณะ	รถส่วนบุคคล	รถในการค้าปลอดภาษี
สีแดง	รถใหม่ใช้ชั่วคราว	รถทหาร / ตำรวจ	รถทหาร / ตำรวจ
สีขาว	รถส่วนบุคคล	รถรับจ้าง	รถส่วนบุคคล / เอกชน
สีน้ำเงิน	-	-	รถราชการ

การแต่งกายและการรักษาวัฒนธรรมทางการแต่งกาย

สำหรับการแต่งกายของเวียดนามโดยทั่วไปก็เหมือนกับประชาชนคนไทยกล่าวคือ หนุ่มสาวรับวัฒนธรรมของตะวันตกคล้ายกับเยาวชนไทย ต่างกับการแต่งกายของเยาวชนชาวลาวซึ่งยังคงยึดมั่นในวัฒนธรรมประจำชาติของตน กล่าวคือ เยาวชนผู้หญิงยังคงนุ่งซิ่นกรวมเท้า สวมเสื้อมีปกสีขาวแขนสาม ส่วน ส่วนฝ่ายชายก็แต่งตัวเรียบร้อยนุ่งกางเกงทรงสุภาพและใส่เสื้อเชิ้ตเป็นส่วนใหญ่ ดังจะกล่าวถึงเครื่องแต่งกายประจำชาติของเวียดนามที่คล้ายกับเครื่องแต่งกายของคนจีนนั่นเองแต่จะมีชื่อเรียกต่างกัน คือ ชุดประจำชาติของหญิงนี้เป็นสัญลักษณ์เป็นที่รู้จักกันเป็นชุดคลุมยาวผ่าข้างสูง คอตั้ง อาจมีแขนหรือแขนกุด กางเกงขายาว หรือกระโปรงมักเป็นสีขาวหรือสีเดียวกับชุดคลุมมีชื่อเรียกว่า ชุดอ่าวไห่ ญู ตัดเย็บด้วยตัวสี่เหลี่ยม ๆ ส่วนชุดนี้มีลักษณะคล้ายคลึงกันนี้ แต่มักเย็บด้วยผ้าไหมด้านหรือแพรเนื้อหนาซึ่งมีชื่อว่า “กีเพ้า” เป็นชุดประจำชาติ

ส่วนของชาวเขาที่มีอยู่หลายเผ่าก็มีเสื้อผ้าที่คล้ายกันกับชาวเขาโดยทั่ว ๆ ไปอาจจะมีส่วนต่างกันอยู่ บ้างตามความเชื่อของแต่ละเผ่า

วัฒนธรรมพื้นบ้าน

ชุดเครื่องแต่งกายชาย

สิ่งก่อสร้าง รูปทรงและศิลปการตกแต่งนับตั้งแต่ตึกสมัยใหม่จนถึงตึกโบราณของเวียดนามยังคงมีรูปลักษณะของจีนอยู่มากแต่บางพื้นที่ก็มีศิลปะของฝรั่งเศส หรือ ญี่ปุ่น อยู่อย่างกลมกลืน แต่เท่านี้สิ่งสังเกตศิลปะของเวียดนามจากสถานที่สำคัญๆ แม้จะเป็นศิลปวัฒนธรรมของจีนแต่ในส่วนที่เป็นการตกแต่งดูจะมีความอ่อนไหวกว่าเล็กน้อยแต่ถึงอย่างไรก็มองเหมือนศิลปะจีนชัดเจน

ศิลปะพื้นบ้าน

ศิลปะพื้นบ้านที่เด่นๆเท่าที่สังเกตก็คล้ายกับของไทย เช่น เครื่องจักสาน เครื่องปั้นดินเผา โคมไฟจากกระดาษ แต่ในเรื่องของดนตรียังมีกลิ่นไอของเพลงจีนอยู่อย่างแนบแน่น เครื่องดนตรีเพียง ๒ - ๓ ชิ้นก็สามารถสร้างความไพเราะได้อย่างน่าชม

แหล่งที่มาของข้อมูล :

- http://www.baanjommyut.com/library_2/asean_community/vietnam/02.html
- <http://www.9ddn.com/content.php?pid=794>

๘. ศิลปวัฒนธรรมของประเทศสาธารณรัฐแห่งสหภาพพม่า

พระพุทธศาสนาในประเทศพม่า

พระพุทธศาสนาเข้ามาสู่ประเทศพม่าในยุคใดนั้น ประวัติศาสตร์ยังเลือนลางอยู่ แต่เชื่อกันว่าพุทธศาสนาเข้ามาสู่ประเทศพม่า เมื่อคราวที่พระเจ้าอโศกมหาราช แห่งอินเดียได้อุปถัมภ์การสังคายนาครั้งที่ ๓ เมื่อ พ.ศ. ๒๓๖ ได้มีการส่งพระสมณทูตไปเผยแผ่พระพุทธศาสนาในแถบประเทศต่าง ๆ รวม ๙ สายด้วยกัน พม่าก็อยู่ในส่วนของสุวรรณภูมิด้วยและชาวพม่ายังเชื่อว่า “สุวรรณภูมิ” มีศูนย์กลางอยู่ที่ เมืองสะเทิม ทางตอนใต้ของพม่า

จากประวัติศาสตร์ ได้ทราบว่า พุทธศาสนาได้เจริญรุ่งเรืองในพม่าในราว พุทธศตวรรษที่ ๖ เพราะได้พบหลักฐานเป็นคำจารึกภาษาบาลี นักประวัติศาสตร์ท่านหนึ่งชื่อว่า ดารนาถ เห็นว่า พระพุทธศาสนาแบบเถรวาทได้ เข้ามาสู่เมือง พม่า ตั้งแต่สมัยพระเจ้าอโศกมหาราช ต่อมาได้มีพระสงฆ์ฝ่ายมหายานซึ่งเป็นศิษย์ของพระวสุพันธุ ได้นำเอาพระพุทธศาสนาแบบมหายานลัทธิ ต้นตระกูล เข้าไปเผยแผ่ ในครั้งนั้น พม่ามีเมืองพุกามเป็นเมืองหลวง มีชื่อเรียกชาว พม่าว่า “มรัมมะ” ส่วนพวกมอญ หรือ ตะเลง ซึ่งมีเมืองหลวงชื่อ “สะเทิม” (สุ ธรรมวดี) และถิ่นใกล้เคียงรวมๆ เรียกว่า รามัญประกาศ จนพระพุทธศาสนาทั้ง แบบมหายาน และแบบเถรวาทเจริญรุ่งเรืองในพม่า เป็นเวลาหลายร้อยปี

ในพุทธศตวรรษที่ ๑๑ พระพุทธศาสนาเจริญรุ่งเรืองในประเทศพม่าเป็น อย่างมากทั้งแบบเถรวาทและมหายาน ก่อนหน้าที่พม่าจะมานับถือศาสนาพุทธ พม่าก็นับถือผีसानางไม้ เหมือนชนชาติอื่น ๆ ในแหลมอินโดจีนลงจนถึง อินโดนีเซีย ซึ่งชาวพม่านับถือ ผี สาง นางไม้ บูชากราบไหว้วิญญูณ หรือภูติผี ปีศาจ ซึ่งเรียกกันว่า “นัต” นัตนี้เป็นทั้งพระภูมิเจ้าที่ เทพดาธรรมชาติ ผีดิน ผีฝน ผีลม ตลอดจนเจ้าเขา เจ้าป่า เจ้าแม่น้ำ เจ้าต้นไม้มารวมทั้งเจ้าประจำหมู่บ้าน เจ้า ประจำเรือน จากสงครามในครั้งนั้น สามารถรวมเอาเมืองสะเทิมของพวกมอญกับเมืองพุกามของพม่า รวมเป็นอาณาจักรเดียวกันได้ พวกมรัมมะหรือพม่า เป็นผู้ชนะได้รับเอาวัฒนธรรมของพวกมอญมาเป็นของตนเกือบทั้งหมด ตั้งแต่ ตัวอักษร ภาควรรณคดี และศาสนา เป็นต้น ตั้งแต่บัดนั้นมาพม่าจึงได้เปลี่ยนการ นับถือพระพุทธศาสนา มหายาน มาเป็นแบบเถรวาท แต่ก็ยังหลงเหลืออิทธิพล ของความเชื่อฝ่ายมหายานอยู่บ้างไม่น้อย พระเจ้า อนุรุธทรงแลกเปลี่ยนศาสนทูตกับลังกา ทรงนำเอาพระไตรปิฎกฉบับสมบูรณ์มาจากลังการ ๓ ฉบับและนำมาชำระสอบทานกับฉบับที่ได้จากเมืองสะเทิม ทรงอุปถัมภ์ศิลปกรรมต่าง ๆ การบำเพ็ญพระราชกรณียกิจของพระองค์ ทำให้พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาของชนชาติพม่าทั่วทั้งประเทศ กษัตริย์พระองค์ต่อ ๆ มาก็ได้เจริญรอยพระปฏิบัติในการทำนุบำรุงพระศาสนา เช่นเดียวกับพระองค์ ส่วนศาสนาพราหมณ์หรือฮินดูก็ เลื่อมไปหมดและในระหว่างสมัยที่พุกามรุ่งเรืองนี้ พระภิกษุจำนวนมากได้เดินทางไปศึกษาในลังกาทวีป บางท่านไปศึกษาแล้วรับอุปสมบทใหม่ กลับมาตั้งคณะสงฆ์เถรวาทคณะใหม่ ๆ สายลังกาแยกออกไปก็มี เช่น พระจปฐะ ใน พ.ศ. ๑๗๒๕ ซึ่งทำให้มีการแข่งขันกันระหว่างสงฆ์ต่างคณะมาเป็นเวลาประมาณ ๓ ศตวรรษ พระเจ้าอโนราหมังซ่อ ครองราชสมบัติได้ ๓๓ ปี เจ้าเสด็จสวรรคตเพราะถูกกระบือเผือกขวิด เมื่อ พ.ศ. ๑๖๒๐ พระโอรสพระนามว่า จอลู ขึ้นครองราชย์แทนได้เพียง ๒ ปีก็ถูกประหารพระชนม์จากการกบฏ แม่ทัพกันซิดขึ้น ครองราชย์แทน พระเจ้ากันซิด ได้แผ่อำนาจเขตลงมาถึงตะนาวศรี ในสมัยนั้นชาวพุทธอินเดียได้อพยพพลัดภัยจากพวกมุสลิม และได้ นำแบบ แผนพุทธเจดีย์จำนวนมากเข้ามาด้วย พระเจ้ากันซิด จึงได้โปรดให้สร้างพระธาตุ ชะเวดากอง ซึ่งพระเจ้าอโนราหมังซ่อ สร้างค้างไว้จนเสร็จสมบูรณ์ พ.ศ. ๑๖๓๔ ทรงโปรดให้สร้างอาณันทเจดีย์ขึ้น จัดเป็นปูชนียสถานที่สวยงามแห่งหนึ่งในพม่า นอกจากนั้น พระองค์ยังได้ส่งคณะทูตไปปฏิสังขรณ์พุทธวิหารที่อินเดีย นับเป็น ครั้งแรกที่กษัตริย์พม่าจัดการปฏิสังขรณ์วิหารพุทธคยานี้ พระเจ้ากันซิดสวรรคต เมื่อปี พ.ศ. ๑๖๕๕

ในสมัยของพระเจ้านรปฐิสัทธ (ครองราชย์เมื่อ พ.ศ. ๑๗๑๖) ได้ส่งสมณทูตไปฟื้นฟูพระพุทธศาสนาในลังกา เมื่อพ.ศ. ๑๗๓๓ โดยมีพระอุตราชีวะเป็นประธาน ครั้งนั้นได้มีเด็กชาวมอญคนหนึ่งชื่อ ฉะบฏ บวชเป็นสามเณรติดตามไปยังลังกาได้ศึกษาเล่าเรียนอยู่ในลังกาและได้อุปสมบทในลัทธิลังกาวงศ์ ต่อมาภายหลังได้เดินทางกลับพม่าพร้อมกับพระภิกษุอีก ๔ รูป คือ พระสิวลี พระราหุล พระตามวินทะ และพระอาณนท ได้ตั้งนิายใหม่ในพม่าคือ นิกายสิงหล (ลัทธิสาวกยานแบบลังกาวงศ์) การเกิดขึ้นของนิกายสิงหล (ลังกาวงศ์ ๒๙ ในประเทศพม่า โดยพระภิกษุคุปตะผู้ได้รับการอุปสมบทจากลังกาแล้วมาเผยแผ่ในพม่า ก่อให้เกิดความขัดแย้ง กล่าวคือพระภิกษุนิกายสิงหลไม่ยอมรับว่า พระพม่าได้รับการอุปสมบทอย่างถูกต้อง จึงเกิดการขัดแย้งกันระหว่างพระนิกายสิงหลกับ พระนิกายมะระแห่งพม่าเป็นเวลานานถึง ๓ ศตวรรษและในที่สุดพระสงฆ์นิกายสิงหลก็เป็นฝ่ายชนะ พ.ศ. ๑๗๕๓ พระเจ้าชัยสงครามขึ้นครองราช ทรงให้ช่างไปถ่ายแบบปรางค์พุทธคยาจากอินเดีย กลับมาสร้างวิหารมหาโพธิ์ที่เมืองพุกามขึ้น พม่ายังได้นำเอาแบบปรางค์พุทธคยามาสร้างที่เมือง เชียงใหม่ ณ ที่วัดมหาโพธาราม (วัดเจ็ดยอด) พ.ศ. ๑๘๓๑ อาณาจักรพุกามได้ล่มสลายลง เพราะถูกพวกกุบไลข่านยกทัพมาตีจันทน์ก่อนและตีพุกามจนแตก จนพระเจ้านรสิหปติเสด็จหนีทิ้งเมืองพุกามไป กองทัพมองโกลตีพุกามได้แล้วก็ยกทัพกลับไปทางด้านพระศาสนาก็ยังคงรุ่งเรืองสืบมาอาณาจักรพุกามเป็นเมืองหลวงของพม่าอยู่ ๒๔๐ ปีก็เสื่อมลงเมื่อพ.ศ. ๑๘๒๐ ต่อมาเมื่อพระเจ้าหงสาวดีได้สถาปนากรุงรัตนบุรีอังวะขึ้นเป็นราชธานี

เมื่ออิทธิพลของพุกามเสื่อมลง พวกไทยใหญ่ได้รวมพวกกันรุกรานพม่าตอนเหนือและได้สร้างเมืองใหญ่เมืองน้อยอยู่กระจายทั่วไป ในขณะนั้นก็ได้มีการสร้างอาณาจักรล้านนาและอาณาจักรสุโขทัยด้วย ทางด้านเมืองมอญในรัชสมัยของพระเจ้าธรรมเจดีย์ศรีปฎิภาณทรงครองราชสมบัติเมื่อ พ.ศ. ๒๐๐๓ ในขณะนั้นพระสงฆ์ในเมืองมอญได้แตกแยกเป็น ๖ คณะใหญ่มีความหย่อนยานทางข้อ ปฏิบัติและขาดความเป็นเอกภาพ ในคณะสงฆ์ จึงทรงฟื้นฟูใหม่ด้วยการให้คณะจารย์จาก ๖ สำนักใหญ่มาประชุมกันขอร้องให้ไปอุปสมบทใหม่ในลังกาเพื่อให้เกิดความเสมอภาพและเป็นปึกแผ่นของคณะสงฆ์ คณะสงฆ์จาก ๖ สำนักก็เห็นชอบด้วยจึงได้เดินทางไปลังกาเพื่ออุปสมบทใหม่โดยมีพระคณาจารย์ ๒๒ รูป พระอนุจรอีก ๒๒ รูป รวมเป็น ๔๔ รูป เดินทางไปลังกา กษัตริย์ลังกาทรงอุปถัมภ์ด้วยดีทรงนิมนต์พระมหาเถระชาวลังกา ๓ รูป คือ พระธรรมกิตติ พระวันรัต และพระมังคละ และสงฆ์อีก ๒๕ รูป ทำการอุปสมบทแก่สงฆ์มอญใหม่ เมื่อกลับมาสู่เมืองหงสาวดีแล้วพระเจ้าธรรมเจดีย์ก็ได้ประกาศราชโองการให้พระสงฆ์ทั่วแผ่นดินสีกกันหมดแล้วบวชใหม่กับคณะสงฆ์ที่บวชจากลังกาโดย เรียกคณะใหม่ว่า “คณะกัลยาณี”

ในครั้งนั้นได้มีพระบวชในคณะกัลยาณีถึง ๑๕ ,๖๖๖ รูป คณะสงฆ์เมืองหงสาวดีก็กลับมาเป็นปึกแผ่นอีกครั้ง แต่ก็เพียงชั่ว พระชนมายุของพระเจ้าธรรมเจดีย์เท่านั้น เมื่อหลังการสวรรคตของพระเจ้าธรรมเจดีย์แล้ว ก็เกิดการแตกแยกกันอีก ในรัชสมัยของพระเจ้าเมงกะยิโนย ครองเมือง ต่อมาขณะนั้นพระพม่าแบ่งออกเป็น ๓ เมืองใหญ่ ๆ ได้แก่ อังวะ ของไทยใหญ่ เมืองแปรของมอญ และ ตองอูของพม่า ทั้ง ๓ เมืองมุ่งแต่จะทำสงครามกัน ไม่มี เวลาสนใจทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาเลย ในสมัยพระเจ้าบุเรงนองได้มีการฟื้นฟูพระพุทธศาสนาและห้ามฆ่าสัตว์ใหญ่ พระเจ้าบุเรงนองเรื่องอำนาจ มากจนชื่อว่า “ผู้ชนะสิบทิศ” มีประเทศราชทั่วสุวรรณภูมิ คือ อังวะ แปร เชียงใหม่ ยะยา ยะไข่ ล้านช้างและหัวเมืองไทยใหญ่ทั้งปวง ทรงครองราชย์อยู่ได้ ๓๐ ปี สวรรคตเมื่อ พ.ศ. ๒๑๒๔ เมื่อพระเจ้าบุเรงนองสวรรคตแล้ว พระโอรสขึ้นเสวยราชแทนแต่ไม่มีอำนาจเหมือนพระเจ้าบุเรงนอง เมืองขึ้นต่าง ๆ ได้ประกาศตัวเป็นอิสระภาพรวมทั้งไทยด้วย พม่าต้องทำศึกกับไทย ๔ ครั้งใหญ่ ๆ ไทยเป็นผู้ ชนะทุกครั้ง พวกมอญได้รวบรวมพรรคพวกโดยได้เชิญพระภิกษุชาวกะเหรี่ยงรูปหนึ่ง ชื่อว่า พระสะล่า เป็นผู้มีความเชี่ยวชาญทางเวทย์มนต์คาถา เชิญให้สีกออกมาคิดแผนการไล่พม่าออกจากเมืองได้สำเร็จและได้ทำพิธีราชาภิเษกเป็นกษัตริย์ผู้ครองนครหงสาวดี เมื่อพ.ศ. ๒๒๘๓ มีพระนามว่า “พระเจ้า

สทิงทอพุทธ เกิด ” ได้แผ่อิทธิพลดีเมืองตองอู และเมืองแปรได้สำเร็จ นับว่าเป็นยุคที่มอญเรืองอำนาจ

ในราวพุทธศตวรรษที่ ๒๑ ชนชาติโปรตุเกสได้เข้ามาติดต่อกับประเทศพม่า มีโปรตุเกสคนหนึ่ง ได้มาแต่งงานกับพระธิดาของเจ้าเมืองเมาะตะมะและได้ช่วยพระเจ้าเยไซปราบกบฏ จนมีความดีความชอบ ได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าเมืองสี่ริเยม จึงถือโอกาสเผยแผ่ลัทธิโรมันคาทอลิก ด้วยการเบียดเบียนพุทธศาสนา เช่น ริบทรัพย์สินสมบัติของวัด เทียวยื้อแย่งเจดีย์สถาน ห้ามประชาชนใส่บาตรทำบุญ จนพระสงฆ์ต้องลี้ภัยไปกรุงอังวะ เพื่อร้องทุกข์กับกษัตริย์พม่า ในที่สุดพม่ากับมอญได้ร่วมมือกันกำจัดพวกโปรตุเกสที่เบียดเบียนพระพุทธศาสนา โดยจับชิงไม้กางเขนตายหลายคน พวกมอญได้ยึดครองพม่าเพียง ๗ ปีเท่านั้นก็ได้สิ้นอำนาจลงจากการทำสงครามกับอลองพญา ซึ่งประกาศแต่งตั้งราชธานีขึ้นเอง ชื่อว่า “กรุงรัตนสิงห์” ได้มาตีกรุงหงสาวดี เมื่อพ.ศ. ๒๒๙๙ ในที่สุดกรุงหงสาวดีก็แตกเมื่อ พ.ศ. ๒๓๐๐ มอญจึงได้สูญสิ้นอำนาจ พม่ากลับมีอำนาจอีกครั้งและพม่า หลังจากได้ปราบมอญได้แล้ว จึงได้ยกทัพมาตีไทย ตีครั้งแรก พ.ศ. ๒๓๐๓ นำโดยอลองพญา แต่ไม่สำเร็จ โดยอลองพญาได้สวรรคต เพราะปืนใหญ่แตก แต่ก็สามารถตีกรุงศรีอยุธยาได้สำเร็จเมื่อ พ.ศ. ๒๓๑๐ กรุงศรีอยุธยาจึงถูกพม่าเผาผลาญเสียวอดวาย

ได้มีเหตุการณ์สำคัญทางพุทธศาสนาที่เกิดขึ้นในพม่า คือ การสังคายนา พระไตรปิฎก ครั้งที่ ๕ (ของฝ่ายเถรวาท) ณ เมืองมันตะเล เมื่อ พ.ศ. ๒๔๑๔ ได้ มีการจารึกพระไตรปิฎกลงในหินอ่อน ๗๒๙ แผ่น โดยการอุปถัมภ์ของพระเจ้ามินดง และได้รับการสนับสนุนจากคณะสงฆ์ทั้งของศรีลังกา ไทย กัมพูชา และลาว อังกฤษได้เข้ามาแสวงอาณานิคมและมีอำนาจในพม่าเริ่มตั้งแต่ พ.ศ. ๒๓๖๘ กษัตริย์องค์สุดท้ายของพม่า คือ พระเจ้าธีบอ แห่งราชวงศ์อลองพญา ได้สิ้นลง เมื่อ พ.ศ. ๒๔๒๙ เมื่อคราวพม่าทำสงครามกับอังกฤษ ครั้งที่ ๓ อังกฤษเอาชนะพม่าโดยปราศจากสัญญาใด ๆ พระราชา คือ พระเจ้าธีบอ และพระมเหสี ถูกเนรเทศไปอยู่ เมืองรัตนคีรีในประเทศอินเดีย พระเจ้าธีบอสิ้นพระชนม์เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๘ ส่วนพระนางศุภยาลัต กลับมาสวรรคตที่เมืองย่างกุ้ง เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๘ ในช่วงที่อังกฤษปกครองพมานั้นประชาชนไม่พอใจและต่อต้านอังกฤษหลายเรื่อง เช่น การประกาศยุบประเทศพม่าให้เป็นมณฑลอันหนึ่งของอินเดีย จึงมีการก่อกบฏขึ้นแต่ก็ถูกอังกฤษปราบปราม ประชาชนก็ยังต่อต้านอังกฤษในทางศาสนาและวิถีการเมือง

ได้มีการก่อตั้งสมาคมศาสนธรขึ้นเพื่อรักษาพระพุทธศาสนา จากการมุ่งทำลายจากศาสนาคริสต์ และมีสมาคมยุวพุทธิกะซึ่งมีเยาวชนจำนวนมากเป็นสมาชิก มีอิทธิพลตามมหาวิทยาลัยและโรงเรียนต่าง ๆ โดยการร่วมมือระหว่างพระกับฆราวาส พระภิกษุสงฆ์ได้แสดงธรรมต่อต้าน อังกฤษและเดินขบวนอย่างเปิดเผย บางรูปถูกจับไปขังคุกก็มี ในขณะที่อังกฤษปกครองอยู่นั้น คณะสงฆ์แตกแยกกันเป็นพวกเป็นกลุ่มต่าง ๆ บางกลุ่มปฏิบัติหย่อนยานมากคล้ายฆราวาสก็มี ตำแหน่งสังฆราชก็ว่างลงประชาชนจึงรวมตัวกันขอร้องให้รัฐบาลอังกฤษแต่งตั้งพระสังฆราชในนามเจ้ากรุงอังกฤษ จึงได้เกิดพระสังฆราชขึ้นใหม่แต่ก็ไม่มีอำนาจสิทธิ์ขาดในการปกครองคณะสงฆ์เลย

เมื่อวันที่ ๔ มกราคม พ.ศ. ๒๔๙๒ พม่าได้รับอิสรภาพจากอังกฤษ ได้สถาปนาเป็นสหภาพพม่า เมื่อได้รับเอกราชแล้วรัฐบาลได้สถาปนาคณะมนตรีพระพุทธศาสนาขึ้นทันที ซึ่งได้ขยายศูนย์การศึกษา พระพุทธศาสนาไปยังแหล่งต่าง ๆ เพื่อเตรียมงานฉลอง ๒๕ พุทธศตวรรษ ซึ่งตรงกับ วันวิสาขบูชา พ.ศ. ๒๔๙๙ ได้มีการสังคายนาครั้งที่ ๖ ขึ้นที่กรุงย่างกุ้ง เริ่มต้นเมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๔๙๗ โดยมีพระสงฆ์ทรงความรู้จากประเทศต่าง ๆ รวมทั้งศรีลังกา ไทย กัมพูชา ลาว อินเดีย และปากีสถาน พระไตรปิฎกฉบับภาษาบาลีฉบับที่เป็นหลักฐานเชื่อถือได้ถูกรวบรวมแล้วเสร็จบริบูรณ์ทันงานฉลองพุทธศตวรรษที่ ๒๕

พอจะสรุปเหตุการณ์ที่สำคัญ ๆ อันเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาในประเทศ พม่าตั้งแต่ต้นจนถึงรัชสมัย พระเจ้าธรรมเจดีย์นั้น แบ่งเป็นยุค ๆ ได้ ๕ ยุค ดังนี้

ยุคที่ ๑ คือในราวพุทธศตวรรษที่ ๑๑ หรืออาจก่อนหน้านั้นหลายร้อยปีก็ได้เป็นที่รู้จักกันดีในพม่าใต้ จารึกต่าง ๆ ที่ค้นพบเขียนเป็นภาษาบาลีด้วยอักษรแบบอินเดียตอนใต้

ยุคที่ ๒ เป็นสมัยที่พระเจ้าอโนรธามังช่อ (พ.ศ. ๑๕๘๗ - ๑๖๒๐) ได้ชำระพระพุทธศาสนาในพม่าเหนือให้บริสุทธิ์ โดยอาศัยคัมภีร์ต่าง ๆ ที่ได้จากเมืองมอญเป็นหลักโดยเอาไปเทียบกับคัมภีร์ที่ได้มาจากลังกา

ยุคที่ ๓ (ประมาณ พ.ศ. ๑๗๔๓) ท่านอุตตราชีวะกับท่านฉปทัฬหะเป็นศิษย์ ซึ่งการศึกษาที่ประเทศลังกา โดยท่านฉปทัฬหะได้รับการอุปสมบทที่นั่นไม่ยอมรับพระมอญว่าเป็นพระที่สมบูรณ์ จึงก่อให้เกิดเป็น ๒ นิกายขึ้นในพม่าเหนือขึ้นก่อนแล้วต่อมาก็ขยายตัวจนมาถึงพม่าใต้

ยุคที่ ๔ (ประมาณ พ.ศ. ๑๗๙๓) ลัทธิลังกาวงศ์ โดยการนำของพระสารีบุตรและคณะ ได้เริ่มมีอำนาจมาจนถึงพม่าใต้และพวกรามัญนิกายก็เริ่มเสื่อมลง

ยุคที่ ๕ (ประมาณ พ.ศ. ๒๐๐๓) พระเจ้าธรรมเจดีย์แห่งกรุงหงสาวดี ทรงประกาศว่า พระองค์ได้ทรงชำระพระพุทธศาสนาให้บริสุทธิ์ผุดผ่องแล้ว ตาม แบบของคณะมหาวีรในลังกา ซึ่งเป็นนิกายเดียวที่เก่าแก่ที่สุด

อิทธิพลของพระพุทธศาสนาต่อประเทศพม่า

๑. ด้านสังคม

ประชาชนส่วนใหญ่นับถือพระพุทธศาสนา ปัจจุบันประชากรของ ประเทศพม่า ประมาณ ๑๘ ล้านคน นับถือพุทธศาสนาประมาณ ๑๕ ล้านคน คือ ผู้นับถือประมาณร้อยละ ๘๐ ด้านวัฒนธรรมประเพณี พระพุทธศาสนาเป็นรากฐานของวัฒนธรรม ประเพณีที่สำคัญของชาวพม่า เช่น ชาวพม่านิยมให้ลูกบวชเป็นสามเณรมา ตั้งแต่อายุน้อย ๆ เพื่อสืบทอดอายุพระพุทธศาสนาให้ยืนนาน ดังปรากฏในอดีตว่ามีพระเถระนักปราชญ์ชาวพม่าหลายรูปที่มีบทบาทในการเผยแผ่พุทธศาสนาไปสู่ประเทศเพื่อนบ้าน และเป็นกำลังสำคัญในการช่วยเหลือประเทศเพื่อนบ้าน เช่น ให้การช่วยเหลือแก่ประเทศลังกาในการฟื้นฟูพระพุทธศาสนาในลังกา

ชาวพม่ามีความศรัทธาเลื่อมใสในพระศาสนามากถึงนิยมนิยสร้างเจดีย์มาก พระมหากษัตริย์ในอดีตได้ทุ่มเทสร้างวัดวาอารามมากมาย

วัดเป็นศูนย์กลางการศึกษาโดยแต่ละวัดจะมีโรงเรียน เพราะวัดเป็น ศูนย์กลางการศึกษา เช่นเดียวกับประเทศไทยในอดีต

ประเพณีและวันสำคัญของพม่า เช่น งานประเพณี และเทศกาลประจำปี ส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับพระพุทธศาสนา

สถาปัตยกรรม จิตรกรรม ประติมากรรม สิ่งก่อสร้าง เช่น วิหาร เจดีย์ หรือ ปูชนีย -สถานอื่น ๆ ล้วนได้รับอิทธิพลมาจากพุทธศาสนาเป็นศูนย์รวมของจิตใจของพม่าและยึดพระพุทธศาสนาเป็นแบบแผนการดำเนินชีวิต

๒. ด้านการเมือง

พระพุทธศาสนาอยู่ในฐานะประจำชาติ ปี พ.ศ. ๒๕๐๔ รัฐบาลพม่าได้ออกกฎหมายรับรองว่าเป็นศาสนาประจำชาติและกฎหมายอื่น ๆ อีกมากเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา ปัจจุบันนี้ประเทศพม่าโดยการปกครองของรัฐบาลทหารพม่า หรือ SLORC [State Law and Order Restoration Council] ได้ถูกประณามว่าเป็นรัฐบาลเผด็จการ โดยการปกครองที่ใช้อำนาจเป็นใหญ่ ได้ทำการกดขี่ประชาชนและพระสงฆ์อย่างไร้จิตสำนึกทางด้านมนุษยธรรม ในครั้งที่รัฐบาลทหารได้ยึดอำนาจการปกครองเมื่อวันที่ ๑๘ กันยายน

พ.ศ. ๒๕๓๑ ที่ไม่ยอมรับการเลือกตั้งอย่างเป็นทางการ โดยครั้งนั้นพรรคของ นาง อองซาน ซูจี เป็นผู้ชนะการเลือกตั้ง แต่ก็ถูกยึดอำนาจโดยรัฐบาลเผด็จการทหารของพม่า

ปัจจุบันนี้ทางพระภิกษุสงฆ์ได้มีส่วนร่วมในทางการเมืองโดยการต่อสู้อย่างสันติเพื่อเรียกร้องประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชน โดยได้จัดตั้งสหภาพยุวสงฆ์แห่งพม่า (All Burma Young Monks' Union) ในเขตปลดปล่อยโดยมีพระภิกษุเคมะสาระ ดำรงตำแหน่งเป็นประธานของสหภาพยุวสงฆ์แห่งพม่าในเขตปลดปล่อยได้พิมพ์เอกสารและข้อเขียนเพื่อเรียกร้องสิทธิมนุษยชนกับรัฐบาล ทหารพม่า

๓. ด้านเศรษฐกิจ

อิทธิพลจากหลักธรรมคำสอนที่สอนด้วยเรื่องเศรษฐกิจ การค้าขายได้มีอิทธิพลต่อแนวคิดของชาวพม่า เช่นกับความเชื่อของชาวพุทธทั่วไปในประเทศ ต่าง ๆ เช่น การประกอบอาชีพสุจริต ไม่เบียดเบียนตนและผู้อื่น เป็นต้น

การนำพระพุทธศาสนาเป็นหลักในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

การนำหลักธรรมหลักธรรมมาใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน

ศิลปวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของพม่า

เนื่องจากได้รับอิทธิพลจากจีน อินเดีย และไทยมานาน จึงมีการผสมวัฒนธรรมเหล่านี้เข้ากับวัฒนธรรมของตนจนเป็นเอกลักษณ์ นอกจากนี้ยังได้รับอิทธิพลจากพุทธศาสนา จึงเกิดประเพณีสำคัญ เช่น

ประเพณีปอยสังลอง (Poy Sang Long) หรืองานบวชลูกแก้ว

เป็นงานบวชเณรที่สืบทอดกันมานาน และชาวเมียนมาร์ให้ความสำคัญมาก เพราะถือเป็นบุญอันยิ่งใหญ่ของครอบครัว

งานไหว้พุทธเจดีย์ประจำปี

ซึ่งแต่ละที่มักนิยมจัดในเดือนหลังออกพรรษา ถือเป็นงานเฉลิมฉลองที่สนุกสนานและได้ทำบุญสร้างกุศลด้วย

แหล่งที่มาของข้อมูล :

- <http://watmai.atspace.com/burma.htm>

๙. ศิลปวัฒนธรรมของประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

สังคมและวัฒนธรรมประเทศลาว ปัจจุบันประเทศลาวมีประชากรประมาณ ๖,๘๓๕,๓๔๕ คน (๒๕๕๒) มีหลายเชื้อชาติ ภาษาลาวจะเรียกรวมกันว่า “ประชาชนบรรดาเผ่า” สามารถจำแนกได้เป็น ๖๘ ชนเผ่าโดยประมาณ แบ่งเป็น ๓ กลุ่มใหญ่ ดังนี้

๑. ลาวลุ่ม หมายถึงชาวลาวที่อาศัยอยู่ในเขตที่ราบ ได้แก่ เชื้อชาติ ลาว ภูไท ไทดำ ไทลื้อ ฯลฯ ประชาชนกลุ่มนี้มีอยู่ร้อยละ ๖๘ ของประเทศ

๒. ลาวเทิง อาศัยอยู่ในเขตที่ราบสูง เช่น ชาวบูน มะกองงวน ตะโอย ตาเลียง ละเม็ต ละเวน กะตัง ฯลฯ ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ทางภาคใต้ของประเทศ

๓. ลาวสูง เป็นชาวลาวที่อาศัยอยู่ในเขตภูเขาสูง เช่น ชาวม้ง เย้า มูเซอ ลาฮู และชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ส่วนมากอาศัยอยู่ในเขตภาคเหนือของลาว

นอกจากนี้ยังมีเชื้อสาย เวียดนาม เชื้อสาย จีน รวมทั้งชาวต่างชาติอื่น ๆ คิดเป็นร้อยละ ๒ ของจำนวนประชากรทั้งหมดด้วย

เป็นสังคมชนบทเป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากยังเป็นประเทศ ด้อยพัฒนา ความยากจน คอรัปชั่น ยาเสพติด การทำลายทรัพยากรธรรมชาติ สาธารณูปโภคพื้นฐาน การไม่รู้หนังสือ และสุขภาพอนามัย

พุทธศาสนาแบบเถรวาท นับเป็นแบบแผนหลักของวัฒนธรรมลาว ซึ่งปรากฏให้เห็นทั่วประเทศ ทั้งในด้านภาษา ศิลปะและวรรณคดีศิลปะการแสดง ชาวลาวส่วนใหญ่นับถือศาสนา พุทธนิกายเถรวาท ซึ่งเป็นศาสนาประจำชาติ และความเชื่อตามเผ่าต่าง ๆ

ใช้ภาษาลาวเป็นภาษาทาง ราชการ

ประชากรเพศ ชายรู้หนังสือร้อยละ ๖๗ หญิงร้อยละ ๔๓ เมื่อคิดเฉลี่ยลาวมีอัตราประชากรที่รู้หนังสือ ร้อยละ ๕๖ (๒๕๕๒)

ลาวนั้นมี แคน ซึ่งเป็นเครื่องดนตรีประจำชาติ ส่วนวงดนตรีของลาวมีลักษณะคล้ายไทย มีท่วงทำนองของการขับลำจะแตกต่างกันไป ตามท้องถิ่น ทางภาคเหนือเรียกว่า ขับ ภาคใต้จาก บอลิคำไซลง ไปเรียกว่า ลำ

อาหารของชาวลาวจะทาน ข้าวเหนียว เป็นหลักที่เป็นเอกลักษณ์คือ ลาบ แจ่วบอง ไคแผ่น ข้าวจี่ ส้มตำ

ไผ่หิน ที่แขวงเชียงขวาง และ ปราสาทวัดพู ที่แขวงจำปาสัก

พระธาตุหลวง หอพระแก้ว วัดสะเกต ประตูลี้

เป็น พหุวัฒนธรรม หลายรูปแบบ เนื่องจากมีหลายเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ ยึดมั่นในประเพณีและดำรงชีวิตอย่างเรียบง่าย

- วัฒนธรรม ไทย มีอิทธิพลต่อสังคมลาวมากเนื่องกระแสนิยมไทยและจากความใกล้ชิดทางวัฒนธรรม ที่มีอยู่เดิม - วัฒนธรรมจาก จีน และ ชาติตะวันตก

ศิลปวัฒนธรรมและประเพณี

บัดสลบ (Budsiob)

วัฒนธรรมของลาวจะมีความคล้ายคลึงกับวัฒนธรรมทางภาคอีสานของไทยมาก ในด้านดนตรี แคน ถือเป็นเครื่องดนตรีประจำชาติ โดยมีวงดนตรีคือ วงหมอลำ และมีวงบัดสลบ (Budsiob) ที่เป็นเอกลักษณ์ อย่างหนึ่งของลาวคือ ผู้หญิงจะนุ่ง ผ้าซิ่น (ผ้าถุง) ผู้ชายนุ่ง โสร่ง เฝียงสไบซึ่งเป็นการเดินที่มีท่าตามจังหวะเพลง โดยจะเดินพร้อมกันไปอย่างเป็นระเบียบ ถือเป็นการเล่นร่วมกันของชาวลาวในงานมงคลต่าง ๆ

การตัดบาตรข้าวเหนียว

ถือเป็นจุดเด่นของเมืองหลวงพระบาง ซึ่งโดยปกติแล้วนิยมใส่บาตรด้วยข้าวเหนียวเพียงอย่างเดียว เพราะเมื่อถึงเวลานั้น ชาวบ้านจะยกส้ารับกับข้าวไปถวายที่วัด เรียกว่า “ถวายจ้งหัน” โดยเวลาใส่บาตรจะนั่งคุกเข่าและผู้หญิงต้องนุ่งซิ่น ส่วนผู้ชายนุ่งกางเกงขายาว และมีผ้าพาดไหล่ไว้สำหรับเป็นผ้ากราบพระเหมือนกัน

ข้อดีข้อด้อยของสังคมวัฒนธรรมลาว จุดแข็ง มีหลายเชื้อชาติเผ่าพันธุ์ แต่อยู่ร่วมกันอย่างสงบสันติสุข มีอัตลักษณ์ตนเอง เช่น ภาษา การแต่งกาย ประเพณี เป็นต้น จุดอ่อน มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมตามเผ่าพันธุ์ ยังขาดเอกภาพทางวัฒนธรรม ลักษณะวัฒนธรรมลาวกับไทย ใกล้เคียงกันมากที่สุด ในประชาคมเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยเฉพาะ ภาควัฒนออกเฉียงเหนือของไทย แต่ลาวมีความสัมพันธ์อย่างแน่นแฟ้นกับ เวียดนาม กัมพูชา และจีน มากกว่าไทย นี่เป็นเพราะอะไร เป็นเพราะไทยหรืออยู่ที่ลาว

แหล่งที่มาของข้อมูล :

- กองวัฒนธรรมสัมพันธ์ กรมสารนิเทศ กระทรวงการต่างประเทศ.(๒๕๔๓).ประเทศเพื่อนบ้านของไทย.กรุงเทพฯ : บริษัท อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.จำกัด (มหาชน)

๑๐. ศิลปวัฒนธรรมของพระราชอาณาจักรกัมพูชา

ประเทศกัมพูชาเป็นประเทศที่มีประวัติศาสตร์อันยาวนาน วัฒนธรรมประเพณีจึงมีความเกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ ความเชื่อ และวิถีชีวิตของคนในประเทศ ซึ่งศิลปวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ ได้แก่

นาฏศิลป์กัมพูชามีหลักฐานปรากฏตั้งแต่สมัยก่อนพระนคร (ค.ศ. ๕๔๐-๘๐๐) แล้ว เช่น รูปปั้นดินเหนียวสมัยนครบุรี (Angkorborei) เป็นรูปบุคคลร่ายรำ และจารึกที่กล่าวถึง “คนรำ” เป็นภาษาเขมร ในจารึกสมัยพระนคร (ค.ศ. ๘๒๕ - ราวคริสต์ศตวรรษที่ ๑๔) พบคำสันสกฤต “ภาณิ” ซึ่งหมายถึงการแสดงเล่าเรื่อง และหากดูภาพสลักจำนวนมากในปราสาทหินทั้งหลายแหล่ขอม ไม่ต้องสงสัยเลยว่าในอาณาจักรขอมมีการร่ายรำ การแสดง เป็นเรื่องปกติธรรมดาสำหรับการบันเทิงในราชสำนักและประชาชน

ระบำอัสตรา (Apsara Dance)

เป็นการแสดงนาฏศิลป์ที่โดดเด่นของกัมพูชา ซึ่งถอดแบบการแต่งกายและท่าร่ายรำมาจากภาพจำหลักรูปนางอัสตราที่ปราสาทนครวัด

ในจารึกที่กล่าวถึงข้าพระที่ประจำศาสนสถานนั้นมักมี “คนรำ” ประจำอยู่ด้วย นาฏศิลป์กัมพูชาโบราณน่าจะได้รับอิทธิพลอินเดียเป็นพื้น

นาฏศิลป์กัมพูชาน่าจะสืบทอดและพัฒนามาจากรุ่งโรจน์ไม่แพ้ศิลปะวิทยาการด้านอื่น ๆ ในสมัยพระนครและน่าจะมีอิทธิพลไม่น้อยต่ออยุธยาหลังจากที่มีการตีเมืองพระนครแตกและกวาดต้อนผู้คนมาสู่กรุงศรีอยุธยา จำนวนหนึ่งในผู้คนเหล่านั้นน่าจะมึนกรำอยู่ด้วย

หลักฐานทางภาษาอย่างหนึ่งก็คือไทยรับคำ “รำ” ในภาษาเขมรมาแทนที่คำ “ฟ้อน” ที่เดิมใช้ในภาษาไทยและไทยก็รับเอามาผสมผสานกับสิ่งที่มีอยู่เดิมและพัฒนาานาฏศิลป์สืบเนื่องต่อจากนั้นและสร้างเอกลักษณ์เฉพาะตนขึ้นมาและเมื่อมาถึงสมัยต้นกรุงรัตนโกสินทร์ไทยก็ส่งคืน ศิลปวิทยาการด้านนี้กลับสู่พระราชอาณาจักรกัมพูชาและกัมพูชาก็รับเอามาประยุกต์ปรับเปลี่ยนให้เข้ากับตัวเองและสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน

สมเด็จพระมหากษัตริยานีกุสุมนาริรัตน์ พระราชมารดาของเจ้าสีหนุ พระนางทรงทำนุบำรุงการ
ละครเขมรให้รุ่งเรือง พระนางจึงทรงเป็นพระมารดาแห่งนาฏศิลป์กัมพูชาก็คว่าได้
“ระบำอัสสรา” เกิดขึ้นด้วยคุณูปการของพระนาง โดยนางอัสสราตัวเอกองค์แรกคือเจ้าหญิงบุพผา -เทวี พระ
ราชธิดาในเจ้าสีหนุ

เทศกาลน้ำ (Water festival) หรือ “บอน อม ตุก” (Bon Om Tuk)

เทศกาลประจำปีที่ยิ่งใหญ่ของกัมพูชา จัดขึ้นในเดือนพฤศจิกายนเพื่อเป็นการแสดงความสำนึกใน
พระคุณของแม่น้ำที่นำความอุดมสมบูรณ์มาให้ โดยจะมีการแข่งเรือยาว แสดงพลุดอกไม้ไฟ และการแสดง
ขบวนเรือประดับไฟ

แหล่งที่มาของข้อมูล :

- <http://www.sahavicha.com/?name=knowledge&file=readknowledge&id=681>
- www.bloggang.com

สกุลเงินอาเซียน และสกุลเงินของ ๑๐ ประเทศในอาเซียน

ในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ ประเทศไทย และเพื่อนสมาชิกอีก ๙ ประเทศในกลุ่มอาเซียนจะถือเป็นตลาดเดียวกันเช่นเดียวสหภาพยุโรป เนื่องจากเกิดการรวมตัวกันเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community : AEC) ดังนั้น เราในฐานะประชาชนคนหนึ่งของประเทศอาเซียนจึงจำเป็นต้องรู้เรื่องต่าง ๆ ในประเทศสมาชิก ซึ่ง สกุลเงิน ที่ใช้เป็นอีกเรื่องที่เราจำเป็นต้องรู้

สำหรับ สกุลเงินที่ใช้กันในหมู่ของประเทศสมาชิกอาเซียน ทางประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ยังไม่มีแนวคิดที่จะใช้เงินสกุลเดียวกันเหมือนกับประชาคมยุโรป เนื่องจากห่วงเกรงว่าจะประสบปัญหาวิกฤติหนี้สาธารณะและเศรษฐกิจยุโรปที่เกิดขึ้นในสหภาพยุโรป โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่กรีซและสเปน ซึ่งกำลังเป็นที่จับตามองไปทั่วโลกอยู่ในขณะนี้ โดยปัญหาที่เกิดขึ้นมีต้นตอมาจากการใช้สกุลเงินร่วมกัน (สกุลเงินยูโร) นั่นเอง

ประเทศสมาชิกอาเซียนแต่ละประเทศ ใช้สกุลเงินดังนี้

๑. ราชอาณาจักรไทย

- ใช้สกุลเงิน บาท
- ธนบัตรที่ใช้ในปัจจุบัน = ๒๐ บาท, ๕๐ บาท, ๑๐๐ บาท, ๕๐๐ บาท และ ๑,๐๐๐ บาท

๒. สาธารณรัฐอินโดนีเซีย

- ใช้สกุลเงิน รูเปียห์
- อัตราแลกเปลี่ยน ๑,๐๐๐ รูเปียห์ = ๓.๙๕ บาท
- ธนบัตรที่ใช้ในปัจจุบัน = ๑,๐๐๐ รูเปียห์, ๒,๐๐๐ รูเปียห์, ๕,๐๐๐ รูเปียห์, ๑๐,๐๐๐ รูเปียห์, ๒๐,๐๐๐ รูเปียห์, ๕๐,๐๐๐ รูเปียห์ และ ๑๐๐,๐๐๐ รูเปียห์

๓. สหพันธรัฐมาเลเซีย

- ใช้สกุลเงิน ริงกิต
- อัตราแลกเปลี่ยน ๑ ริงกิตมาเลเซีย = ๑๐.๔๐ บาท
- ธนบัตรที่ใช้ในปัจจุบัน = ๑ ริงกิต, ๕ ริงกิต, ๑๐ ริงกิต, ๒๐ ริงกิต, ๕๐ ริงกิต และ ๑๐๐ ริงกิต

๔. สาธารณรัฐฟิลิปปินส์

- ใช้สกุลเงิน เปโซ
- อัตราแลกเปลี่ยน ๑.๔๐ เปโซ = ๐.๗๘ บาท
- ธนบัตรที่ใช้ในปัจจุบัน = ๒๐ เปโซ, ๕๐ เปโซ, ๑๐๐ เปโซ, ๒๐๐ เปโซ, ๕๐๐ เปโซ และ ๑,๐๐๐ เปโซ

๕. สาธารณรัฐสิงคโปร์

- ใช้สกุลเงิน ดอลลาร์สิงคโปร์
- อัตราแลกเปลี่ยน ๑ ดอลลาร์สิงคโปร์ = ๒๔.๔๐ บาท
- ธนบัตรที่ใช้ในปัจจุบัน = ๒ ดอลลาร์สิงคโปร์, ๕ ดอลลาร์สิงคโปร์, ๑๐ ดอลลาร์สิงคโปร์, ๕๐ ดอลลาร์สิงคโปร์, ๑๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์, ๑,๐๐๐ ดอลลาร์ - สิงคโปร์ และ ๑๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์

๖. บรูไน ดารุสซาลาม

- ใช้สกุลเงิน ดอลลาร์บรูไน
- อัตราแลกเปลี่ยน ๑ ดอลลาร์บรูไน = ๒๕.๑๐ บาท
- ธนบัตรที่ใช้ในปัจจุบัน = ๑ ดอลลาร์บรูไน, ๕ ดอลลาร์บรูไน, ๑๐ ดอลลาร์บรูไน, ๒๐ ดอลลาร์บรูไน, ๒๕ ดอลลาร์บรูไน, ๕๐ ดอลลาร์บรูไน, ๑๐๐ ดอลลาร์บรูไน, ๕๐๐ ดอลลาร์บรูไน, ๑,๐๐๐ ดอลลาร์บรูไน และ ๑๐,๐๐๐ ดอลลาร์บรูไน

๗. สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

- อัตราแลกเปลี่ยน ๙๐๐ ด่ง = ๑.๖๔ บาทไทย
- ธนบัตรที่ใช้ในปัจจุบัน = ๑๐๐ ด่ง, ๒๐๐ ด่ง, ๕๐๐ ด่ง, ๑,๐๐๐ ด่ง, ๒,๐๐๐ ด่ง, ๕,๐๐๐ ด่ง, ๑๐,๐๐๐ ด่ง, ๒๐,๐๐๐ ด่ง, ๕๐,๐๐๐ ด่ง, ๑๐๐,๐๐๐ ด่ง, ๒๐๐,๐๐๐ ด่ง และ ๕๐๐,๐๐๐ ด่ง

๘. สาธารณรัฐแห่งสหภาพพม่า

- ใช้สกุลเงิน จ๊าด
- อัตราแลกเปลี่ยน ๑ จ๊าด = ๕ บาทไทย
- ธนบัตรที่ใช้ในปัจจุบัน = ๑ จ๊าด, ๕ จ๊าด, ๑๐ จ๊าด, ๒๐ จ๊าด, ๕๐ จ๊าด, ๑๐๐ จ๊าด, ๒๐๐ จ๊าด, ๕๐๐ จ๊าด, ๑,๐๐๐ จ๊าด, ๕,๐๐๐ จ๊าด และ ๑๐,๐๐๐ จ๊าด

๙. สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

- ใช้สกุลเงิน กีบ
- อัตราแลกเปลี่ยน 1,000 กีบ = ๔.๐๕ บาท
- ธนบัตรที่ใช้ในปัจจุบัน = ๕๐๐ กีบ, ๑,๐๐๐ กีบ, ๒,๐๐๐ กีบ, ๕,๐๐๐ กีบ, ๑๐,๐๐๐ กีบ, ๒๐,๐๐๐ กีบ และ ๕๐,๐๐๐ กีบ

๑๐. ราชอาณาจักรกัมพูชา

- ใช้สกุลเงิน เรียล
- อัตราแลกเปลี่ยน ๑๕๐ เรียล = ๑ บาท
- ธนบัตรที่ใช้ในปัจจุบัน = ๕๐ เรียล, ๑๐๐ เรียล, ๕๐๐ เรียล, ๑,๐๐๐ เรียล, ๒,๐๐๐ เรียล, ๕,๐๐๐ เรียล, ๑๐,๐๐๐ เรียล, ๒๐,๐๐๐ เรียล, ๕๐,๐๐๐ เรียล และ ๑๐๐,๐๐๐ เรียล

การแต่งกายประจำชาติของประเทศในกลุ่ม
ประชาคมอาเซียน

การแต่งกายประจำชาติของประเทศในกลุ่มประชาคมอาเซียน

๑. ประเทศไทย

สำหรับชุดประจำชาติอย่างเป็นทางการของไทย รู้จักกันในนามว่า "ชุดไทยพระราชนิยม" โดยชุดประจำชาติสำหรับสุภาพบุรุษ จะเรียกว่า “เสื้อพระราชทาน”

สำหรับสุภาพสตรีจะเป็นชุดไทยที่ประกอบด้วยสไบเฉียง ใช้ผ้ายกมีเชิงหรือยกทั้งตัว ชินมีจีบยกข้างหน้า มีชายพกใช้เข็มขัดไทยคาด ส่วนท่อนบนเป็นสไบ จะเย็บให้ติดกับชินเป็นท่อนเดียวกันหรือ จะมีผ้าสไบห่มต่างหากก็ได้ เปิดบ่าข้างหนึ่ง ชายสไบคลุมไหล่ ทั้งชายด้านหลังยาวตามที่เห็นสมควร ความสวยงามอยู่ที่เนื้อผ้าการเย็บและรูปทรงของผู้ที่สวม ใช้เครื่องประดับได้งดงามสมโอกาสในเวลาคำน

โดยชุดไทยพระราชนิยม แบ่งออกเป็น ๘ ประเภท ดังนี้

๑. ชุดไทยเรือนต้น

- ๒ . ชุดไทยจิตรลดา
- ๓ . ชุดไทยอมรินทร์
- ๔ . ชุดไทยบรมพิมาน
- ๕ . ชุดไทยจักรี
- ๖ . ชุดไทยจักรพรรดิ
- ๗ . ชุดไทยดุสิต
- ๘ . ชุดไทยศิวาลัย

ชุดไทยพระราชนิยม และเสื้อพระราชทาน - ประเทศไทย

๒. สาธารณรัฐอินโดนีเซีย

อินโดนีเซีย เป็นหมู่เกาะในมหาสมุทรอินเดีย และแปซิฟิก รวมเกาะใหญ่น้อยราว ๓,๐๐๐ เกาะ ที่สำคัญคือ สุมาตรา ขาว บาลี ชูลาเวสี (เซลีบีส) กาลมันตัน เวสต์อียิปัน เมืองหลวงคือจาการ์ตา อยู่บนเกาะชวา

การทอผ้าแบบดั้งเดิมของอินโดนีเซีย

อินโดนีเซียเป็นหมู่เกาะที่อยู่ในเส้นทางการค้าขายติดต่อกับอินเดีย จีน และยุโรป มานาน กว่าร้อยปี ซึ่งความสัมพันธ์นี้มีอิทธิพลต่อวัฒนธรรม ทักษะพื้น บ้านและวัตถุดิบในการผลิต ผ้าทอของอินโดนีเซียซึ่งผลิตทั้งผ้าฝ้ายพื้น ๆ ผ้าฝ้ายที่วิจิตร ผ้าทอผสมเส้นใยไหม เส้นทองและเส้น เงิน มีชุดแต่งกายที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะประจำถิ่น

การแต่งกาย

ผู้หญิง สวมเสื้อแขนยาวพอดิ คอแหลม ผ้าหน้าอก เข้ารูปเล็กน้อย ยาวปิดสะโพก เข้ากับ โสร่งที่เป็นลวดลาย ใช้สีสันทันเป็นทางบ้างดอกบ้าง ใช้ฝ้ายยาว ๆ คล้องคอเช่นเดียวกับชาวมาเลเซีย ต่างกันที่คอเสื้อ ชาวมาเลเซียจะเป็นคออยู่ และเสื้อยาว

ผู้ชาย แต่งชุดสากล ผูกไทด์ลายผ้าปาเต๊ะ สวมหมวกคล้ายหมวกหนีบ

๓. สหพันธรัฐมาเลเซีย

มาเลเซียเป็นชื่อใหม่ (เมื่อ ค.ศ. ๑๙๖๓) ของประเทศมาลายู เมืองหลวง คือ กัวลาลัมเปอร์ สหพันธรัฐมาเลเซียเป็นดินแดนที่มีชนหลายภาษาอาศัยรวมกัน เช่น มลายูแท้ จีน อินเดีย ปากีสถาน ยูเรเซียน ลังกา อินโดนีเซีย และชาวเขา

การทอผ้าในมาเลเซียมีมากแถบกลันตัน และตรังกานู ซึ่งเป็นผ้าที่ทอโดยสอดไหมเงิน และทองลงในเนื้อไหมตามแบบผ้าทอในอินเดีย พวกช่างทอผ้า ในมาเลเซียเป็นพวกที่อพยพมาจากเกาะสุมาตรา

การแต่งกาย แตกต่างกันตามประเพณีนิยมของแต่ละเชื้อชาติ

ผู้หญิง นุ่งโสร่งปาเต๊ะสีสดมีลวดลายดอกดวงงาม สวมเสื้อคออยู่แขนยาวถึงข้อมือ ปลอยชายเสื้อไว้นอกโสร่ง บางคนจะมีผ้าบาง ๆ คลุมศีรษะ คลุมไหล่ ชาวมาลายูชอบใช้ เสื้อผ้า สีสดมีลวดลาย ใบไม้ดอกไม้โต ๆ สลับสีกัน

ชาวจีนแต่งกายแบบจีนเรียกว่า “กั๊พ้า” หรือ “ฉ่งซำ” ทำด้วยผ้าเป็นดอกดวง ฤดูหนาว

ผู้ชาย นุ่งโสร่งเป็นตา และสวมเสื้อแขนยาว บางคนสวมหมวก ใช้ผ้าโพกศีรษะ คนแก่มีผ้าห้อยไหล่

๔. สาธารณรัฐฟิลิปปินส์

การแต่งกาย

ของชาวฟิลิปปินส์ในยุคนั้น นิยมใช้เครื่องประดับกาย ชาวเกาะ วิสายัน ชอบสักตามใบหน้า ร่างกาย และแขนขา ชายหญิงสวมเครื่องประดับที่ทำด้วยทองคำและเพชร พลอย ชาวพื้นเมืองนิยมใส่ปลอกแขน กำไล และสร้อยคอ ก่อนสเปนเข้าครอบครอง สังคมแบ่ง ออกเป็น ๓ ชนชั้น คือ ชุนนาง เสรีชน และทาส ในราวคริสต์ศตวรรษที่ ๑๔ สเปนก็พบฟิลิปปินส์เป็นชาติแรก ต่อมาเกาะทุกเกาะก็ตกอยู่ในการปกครองของสเปน และได้รับอารยธรรมต่าง ๆ ตลอดจนประเพณี ศาสนา วัฒนธรรมการ แต่งกาย และการดำเนินชีวิต ส่วนการแต่งกายก็ไม่มีสวมเสื้อ แต่งกายแบบชาวเกาะ นิยม ตกแต่งด้วยเครื่องประดับ และสักตามร่างกายดังกล่าวแล้ว

หลังจากสงครามโลกครั้งที่ ๒ ฟิลิปปินส์ได้เอกราชตามสนธิสัญญา เหตุการณ์บ้านเมือง ศิลปวัฒนธรรม เครื่องแต่งกาย ก็มีการผสมผสานกันระหว่างชาวยุโรป เอเชีย และตะวันตก

เครื่องแต่งกายประจำชาติเป็นเสื้อคอกว้างแบบตะวันตก แขนยกตั้งเป็นปีกกว้าง ทำด้วยผ้าบาง และแข็งอย่างไหมสับปะรด นุ่งกระโปรงติดกับเสื้อเป็นชุดเดียวกัน ส่วนตามเกาะต่าง ๆ มีการ แต่งกายแบบคล้ายชาวมลายู และอินโดนีเซีย คือ นุ่งโสร่งปาเต๊ะ สวมเสื้อผ้าไหมสับปะรดหรือแพร แขนกระบอกยาวจดข้อมือ มีผ้าพาดบ่า ส่วนผู้ชายจะสวมเสื้อแขนยาวทำจากใบสับปะรด นุ่งกางเกง แบบสากล

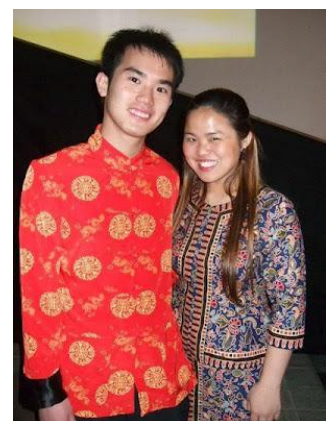
การทอผ้าใยสับปะรดของฟิลิปปินส์ ทอกันมากกว่า ๔๐๐ ปี หรือมากกว่า การทอใย สับปะรด เป็นงานที่ละเอียดอ่อนใช้เวลามาก ใยสับปะรดเป็นเส้นใยที่มีความเหนียวดีมาก โดยเฉพาะ เส้นใยของ สับปะรดที่ได้จากเมืองอะคลัน

๕. สาธารณรัฐสิงคโปร์

การแต่งกาย

สิงคโปร์เป็นสาธารณรัฐตั้งอยู่บนเกาะเล็กปลายแหลม มาลายู มีพื้นที่ราว ๖๑๖ ตาราง กิโลเมตร พลเมืองจะมีหลายชนชาติ เช่น จีน มลายู อินเดีย และยุโรป เพราะเป็นเมืองท่าที่สำคัญ การแต่งกาย จึงแตกต่างกับชนชาติที่ตนเข้าไปอยู่

การแต่งกายของชาวมลายูในสิงคโปร์ เสื้อใช้ลวดลายและ ดอกคล้ายโสร่งของอินโดนีเซีย แบบอาจจะเพี้ยนไปบ้าง ใช้ผ้าพื้นเข้ม ทำตัวเสื้อ มีลวดลายตามรอบคอ สิบ และปลายแขน ส่วนชาย

แต่งชุดสากล สำหรับชาวจีน อินเดีย ยุโรป ก็แต่งตามการแต่งกายของแต่ละชาติ เอกลักษณ์ของ ชาวสิงคโปร์ ไม่มีศิลปะเป็นของตนเอง แต่สิ่งที่ประทับใจที่สำคัญคือ ความเรียบร้อย มีระเบียบ และสะอาดที่สุดในโลกในสายตาของชาวโลก

๖. เนการาบรูไน (Brunei) หรือ รัฐบรูไนดารุสซาลาม (State of Brunei Darussalam)

ตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของเกาะบอร์เนียว

ทิศตะวันออก ตะวันตกและทิศใต้ ติดเขตซาราวัก

ประเทศมาเลเซีย โดยพื้นที่ร้อยละ ๗๐ เป็นป่าไม้

เขตการปกครอง แบ่งเป็น ๔ เขต

(districts - daerah) คือ

- ๑ . บรูไนและมูอารา
- ๒ . เบเลต
- ๓ . ตูตง
- ๔ . เตมบูรง

การแต่งกาย

ผู้หญิง บรูไนจะแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่มีสีสดใส โดยมากมักจะเป็นเสื้อผ้าที่คลุมร่างกายตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า ผู้หญิงมุสลิมจะสวมผ้าคลุมศีรษะในที่สาธารณะ และในสถานที่ราชการ

ผู้ชายมุสลิม แต่งกายเป็นทางการทั้งในสถานที่ราชการ และที่สาธารณะ คือจะสวมเสื้อแขนยาว ตัวเสื้อยาวถึงเข่า กางเกงขายาวแล้วนุ่งโสร่ง

๗. สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

ตามข้อตกลงของการประชุมการสงบศึกในอินโดจีนที่กรุงเจนีวา เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๙ ได้ แบ่ง เวียดนามออกเป็น ๒ ส่วน คือ

๑. เวียดนามเหนือ อยู่ที่เมืองเว้ ปกครองระบบคอมมิวนิสต์
๒. เวียดนามใต้ มีเมืองไซ่ง่อนเป็นเมืองหลวง ปกครองระบบประชาธิปไตยมีประธานาธิบดี เป็นประมุข

ชาวเมืองไซ่ง่อนได้รับประเพณีต่าง ๆ มาจากแต่ครั้งฝรั่งเศสปกครอง เช่น การหยุดพักผ่อน กลางวันในวันทำงาน การก้มศีรษะและโค้งตัวเวลาพบปะกันจับมือกัน ที่เหมือนไทยคือ ยังคง รับประทานหมากให้ฟันดำ แต่ปัจจุบันเลิกแล้ว

ผู้หญิง นุ่งกางเกงแพรยาว สวมเสื้อแขนยาว คอตั้งสูง ตัวเสื้อยาว ลงมาจรดข้อเท้า ผ้า ๒ ข้าง สูงแคเอว พวกทำงานหนักจะสวมเสื้อสั้น มีกระเป๋ ๒ ใบ แขนจีบยาว บางแห่งทางเหนือสวมกระโปรงยาวถึงข้อเท้า ผม ยาวเกล้ามวย สวมอบสานด้วยใบลานทรงรูปฟächer หรือใช้ผ้าสามเหลี่ยม คลุมศีรษะ ดึงชาย ๒ ข้างมาผูกใต้คาง ถ้าเป็นทางเหนือแถวฮานอย ใช้ผ้าดำแถบยาวหุ้มผมซึ่งถักเปียไว้ให้มัด แล้วโอบพันศีรษะ ปัจจุบันนิยม ตัดผมสั้น และตัดผมมากขึ้น สวมรองเท้าเกียะสันสูง ฟันสี ต่าง ๆ รองเท้าสตรี ส้นรองด้วยฟืน ยาง คาดหลังด้วยหนังหรือพลาสติกสีต่าง ๆ

ชาย แต่งกายคล้ายหญิง บางครั้งสวมเสื้อกุยเฮง สวมหมวกสีดำเย็บด้วยผ้า ไม่มีปีก ปัจจุบันแต่งสากลกันมากแล้ว ในเวียดนามใต้มีชาวเขาเผ่าหนึ่งเรียกว่า พวกม้อย จะนุ่งผ้าสั้น ๆ ปกปิดร่างกายแต่เฉพาะท่อนล่างคล้ายนุ่งโป๊ว ปัจจุบันหญิงสวมเสื้อ นิยมเจาะหูสอดไม้ซึ่งเหลาแหลม ๆ สวมกำไลคอ

จากประวัติความเป็นมาจะเห็นว่าชาวเวียดนามมีการแต่งกายผสมผสานกันมีทั้งไทยมุง หรือ อ้ายลาวระยะแรก ปนของจีนบ้าง เช่น ลักษณะของเสื้อที่ปลายซ้อนกันบริเวณอก คอปิด แขน ยาว แต่แตกต่างจากไทยและจีนตรงที่การใช้ผ้า ถึงแม้ว่าจะใส่กางเกงแล้ว ยังนิยมสวมเสื้อผ้าบาง ที่เปิดจนถึงเอวทั้ง ๒ ข้าง ให้เห็นรูปทรงและส่วนที่งดงาม ชาวเวียดนาม ได้ชื่อว่า เป็นชาติมี ผิวพรรณงามที่สุดในโลกอีกด้วย

ชนเผ่าไทในเวียดนามจะมีการทอผ้าออกมางดงามมาก ซึ่งจะมีลวดลายบนผืนผ้าทอที่ แตกต่างกันไป ซึ่งแต่ละลายนั้น มีความหมายและมีเทคนิคการทอที่แตกต่างกันอย่าง เช่น ลาย ดาวแปดแฉก จะเป็นลายดาวแปดแฉกตรงกลางของผ้า หรือในผ้าเปี้ยว (ผ้าโพกศีรษะ) และยังมี ลายเส้นจุด (ลายคลื่น) ลายฟันเลื่อย (ลายหยักหงอนไก่) ลายขอ (ลายกุศ) ลายเหรียญ (ลายจำ หลอด) ลายรูปหัวใจ (ลายหมากจุ่ม) เป็นต้น ลวดลายต่าง ๆ เหล่านี้นอกจากจะปรากฏอยู่บนผืนผ้าแล้วยังปรากฏในเครื่องปั้นดินเผา และกลองสำริดด้วย

๘. สาธารณรัฐแห่งสหภาพพม่า

พม่า เป็นชาติที่ไทยเรารู้จักกันมานาน ปัจจุบันพม่ามีการปกครองแบบสาธารณรัฐ ประชาธิปไตยจึงเรียกว่า “สหภาพพม่า” พม่ามีอาณาเขตใกล้เคียงกับไทย และสามารถติดต่อกันได้ทั้งทางบก น้ำและอากาศ สหภาพพม่ามีประชากรเป็นชนเชื้อชาติต่าง ๆ หลายเผ่า และเคยตกเป็นเมืองขึ้นของอังกฤษ แต่วัฒนธรรมทางด้านศิลปะ ศาสนาและเครื่องแต่งกายก็ยังมิได้เปลี่ยนแปลงไป

การแต่งกาย

ชาย สวมเสื้อแขนยาว มีทั้งแบบคอจีน กระดุมผ่าหน้า หรือเสื้อป้าย นุ่งโสร่งลายเล็ก ๆ มีผ้าพันศีรษะ

หญิง สวมเสื้อแขนยาวผ่าหน้า มีผ้าพันอกด้านใน วัสดุของผ้าชิ้นจะเป็นผ้าปักดิน หรือหากหาผ้าที่มาจากพม่าหรือลักษณะใกล้เคียงได้ก็ดี ผมเกล้ามวยมีปิ่นปักดอกไม้สวยงาม สวมเครื่องประดับทอง เช่น ต่างหู กำไล สร้อยไข่มุก ฯลฯ

๙. สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ผ้าทอมือบทบาทสำคัญในชีวิตครอบครัวของชาวไท-ลาว ทุกวันนี้พิธีแต่งงานแบบดั้งเดิมของ คนไท-ลาวยังคงใช้เครื่องแต่งกายทั้งงดงาม ประณีต ชุดเจ้าสาวทอด้วยไหมเส้นละเอียด สอดแทรก ด้วยเส้นเงินเส้นทอง ผ้าเปี้ยว ชินและตีนชิ้น จะมีสีและลวดลายรับกัน เจ้าบ่าวนุ่งผ้าหรือผ้า เตี่ยวทอด้วยไหมละเอียดสีพื้น อาจจะใช้เทคนิคการทอแบบ “หมากไม” คือ การปั่นเส้นใย สวมเสื้อแบบฝรั่ง มีผ้าพาดบ่าเพื่อเข้าพิธีสู่ขวัญ

การแต่งกาย

ผู้หญิง นุ่ง Patoi (มีลักษณะคล้ายผ้าถุงของไทย) นิยมทำเป็นลายทาง ๆ เชิงผ้าเป็นสีแดงแก่หรือน้ำตาลเข้ม ถ้าผ้าถุงเป็นไหม เชิงก็จะเป็นไหมด้วย มักจะทอทองและเงินแทรกเข้าไปไว้ผมเกล้ามวยประดับดอกไม้

ผู้ชาย นุ่ง Patoi เป็นการนุ่งโจงกระเบน สวมเสื้อขึ้น นอก กระดุม เจ็ดเม็ด

๑๐. ราชอาณาจักรกัมพูชา

ชุดประจำชาติของกัมพูชาคือ **ซัมปอต (Sampot)** หรือผ้าถุง กัมพูชา ทอดด้วยมือ มีทั้งแบบหลวมและแบบพอดี คาดทับเสื้อบริเวณเอว ผ้าที่ใช้มักทำจากไหมหรือฝ้าย หรือทั้งสองอย่างรวมกัน ซัมปอตสำหรับผู้หญิงมีความคล้ายคลึงกับผ้าถุงของประเทศไทย ทั้งนี้ ซัมปอตมีหลายแบบ ซึ่งจะแตกต่างกันไปตามชนชั้นทางสังคมของชาวกัมพูชา ถ้าใช้ในชีวิตประจำวันจะใช้วัสดุราคาไม่สูง ซึ่งจะส่งมาจากประเทศญี่ปุ่น นิยมทำลวดลายตามขวาง ถ้าเป็นชนิดหรูหราจะทอด้ายเงินและด้ายทอง

การแต่งกาย

หญิง นิยมนุ่งผ้าถุงสีดำ เน้นมัน คาดเข็มขัด ใส่เสื้อสีงานพิธีนุ่งผ้ายกพวกในวังมักนุ่งผ้า โจงกระเบน ไว้ผมตัด ทานหมากจนฟันดำ

ผู้ชาย นุ่งผ้าโจงกระเบน ใส่เสื้อคอปิด ขัดกระดุมห้าเม็ด

แหล่งที่มาของข้อมูล :

- <http://www.dek-d.com/board/view.php?id=๒๕๖๘๘๒๖>
- www.nwvoc.ac.th/asean/Asean_Dress.html

อาหารประจำชาติของประเทศในกลุ่มประชาคมอาเซียน

อาหารประจำชาติของประเทศในกลุ่มประชาคมอาเซียน

การก่อตั้งอาเซียน หรือ สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ที่มีประเทศสมาชิก คือ ไทย สาธารณรัฐอินโดนีเซีย มาเลเซีย สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ สาธารณรัฐสิงคโปร์ เนการาบรูไน ดารุสซาลาม สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม สาธารณรัฐแห่งสหภาพพม่า สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และ ราชอาณาจักรกัมพูชา นอกจากเป็นการรวมตัวกันเพื่อช่วยพัฒนาประเทศในภูมิภาคเดียวกันแล้ว ยังก่อให้เกิด การแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องของอาหารการกิน

๑. ประเทศไทย

อาหารไทย เป็นอาหารประจำของประเทศไทย ที่มีการสั่งสมและถ่ายทอดมาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่อดีต จนเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ ถือได้ว่าอาหารไทยเป็นวัฒนธรรมประจำชาติที่สำคัญของไทย อาหารที่ขึ้นชื่อที่สุดของคนไทย คือ น้ำพริกปลาทุบ พร้อมกับเครื่องเคียงที่จัดมาเป็นชุด

คนไทยบริโภคข้าวเป็นอาหารหลัก โดยนิยมกิน ๒ ชนิดคือ ข้าวเหนียวและข้าวเจ้า คนไทยภาคอีสานและภาคเหนือนิยมกินข้าวเหนียวเป็นหลัก ส่วนคนไทยภาคกลางและภาคใต้นิยมกินข้าวเจ้าเป็นหลัก ประเทศไทยที่ผูกพันกับสายน้ำเป็นหลัก ทำให้อาหารประจำครัวไทยประกอบด้วยปลาเป็นหลัก ทั้ง ปลาอย่าง ปลาบั้ง จมื่นน้ำพริก กินกับผักสดที่หาได้ตามหนองน้ำ ชายป่า หากกินปลาไม่หมดก็สามารถนำมาแปรรูปให้เก็บไว้ได้นาน ๆ ไม่ว่าจะเป็นปลาแห้ง ปลาเค็ม ปลาร้า ปลาเจ่า

อาหารรสเผ็ดที่ได้จากพริกนั้น ไทยได้รับนำมาเป็นเครื่องปรุงมาจากบาทหลวงชาวโปรตุเกส ในสมัยพระนารายณ์ ส่วนอาหารประเภทผัดไฟแรง ได้รับมาจากชาวจีนที่อพยพมาอยู่ในเมืองไทยในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์

เมื่อมีการเลี้ยงสัตว์ขายเป็นอาชีพและมีโรงฆ่าสัตว์ ทำให้มีการหาเนื้อสัตว์มารับประทานมากขึ้น มีการใช้เครื่องเทศหลากชนิดเพื่อช่วยดับกลิ่นคาวของเนื้อที่นำมาปรุงเป็นอาหาร เครื่องเทศที่คนไทยนิยมนำมาปรุงอาหารประเภทนี้เช่น ขิง กระชาย ที่ดับกลิ่นคาวปลามากันาน ก็นำมาประยุกต์กับเนื้อสัตว์ประเภทวัว ควาย เป็นสูตรใหม่ของคนไทย

อาหารประจำชาติ

ต้มยำกุ้ง (Tom Yam Goong) แค่อะยี่ห้อ

ก็เป็นที่น่าทึ่งกันดีอยู่แล้วว่า ต้มยำกุ้งเป็นอาหารคาวที่เหมาะสมสำหรับรับประทานกับข้าวสวยร้อน ๆ กลิ่นหอมของสมุนไพรที่เป็นส่วนประกอบในต้มยำกุ้ง นอกจากจะทำให้รู้สึกสดชื่นแล้ว ยังช่วยกระตุ้นการเจริญอาหารได้เป็นอย่างดี

และเนื่องจากต้มยำกุ้งเป็นอาหารที่มีรสเปรี้ยว และเผ็ดเป็นหลัก ทำให้รับประทานแล้วไม่เลี่ยน จึงทำให้ต้มยำกุ้งเป็นอาหารที่ได้รับความนิยมในทั่วทุกภาคของประเทศไทย รวมถึงชาวต่างชาติเองก็ติดอกติดใจในความอร่อยของต้มยำกุ้งเช่นเดียวกัน

ต้มยำกุ้ง - ประเทศไทย

ผัดไทย อดีตชื่อ “ก้วยเตี่ยวผัด” ผัดไทยนั้นกลายเป็นที่รู้จักของคนต่างชาติตั้งแต่สมัย จอมพล ป. พิบูลสงคราม โดยในช่วงสงครามโลกครั้งที่ ๒ ท่านได้รณรงค์ให้ประชาชนหันมานิยมรับประทานก้วยเตี่ยว เพื่อลดการบริโภคข้าวภายในประเทศ เนื่องจากในช่วงนั้นสภาวะเศรษฐกิจของประเทศตกต่ำ ข้าวแพง และได้เปลี่ยนชื่อก้วยเตี่ยวผัดเป็น “ก้วยเตี่ยวผัดไท” ตามชื่อใหม่ของประเทศ ปัจจุบันเรียกกันโดยย่อเหลือเพียงแค่ “ผัดไทย”

ส้มตำ เป็นอาหารคาวของไทยอย่างหนึ่ง มีต้นกำเนิดไม่แน่ชัดโดยน่าจะมาจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ของไทยและ ประเทศลาว

๒. ประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซีย

อาหารอินโดนีเซียนั้นมีได้มีรูปแบบเพียงอย่างเดียว ความหลากหลายของประเภทอาหารในระดับท้องถิ่น โดยได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมท้องถิ่นและจากต่างประเทศ ตลอดจนประวัติศาสตร์ของประเทศ อินโดนีเซียได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการค้าเนื่องจากมี ท่าเลและแหล่งทรัพยากร เทคนิคพื้นเมืองและส่วนผสมของ อินโดนีเซียนั้นมีแหล่งที่มาจากอินเดีย ตะวันออกกลาง จีน และยุโรป พ่อค้าชาวสเปนและโปรตุเกสเปิดโลกใหม่ในการผลิตแม้กระทั่งก่อนที่ชาวดัตช์เข้ามาตั้งรกรากในอินโดนีเซีย เกาะมาลูกูของอินโดนีเซียซึ่งเป็นที่รู้จักกันในฐานะ “หมู่เกาะแห่งเครื่องเทศ ” ยังสนับสนุนการแนะนำของเครื่องเทศพื้นเมืองของอินโดนีเซียและทั่วโลก อาหารภาคตะวันออกของอินโดนีเซียคล้ายคลึงกับอาหารของชาว Polynesian และ Melanesian. สิ่งที่ปรุงรสโดยธรรมชาติของเกาะที่สร้างความสัมพันธ์เป็นครอบครัวที่แข็งแกร่งระหว่างอาหารอินโดนีเซียและเพื่อนบ้านชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คือ กะทิ หรือ santen โดยมีบทบาทกับอาหารของประเทศไทย , กัมพูชา, พม่า, มาเลเซีย, สิงคโปร์, เวียดนาม, ลาว และฟิลิปปินส์ อาหารอินโดนีเซียนั้นปรุงแต่งด้วยข้าว , ใบมะกรูด และใบเตยเช่นเดียวกับอาหารไทย ส่วนตะไคร้และกุ้งแห้งเหมือนกับฟิลิปปินส์และไทย กะปิเป็นที่ชื่นชอบสำหรับ ไทย ฟิลิปปินส์ และเวียดนาม ขณะเดียวกันผลไม้อร่อยและผักที่มีทั้งภูมิภาค พ่อค้าชาวจีนนั้น

กลายเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ในการปรุงอาหารที่จะต้องเพิ่มลงไปในหม้ออาหาร อาหารอินโดนีเซียนั้นไม่สามารถจดจำได้ถ้าไม่ได้ลงมือทำ ทอด ถั่วเหลือง และกล้วยเตี่ยว นำมาปรุงอาหารในรูปแบบต่าง ๆ นับไม่ถ้วน ในบรรดาผักต่าง ๆ นั้น จินนำผักมัสตาร์ดเขียว , ถั่วเขียว, หัวไชเท้า และผักกาดหอมจีน วันนี้ถั่วเหลืองไม่ใช่เพียงถั่วธรรมดาสำหรับทำอาหารเท่านั้น ซอสถั่วเหลือง เต้าหู้ และถั่วงอก แต่หมกเป้เป็นเค้กถั่วเหลืองที่ได้รับนิยมสำหรับกลุ่มอาหารเพื่อสุขภาพของชาวตะวันตก ซอสถั่วเหลืองของจีนคล้ายกับน้ำปลาของไทย เวียดนามและฟิลิปปินส์ แต่อินโดนีเซียทำให้ดีขึ้นโดยการเพิ่มน้ำตาล โป๊ยกั๊ก ใบชาลาม และชา กลายเป็นซีอิ้วหวาน (kecap manis) หรือซอสถั่วเหลืองหวาน กลายเป็นกุญแจของเครื่องปรุงและส่วนประกอบสำคัญสำหรับทุกคน

อาหารประจำชาติ

กาโด กาโด (Gado Gado) อาหารยอดนิยมของประเทศอินโดนีเซีย ประกอบไปด้วยผัก และธัญพืชหลากหลายชนิด ทั้งแครอท มันฝรั่ง กระหล่ำปลี ถั่วงอก ถั่วเขียว นอกจากนี้ยังมีเต้าหู้ และไข่ต้มสุกด้วย กาโด กาโดจะนำมารับประทานกับซอสถั่วที่คล้ายกับซอสสะเต๊ะ อย่างไรก็ตาม ด้วยเครื่องสมุนไพรในซอส อาทิ รากผักชี หอมแดง กระเทียม ตะไคร้ ทำให้เมื่อรับประทานแล้วจะรู้สึกเย็นกะทิมากจนกินไปนั่นเอง

กาโด กาโด - ประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซีย

สะเต๊ะ เป็นอาหารอย่างหนึ่งซึ่งทำจากเนื้อที่หั่นบางๆ หรือหั่นเป็นก้อน อาจจะเป็นเนื้อหมู เนื้อไก่ เนื้อวัว เนื้อแกะ เนื้อแพะ เนื้อปลา ฯลฯ เสียบด้วยไม้เสียบที่ทำจากไม้ไผ่ แล้วนำไปย่างบนเตาฟืนหรือเตาถ่าน เสิร์ฟพร้อมเครื่องปรุงรส ที่มีรสจัด (ซึ่งแตกต่างกันออกไปในแต่ละตำรับ) สะเต๊ะมีจุดกำเนิดมาจากเกาะชวา หรือเกาะสุมาตราในประเทศอินโดนีเซีย แต่ก็ยังได้รับความนิยมในประเทศอื่น ๆ ด้วย เช่น มาเลเซีย สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ รวมทั้งประเทศไทย หรือแม้แต่เนเธอร์แลนด์ซึ่งรับเอาวัฒนธรรมไปกับอาณานิคมของตน

สะเต๊ะของอินโดนีเซียอาจได้รับอิทธิพลจากคาบัพที่เป็นอาหารพื้นเมืองของอินเดียภาคเหนือ ซึ่งได้รับอิทธิพลจากชาวเตอร์กิกอีกต่อหนึ่ง ตำรับดั้งเดิมของชาวตุรกีเป็นเนื้อแพะหั่นเป็นชิ้นหมักแล้วเสียบเหล็กแหลมย่างไฟ ชาวเปอร์เซียและชาวอินเดียรับมาดัดแปลง อาจใช้เนื้อบดหรือเนื้อทั้งชิ้น จะเสียบหรือไม่เสียบไม้ก็ได้ เมื่อแพร่หลายมาถึงมลายู-ชาวจึงกลายเป็นสะเต๊ะอย่างที่เห็นในปัจจุบัน

๓. ประเทศมาเลเซีย

อาหารมาเลเซีย มีลักษณะเด่นอยู่ที่ใช้สมุนไพร เครื่องเทศ พริก มีรสเผ็ด และมักจะใช้ผงกะหรี่ คนในป็นังไม่ว่าจะเป็นคนอินเดีย คนจีนหรือคนมาเลเซียเองชอบทานอาหาร ที่มีผงกะหรี่และไม่มีใครปฏิเสธอาหารที่มีผงกะหรี่ สมุนไพรที่นำมาประกอบอาหารนอกจากสมุนไพรท้องถิ่นซึ่งมีอยู่มากมาย บางครั้งยังมีการรวมสมุนไพรหลายชนิดเข้าด้วยกันเพื่อให้มีกลิ่นหอม มักใช้ในการผัดข้าว อาหารมาเลเซียส่วนใหญ่อาจจะเรียกได้ว่าเป็นอาหารมุสลิม เพราะไม่ใช้เนื้อหมูและไม่ใส่ไวน์ เนื้อสัตว์ที่นิยมรับประทานกันจึงเป็น เนื้อไก่ เนื้อวัว เนื้อแพะ เนื้อแกะ และ อาหารทะเล และ ภูมิภาคของมาเลเซีย

อาหารจะมีลักษณะเฉพาะต่างกัน ในป็นังจะใช้ผงกะหรี่ในการประกอบอาหารมาก เพราะคนส่วนใหญ่ชอบผงกะหรี่ ขณะที่ทางตอนใต้ของประเทศจะนิยมใช้กะทิ คล้ายกับ อาหารไทย โดยจะใช้กะทิกับอาหารเกือบทุกอย่าง ข้าว เป็นอาหารจานหลักในทุกมื้อ ต่างกับอาหารยุโรปที่บางมื้อเป็นขนมปัง บางมื้อเป็นเนื้อ หน้าตาอาหารมาเลเซียคล้ายกับ อาหารอินเดีย แต่อาหารอินเดียจะใช้กะทิเป็นส่วนผสมน้อยมาก ในอาหารมาเลเซียยังมีเครื่องจิ้มคล้ายน้ำพริกกะปิ เรียกว่า ซัมบัล (Sambal) ทำจากพริกป่น หัวหอมและ น้ำมะขาม เป็นส่วนหนึ่งของสำหรับอาหารของชาวมาเลเซีย นอกจากนี้ยังนิยมใช้ กะปิ ในการปรุงอาหารแทบทุกชนิดไม่ว่าจะผัดหรือแกง

อาหารประจำชาติ

นาซี เลอแม็ก (Nasi Lemak) อาหารยอดนิยมของประเทศมาเลเซีย โดยนาซี เลอแม็ก จะเป็นข้าวหุงกับกะทิ และใบเตย ทานพร้อมเครื่องเคียง ๔ อย่าง ได้แก่ ปลากระตักทอดกรอบ แตงกวาหั่น ไข่ต้มสุก และถั่วอบ ซึ่งนาซี เลอแม็กแบบดั้งเดิมจะห่อด้วยใบตอง และมักทานเป็นอาหารเช้า แต่ในปัจจุบัน กลายเป็นอาหารยอดนิยมที่ทานได้ทุกมื้อ และแพร่หลายในประเทศเพื่อนบ้านอีกหลายแห่ง เช่น สิงคโปร์ และภาคใต้ของไทยด้วย

นาซี เลอแม็ก – ประเทศมาเลเซีย

แกงหัวปลา (Curry Fishhead) แกงหัวปลาเป็นอาหารมาเลเซียที่ผสมผสานด้วยเครื่องเทศและใบการีลีฟซึ่งเป็นผักของอินเดีย รสชาตินั้นกลมกล่อมมาก เคล็ดลับที่สำคัญของอาหารจานนี้คือหัวปลาจะต้องไม่คาวเพราะหากหัวปลาคาวแล้วก็จะทำให้น้ำแกงคาวไปด้วยและทำให้รสชาติไม่อร่อย

๔. ประเทศสาธารณรัฐฟิลิปปินส์

อาหารฟิลิปปินส์ ประกอบด้วยอาหาร วิธีการเตรียมและประเพณีการรับประทานอาหารที่เป็นเอกลักษณ์ของประเทศฟิลิปปินส์ รูปแบบของการทำอาหารและอาหารที่เกี่ยวข้องมีการพัฒนาตลอดระยะเวลาหลายศตวรรษจากวัฒนธรรมดั้งเดิมของกลุ่มชนที่พูดภาษาในตระกูลอสโตรนีเซียนผสมกับอาหารสเปนและโปรตุเกส จีน อเมริกัน และอาหารอื่น ๆ ในเอเชียที่ปรับให้เข้ากับส่วนผสมพื้นเมืองและความนิยมในท้องถิ่น

อาหารมีตั้งแต่ง่ายมากเช่นปลาทอดเค็มและข้าวและอาหารที่มีความประณีต อาหารยอดนิยมฟิลิปปินส์ยอดนิยมได้แก่ เลโซน (lechón หมูย่างทั้งตัว), ลองกานีซา (longganisa ไส้กรอกฟิลิปปินส์) ตาปา (tapa ทำจากเนื้อวัว) ตอร์ตา (torta ไข่เจียว) อะโดโบ้ (adobo ไก่และ / หรือหมูต้มในกระเทียม น้ำส้มสายชู น้ำมัน และซอสถั่วเหลืองเคี่ยวจนแห้ง) กัลเดเรตา (kaldereta สตูว์เนื้อในซอสมะเขือเทศ) เมชาโด (mechado เนื้อ ผุงกับถั่วเหลืองและซอสมะเขือเทศ)โปเชโร (pochero ก๋วยเตี๋ยวและเนื้อในซอสมะเขือเทศ) อะฟริตาดา (afritada ไก่หรือหมูในซอสมะเขือเทศกับผัก) กาเร-กาเร (kare - kare หางวัว และผักสุกในซอสถั่วลิสง) พาดากรอบ (ขาหมูทอด) ฮาโมนาโด (hamonado หมูหวานในซอสสับปะรด) อาหารทะเลในน้ำซุปรสเปรี้ยว ปันลิต (pancit ก๋วยเตี๋ยว) และลุมเปีย (lumpia ปอเปี๊ยะสดหรือทอด)

อาหารประจำชาติ

อะโดโบ้ (Adobo) เป็นอาหารยอดนิยมของประเทศฟิลิปปินส์ ทำจากเนื้อหมู หรือเนื้อไก่ ที่ผ่านการหมักและปรุงรส โดยจะใส่น้ำส้มสายชู ซีอิ๊วขาว กระเทียมสับ ใบกระวาน พริกไทยดำ นำไปทำให้สุกโดยอบในเตาอบ หรือทอด แล้วนำมารับประทานกับข้าวสวยร้อน ๆ

ในอดีตอาหารจานนี้เป็นที่นิยมในหมู่นักเดินทาง เนื่องจากส่วนผสมของอะโดโบ้สามารถเก็บรักษาไว้ได้นาน เหมาะสำหรับพกไว้เป็นเสบียงอาหารระหว่างการเดินทาง ซึ่งปัจจุบันอะโดโบ้ได้กลายเป็นอาหารยอดนิยมที่นำมารับประทานกันได้ทุกที่ทุกเวลา

อะโดโบ้ – ประเทศสาธารณรัฐฟิลิปปินส์

๕. ประเทศสาธารณรัฐสิงคโปร์

อาหารประจำชาติ

ลักซา (Laksa) อาหารขึ้นชื่อของประเทศสิงคโปร์ ลักซามีลักษณะคล้ายก๋วยเตี๋ยวต้มยำใส่กะทิ ทำให้รสชาติเข้มข้น คล้ายคลึงกับข้าวซอยของไทย โดยลักซามีส่วนผสมของ กุ้งแห้ง พริก กุ้งต้ม และ หอยแครง เหมาะสำหรับคนที่ชอบรับประทานอาหารทะเลเป็นอย่างยิ่ง อย่างไรก็ตาม ลักซามีทั้งแบบที่ใส่กะทิ และไม่ใส่กะทิ ทว่าแบบที่ใส่กะทิจะเป็นที่นิยมมากกว่า

ลักซา – ประเทศสาธารณรัฐสิงคโปร์

ข้าวมันไก่ จากสิงคโปร์ ข้าวรสชาติดีมากและไก่อ่อนนุ่มมากๆ และน้ำจิ้มจะแตกต่างจากของไทย

สั้มตำสิงคโปร์ ประกอบด้วย ผลไม้ ผักบุ้ง ปาท่องโก๋ โรยถั่วลิสงบด

๖. ประเทศเนการาบรูไน ดารุสซาลาม

อาหารบรูไนมีลักษณะคล้ายกับอาหารของประเทศเพื่อนบ้านได้แก่ มาเลเซีย สิงคโปร์ และ อินโดนีเซีย นอกจากนั้นยังได้รับอิทธิพลเพิ่มเติมจากอินเดีย จีน ไทยและญี่ปุ่น ปลาและข้าวเป็นอาหารหลัก เนื้อวัวรับประทานน้อยเพราะมีราคาแพง เนื่องจากอิทธิพลของศาสนาอิสลาม อาหารที่รับประทานจึงเป็น อาหารฮาลาล หลีกเลี่ยงเนื้อหมู และห้ามดื่มแอลกอฮอล์ในบรูไน

อาหารบรูไนมักจะมีรสเผ็ดและปกติกินกับข้าวหรือกวยเตี๋ยว อาหารที่เป็นที่นิยมได้แก่ เรนดังเนื้อ nasi lemak และ nanas puteri ของหวานที่นิยมในประเทศบรูไนคือ ambuyat ทำจากสาकुห่อด้วยไม้ไผ่และ จิ้มซอสผลไม้รสเปรี้ยว เครื่องดื่มทั่วไป ได้แก่ น้ำผลไม้ ชาและกาแฟ อาหารจากจีนและอินเดียมีอยู่ในบรูไน มากเช่นกัน

อาหารประจำชาติ

อัมบูยัต (Ambuyat) เป็นอาหารยอดนิยมของบรูไน มีลักษณะเด่นอยู่ที่ตัวแบ่งจะเหนียวข้น คล้ายข้าวต้ม หรือโจ๊ก โดยมีแบ่งสาकुเป็นส่วนผสมหลัก ตัวแบ่งอัมบูยัตเอง ไม่มีรสชาติ แต่ความอร่อยจะอยู่ที่ การจิ้มกับซอสผลไม้ที่มีรสเปรี้ยว นอกจากนี้ยังมีเครื่องเคียงอีก ๒ - ๓ ชนิด เช่น ผักสด เนื้อห่อใบตองย่างหรือ เนื้อทอด ทั้งนี้การรับประทานอัมบูยัตให้ได้รสชาติ ต้องรับประทานตอนร้อน ๆ จึงจะดีที่สุด

อัมบูยัต – ประเทศเนการาบรูไน ดารุสซาลาม

๗. ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

อาหารเวียดนามเป็นอาหารประจำชาติของชาวเวียดนาม ซึ่งเป็นอาหารที่มีลักษณะโดดเด่นเป็นของตัวเอง ชาวเวียดนามกินข้าวเป็นอาหารหลักเช่นเดียวกับชาติอื่น ๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และใช้เครื่องปรุงรสที่เป็นของหมักดองเช่นเดียวกัน เนื่องจากปุมหลังทางประวัติศาสตร์ที่เคยถูกจีนและฝรั่งเศสปกครอง จึงมีอิทธิพลของทั้งสองชาติปรากฏอยู่บ้าง นอกจากนั้นเนื่องจากสภาพภูมิศาสตร์ที่ทอดยาวตามแนวชายฝั่ง ทำให้อาหารเวียดนามแต่ละภูมิภาคมีความแตกต่างกัน อาหารเวียดนามที่คนไทยรู้จักดีและเป็นเอกลักษณ์คือแหนมเนืองและขนมเบื้องญวน

อาหารประจำชาติ

เปาะเปี๊ยะเวียดนาม (Vietnamese Spring Rolls) หรือ “Nem” ถือเป็นหนึ่งในอาหารพื้นเมืองที่โด่งดังที่สุดของประเทศเวียดนาม ความอร่อยของเปาะเปี๊ยะเวียดนาม อยู่ที่การนำแผ่นแป้งซึ่งทำจากข้าวเจ้ามาห่อไส้ ซึ่งอาจจะเป็นไก่ หมู กุ้ง หรือหมูยอ โดยนำมารวมกับผักสมุนไพรอีกหลายชนิด เช่น สะระแหน่ ผักกาดหอม และนำมารับประทานคู่กับน้ำจิ้มหวาน โดยจะมีถั่วงั่ว แครอทซอย ไข่เต๋าซอย ให้เติมตามใจชอบ และบางครั้งอาจมีเครื่องเคียงอย่างอื่นเพิ่มเติมด้วย

ปอเปี๊ยะเวียดนาม – ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

ชาวเวียดนามมีอาหารที่ได้รับอิทธิพลจากก๊วยเตี๋ยของจีน เรียกว่า “เฟอ” ซึ่งได้ปรับปรุงจนมีเอกลักษณ์เป็นของตัวเอง ขนมจีนในภาษาเวียดนามเรียก “บุ้น” ซึ่งมีรูปแบบการปรุงที่หลากหลาย เช่น บุ้นบ่อเหว เป็นขนมจีนน้ำใสเนื้อวัวหรือเนื้อหมู เป็นอาหารที่มีชื่อเสียงของเว้ บุ้นทิดหนึ่ง ขนมจีนหมูย่าง บุ้นบ่อ ขนมจีนหน้าเนื้อ บุ้นบ่อเหว

เฟอไก่

๘. ประเทศสาธารณรัฐแห่งสหภาพพม่า

ชาวพม่าทั่วไปนิยมบริโภคข้าวเจ้าเป็นอาหารหลักเช่นเดียวกับชาวไทยภาคกลาง ส่วนกับข้าวก็มีทั้งแกง ต้ม ผัด และน้ำพริก จึงคล้ายกับอาหารไทย เว้นแต่องค์ประกอบและรสชาติของอาหารจะแตกต่างจากอาหารไทยอยู่พอสมควร กับข้าวพม่ามีองค์ประกอบเป็นเนื้อและผักนานาชนิด เนื้อที่นิยมบริโภคมีทั้งเนื้อแพะ เนื้อวัว เนื้อหมู เนื้อไก่ และปลา แต่เมื่อยามถือศีลคนพม่ามักงดอาหารที่ปรุงด้วยเนื้อวัว ด้วยถือว่าวัวเป็นสัตว์ให้คุณใช้แรงงาน บ้างเชื่อว่าเนื้อวัวเป็นอาหารแสลง คนมีผลหนองไม่ควรรับประทาน การเรียกชื่อเนื้อวัวก็เลี่ยงใช้เป็นอย่างอื่น คือ วัวเป็นๆจะเรียกว่า นวหรือนว แต่เรียกเนื้อวัวว่า อะเมตา ซึ่งสะท้อนอิทธิพลฮินดูที่นับถือวัวยิ่งกว่าสัตว์อื่น ในบรรดาอาหารเนื้อนี้ ปลานับว่ามีราคาถูก และมักเป็นปลาน้ำจืด เช่น ปลาตะเพียน ปลาค้าว ปลาเก็ด ปลาหมอ ปลากระดี่ และที่นิยมกินกันมาก คือ งาตะเล่กั ซึ่งน่าจะเป็นปลาตะลุมพุก ไข่ปลาชนิดนี้ชาวพม่าถือเป็นอาหารชั้นดี ในประเทศพม่านั้นปลาเกือบทุกชนิดมีแต่ตัวใหญ่ๆ ปลาบางชนิดต้องแล่แบ่งขายเป็นท่อนๆ พม่าออกจะมีปลาอุดมสมบูรณ์ ต่างจากไทยที่คนรุ่นหลังมักไม่ค่อยได้เห็นปลาน้ำจืดขนาดใหญ่ในแม่น้ำลำคลองกันบ่อยนัก ในส่วนของปลาทะเลนั้น แลอย่างกุ้งแม้จะอยู่ไม่ห่างจากทะเลมากนักแต่ก็ไม่ค่อยพบอาหารทะเล และที่ทั่วไปอย่างกุ้งจะต้องกินกุ้งอย่างอ่อยๆให้นั้นเห็นจะต้องผิดหวัง เพราะไม่ค่อยเห็นมีกุ้งตัวใหญ่ๆวางขายในตลาดสดมากนัก พบแต่กุ้งตัวขนาดเล็กคับ นำมาทำแกงขายตกตัวละ ๔๐๐ จ๊ต ซึ่งนับว่าแพง นอกนั้นจะเป็นกุ้งแห้งกุ้งฝอย มีขายอยู่ในตลาดสดแทบทุกแห่ง

อาหารประจำชาติ

หล่าเพ็ด (Lahpet) เป็นอาหารยอดนิยมของพม่า โดยการนำใบชาหมักมาทานกับเครื่องเคียง เช่น กระเทียมเจียว ถั่วชนิดต่าง ๆ งาคั่ว กุ้งแห้ง ชিং มะพร้าวคั่ว เรียกได้ว่า มีลักษณะคล้ายคลึงกับเมี่ยงคำของประเทศไทย ซึ่งหล่าเพ็ดนี้ จะเป็นเมนูอาหารที่ขาดไม่ได้ในโอกาสพิเศษหรือเทศกาลสำคัญ ๆ ของประเทศพม่า โดยกล่าวกันว่า หากงานเลี้ยง หรืองานเฉลิมฉลองใด ไม่มีหล่าเพ็ด จะถือว่าการนั้นเป็นงานที่ขาดความสมบูรณ์ไปเลยทีเดียว

ขนมจีนพม่า ขนมจีนน้ำยาพม่า (Mo Hin Ga) คือขนมจีนน้ำยาที่ทำจากปลา ไม่มีกะทิ จะเรียกว่าน้ำยาปากี้ได้ ชาวพม่าจะทาน Mo Hin Ga กันในตอนเช้า

๙. ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

คนไทยจำนวนมากมักเข้าใจว่าอาหารลาวก็คืออาหารอีสานของไทย ซึ่งนับว่าคลาดเคลื่อนจากข้อเท็จจริงมาก โดยทั่วไปแล้วอาหารลาวรสชาติมักไม่ค่อยจัดจ้าน มีธรรมชาติมาก เครื่องปรุงรสแต่เดิมใช้เกลือเพียงอย่างเดียว มาปัจจุบันชาวลาวยังประเทศนิยมใช้ผงชูรสกันมากขึ้นจนเป็นเรื่องปกติแล้วว่า ไม่ว่าเป็นอาหารใดก็ต้องใส่ผงชูรสไว้ก่อนเช่นเดียวกับเมืองไทยที่เรื่องวัฒนธรรมการกินอาหารถือเป็นเอกลักษณ์ของแต่ละภูมิภาค ชาวลาวยากเหนืออย่างหลวงพระบางก็เช่นกัน จะมีลักษณะและรสชาติอาหารแตกต่างกันจากลาวภาคใต้อย่างแถบเมืองปากเซ สะหวันนะเขต หรือแม้แต่ลาวภาคกลางเช่นเมืองเวียงจันทน์ ท่าแขก

สำหรับอาหารหลวงพระบางซึ่งถือว่าเป็นอาหารภาคเหนือของลาว รสชาติจัดว่าเบาที่สุดในบรรดาอาหารลาวทั้งสามภาค และเนื่องจากหลวงพระบางเคยเป็นเมืองหลวงของลาวอยู่เป็นเวลานาน แม้แต่ในยุคที่ฝรั่งเศสเข้ามาปกครอง มีเมืองหลวงอยู่ที่เวียงจันทน์ แต่พระมหากษัตริย์และราชสำนักยังคงอยู่ที่หลวงพระบาง อาหารแบบหลวงพระบางจึงถูกเปรียบเทียบกับเป็นอาหารของผู้ดีหรืออาหารชาววัง

อาหารหลวงพระบางแท้มีรสเบาไม่จัดจ้าน ไม่มีพริกแกง มักไม่ใช้การผัดหรือทอดน้ำมัน แต่ใช้น้ำมันต้ม เป็นส่วนใหญ่ วิธีการปรุงง่าย ไม่ซับซ้อน ยกเว้นอาหารของชาววังในราชสำนัก จะมีขั้นตอนและวิธีการปรุงซับซ้อนขึ้น

อาหารประจำชาติ

สลัดหลวงพระบาง (Luang Prabang Salad) เป็นอาหารขึ้นชื่ออีกชนิดหนึ่ง เนื่องจากมีรสชาติกลาง ๆ ทำให้รับประทานได้ทั้งชาวตะวันออกและตะวันตก โดยส่วนประกอบสำคัญคือ ผักน้ำ ซึ่งเป็นผักป่าที่ขึ้นตามริมธารน้ำไหล และยังมีส่วนประกอบอื่น ๆ เช่น มันแกว แตงกวา มะเขือเทศ ไข่ต้ม ผักกาดหอม และหมูสับลวกสุก ส่วนวิธีปรุงรสคือ ราดด้วยน้ำสลัดชนิดใส คลุกส่วนผสมทั้งหมดเข้าด้วยกัน แล้วโรยหน้าด้วยกระเทียมเจียว และถั่วลิสงคั่ว

สลัดหลวงพระบาง - ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ซุปรไก่ (Chicken Soup) แกงรสชาติหวานอร่อยกลมกล่อม ที่มีส่วนผสมสำคัญ ได้แก่ ตะไคร้ ใบสะระแหน่ กระเทียม หอมแดง รวมถึงรสชาติเปรี้ยว เผ็ด จากมะนาวและพริก รับประทานร้อน ๆ กับข้าวเหนียว ได้คุณค่าทางโภชนาการอาหารและความอร่อยไปพร้อม ๆ กัน

ซุ๊ปไก่(Chicken Soup)

๑๐. ประเทศราชอาณาจักรกัมพูชา

อาหารที่บริโภคกันอย่างแพร่หลายในประเทศกัมพูชา อาหารของกัมพูชามีทั้งผลไม้ ข้าว ก๋วยเตี๋ยว เครื่องดื่ม ขนมและซุ๊ปต่าง ๆ อาหารหลักสำหรับชาวกัมพูชาเป็นข้าว ที่รับประทานเกือบทุกมื้อ แต่ก๋วยเตียวยังเป็นที่นิยม กับข้าวมีความหลากหลายทั้งที่เป็นแกง ซุ๊ป ทอดและผัด มีพันธุ์ข้าวจำนวนมากในประเทศกัมพูชา รวมทั้งข้าวหอมและข้าวเหนียว ข้าวเหนียวนิยมรับประทานเป็นของหวานกับกับผลไม้ เช่น ทุเรียน

อาหารเขมรมากมีความคล้ายคลึงกับอาหารของเพื่อนบ้านเช่นประเทศไทยแม้ว่าโดยทั่วไปจะไม่เผ็ดเท่าและเวียตนามที่มีประวัติศาสตร์ร่วมกันในการเป็นอาณานิคมฝรั่งเศสในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ นอกจากนี้ยังได้รับอิทธิพลจากอาหารจีนและฝรั่งเศสที่เคยมีอิทธิพลต่อกัมพูชาในประวัติศาสตร์ อาหารประเภทแกงหรือที่เรียกว่ากะหรี (เขมร: ក្រអូ) แสดงร่องรอยของอิทธิพลทางวัฒนธรรมจากอาหารอินเดีย ก๋วยเตี๋ยวเส้นหลายรูปแบบแสดงอิทธิพลของอาหารจีน กะทิเป็นส่วนผสมหลักของแกงกะหรีเขมรและของหวาน

ขนมปังฝรั่งเศสเป็นอาหารที่ได้รับอิทธิพลจากยุคอาณานิคม ซึ่งชาวกัมพูชามักจะกินกับปลากระป๋องหรือไข่ กาแฟปรุงด้วยนมข้นหวาน เป็นตัวอย่างของอาหารเข้ากัมพูชาในกัมพูชาแบบหนึ่ง

อาหารประจำชาติ

อาม็อก (Amok) เป็นอาหารคาวยอดนิยมของกัมพูชา มีลักษณะคล้ายห่อหมกของไทย โดยเป็นการนำเนื้อปลาสด ๆ ลวกพริกเครื่องแกง และกะทิ แล้วทำให้สุกโดยการนำไปนึ่ง ซึ่งนอกจากจะใช้เนื้อปลาแล้ว อาจเลือกใช้เนื้อไก่แทนก็ได้ ส่วนสาเหตุที่คนในประเทศกัมพูชานิยมรับประทานปลา เนื่องจากสภาพภูมิประเทศของกัมพูชามีแหล่งน้ำอุดมสมบูรณ์ ทำให้ปลาเป็นอาหารที่หารับประทานได้ง่ายนั่นเอง

อาม็อก – ประเทศกัมพูชา

สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศในกลุ่ม
ประชาคมอาเซียน

สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศในกลุ่มประชาคมอาเซียน

๑. ประเทศไทย

ดอยตุง : จังหวัด เชียงราย

ดอยตุง เป็นภูเขาสูงหนึ่งที่อยู่ในกลุ่มดอยสามเส้า ซึ่งมีภูเขาสำคัญ ๆ ได้แก่ ดอยปู่เจ้า ดอยย่าเจ้า (ย่าเหมา) ดอยดินแดง นอกจากนี้มีดอยบริวารอีกเช่น ดอยทา ดอยเกตุบรรพต และดอยตาสะ ปัจจุบันเรียก รวม ๆ กันว่า ดอยตุง (ดอยทุ่ง หรือดอยธง) ตั้งอยู่บนเทือกเขาแดนลาวบริเวณอำเภอแม่ฟ้าหลวง จังหวัด เชียงราย สูงจากระดับน้ำทะเลประมาณ ๑๕๐๐ - ๑๗๕๐ เมตร สิ่งดึงดูดใจ วัดพระธาตุดอยตุงมีเจดีย์บรรจุ พระมหาชินธาตุพระรากขวัญเบื้องซ้าย พระตำหนักของสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี และหมู่บ้านชาวไทยภูเขาเผ่าอะข่า ลาหู่ ลีซอ กระเหรี่ยง ฯลฯ

กว๊านพะเยาเป็นบึงน้ำจืดขนาดใหญ่และเป็นแหล่งน้ำสำคัญที่สุดของจังหวัดพะเยา กว๊านเป็น ภาษาพื้นเมือง หมายถึง บึง มีเนื้อที่ประมาณ ๑๒,๘๓๑ ไร่ เป็นแหล่งเพาะพันธุ์ปลาชนิด ต่าง ๆ รวมทั้งปลานิล ที่มีชื่อเสียง

สิ่งอำนวยความสะดวกในกว๊านพะเยามีจักรยานน้ำ และทางเทศบาลเมืองพะเยาได้จัด สวนหย่อม สวนหิน ปลูกดอกไม้สวยงามไว้บริการนักท่องเที่ยวที่ประสงค์จะชมทัศนียภาพกว๊านพะเยา นอกจากนี้ยังมีร้านอาหารไว้บริการเป็นจำนวนมาก

ภาคใต้

เกาะพีพี

อาณาจักรแห่งบุปผาใต้สมุทรอาณาจักรของสิ่งมีชีวิตใต้ทะเล อุดมไปด้วยปะการังหลากหลายชนิด ดอกไม้ทะเลฝูงปลาน้อยใหญ่ เป็นสังคมแห่งโลกใต้ผืนน้ำอันงดงาม เกาะพีพีเป็นเกาะภูเขาหินปูน บางเกาะมีอ่าวที่มีเขาสูงโอบล้อมอยู่เกือบรอบจนเกือบเป็นทะเลใน เช่น ที่อ่าวมาหยาเกาะพีพีตอนมีความสวยงามติดอันดับต้นๆของโลก ชายหาดของทุกเกาะสวยงาม ทรายาวน้ำทะเลใส สีสนที่สวยงามของปะการัง ใต้ทะเลที่มีชีวิตชีวาเป็นสิ่งที่นักท่องเที่ยวได้พบ จากหลาย ๆ กิจกรรมการท่องเที่ยวอดนินยัมทั้งการชมวิว พักผ่อน เล่นน้ำ ดำน้ำทั้งตื้นและลึก พายเรือแคนู/คายัคมากมายจนนักท่องเที่ยวทั้งหลายไม่อาจท่องเที่ยวอย่างทั่วถึงในการมาเพียงครั้งเดียว และตั้งใจที่จะมาอีกครั้งหรือหลาย ๆ ครั้งกันเลยทีเดียว

เกาะมุก : จังหวัด ตรัง

ชื่อของ เกาะมุก อาจไม่เป็นที่รู้จักกันมากนัก แต่ถ้าเอ่ยถึง ถ้ำมรกต ทุกคนจะรู้จักกันเป็นอย่างดี ถ้ำมรกตเป็นเป้าหมายของนักท่องเที่ยวที่มายังท้องทะเลตรัง เป็นถ้ำทะเลที่มีความงดงามตระการตาอย่างมาก จากปากทางเข้าถ้ำซึ่งเป็นโพรงเล็ก ๆ ช่วงเวลาน้ำลดโพรงนี้จะสูงพ้นระดับน้ำพอเรือลอดได้ แต่หากช่วงน้ำมากอาจจะต้องว่ายน้ำเข้าไป บริเวณปากทางเข้าถ้ำแสงจากภายนอกจะสะท้อนกับน้ำทะเลในถ้ำ ทำให้เห็นเป็นสีเขียวมรกต สวยงาม แปลกตา ประหนึ่งจิตรกรรมแห่งธรรมชาติที่ได้บรรจงสร้างให้มวลมนุษย์ได้ชื่นชม เมื่อถึงอีกด้านหนึ่งของถ้ำเป็นหาดทรายขาวสะอาดน้ำใสน่าเล่น ล้อมรอบด้วยหน้าผาสูงชัน เกาะมุกมีไข่มูเพียงถ้ำมรกตเท่านั้น แต่ทางด้านฝั่งตะวันออกยังมีชายหาดที่สวยงาม บริเวณแหลมๆ ทางด้านทิศตะวันออกเป็นที่อยู่อาศัยของชุมชนบ้านเกาะมุก ซึ่งเป็นหมู่บ้านชาวประมง ด้านซ้ายและขวาของหัวแหลมคือหาดหัวแหลม และ อ่าวพังงา มีหาดทรายขาวละเอียดสวยงาม

ลิมิลัน : จังหวัดพังงา

ลิมิลัน คำนี้ในภาษายาวีแปลว่า"แก้ว"หมู่เกาะลิมิลันจึงมีชื่อเรียกอีกชื่อหนึ่งว่าหมู่เกาะแก้ว เพราะประกอบด้วยเกาะน้อยใหญ่ ๙ เกาะเรียงตัวตามแนวเหนือ - ใต้กลางทะเลอันดามันเป็นหมู่เกาะที่ได้รับการยกย่องถึงความเป็นเลิศในความงามของปะการังแห่งหนึ่งของโลกได้รับการยอมรับว่าเป็นหมู่เกาะที่มีความสวยงามทั้งบนบกและใต้น้ำจากภูมิทัศน์ที่งดงามของเขาคินที่ปกคลุมด้วยแมกไม้เขียวขจีหาดทรายขาว เม็ดทรายละเอียด น้ำทะเลสีฟ้าใส มองผ่านผิวน้ำเห็นแนวปะการังน้ำตื้นอันสวยงามลึกลงใต้ผิวน้ำคือโลกใต้ทะเลที่งดงามสร้างความประทับใจแก่นักดำน้ำด้วยหมู่ปะการังหลากสีหลายชนิด ทั้งปะการังเขากวาง ปะการังดอกเห็ด และดอกไม้ทะเลเป็นที่อาศัยของฝูงปลาน้อยใหญ่มากมาย ตั้งแต่ปลาการ์ตูน ปลาสลิดหินปลาไหลทะเล ปลาสาก ปลาฉลาม ไปจนถึงกระเบนราหูและเต่าทะเลจากความอุดมสมบูรณ์ของธรรมชาติประกอบกับความใสของน้ำทะเลทำให้มีทัศนวิสัยในการดำน้ำลึกที่ดีมากโลกใต้ทะเลแห่งนี้จึงดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มาเยือนและมาอีกครั้งด้วยเสน่ห์แห่ง

ภาคอีสาน

ภูกระดึง

เมื่อเอ่ยถึงภูเขา สิ่งที่ได้ยินได้ฟังก็คือเรื่องของการท่องเที่ยว เพราะบนภูเขามีสถิงดูดความสนใจให้ขึ้นไปเที่ยวชมมากมาย อย่างพระอาทิตย์ขึ้น พระอาทิตย์ตก ป่าใหญ่ ๆ ดอกไม้ป่างาม ๆ น้ำตกบม ๆ หน้าผาและจุดชมวิวสวย ๆ ไม่เพียงเท่านั้นอุณหภูมิบนภูเขทั้งกลางวันกลางคืนก็หนาวเย็น สร้างบรรยากาศโรแมนติกชวนให้เบียดกายใกล้ชิดสนิทแนบ เหมาะแก่การพาคู่รักหรือเพื่อนร่วมใจไปสนุกสนานเปลี่ยนบรรยากาศ ภูเขาจึงเป็นแหล่งท่องเที่ยวยอดฮิตติดอันดับของผู้คนทั่วโลก

แนวทิวเขาของอีสานประกอบไปด้วยแนวทิวเขาเพชรบูรณ์และแนวทิวเขาตงพญาเย็น ที่เป็นเสมือนสันกันพรมแดนระหว่างภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคอีสาน จากที่ราบลุ่มภาคกลางจะขึ้นสู่ที่ราบสูงอีสานก็ต้องทะลุแนวภูเขานี้ขึ้นไปทั้งสิ้น ต่ำลงมาประชิดกับภาคตะวันออกชายฝั่งทะเล คือเทือกเขาสันกำแพง ที่ด้านหนึ่งเป็นจังหวัดปราจีนบุรีและสระแก้ว กับอีกด้านหนึ่งคือพื้นที่อำเภอโนนสูง เสงสัย และครบุรี จังหวัดนครราชสีมา ทิวเขานี้ยังเชื่อมโยงต่อไปถึงพนมดงรัก ซึ่งเป็นแนวกันอีสานกับดินแดนกัมพูชาและ สปป.ลาว และทั้งหมดนี้ก็คือ แนวภูเขาที่กั้นอีสานออกเป็นเอกเทศ แทบจะเป็นที่ราบกลม ๆ บนที่สูง จากอีสานจะลงมาภาคกลางหรือไปภาคเหนือ อย่างไรเสียก็ต้องเจอภูเขา จะไปตามทางราบ ๆ ตลอดไม่ได้

นอกจากนี้ อีสานยังมีแนวเทือกเขาภูพานที่เป็นเส้นตัดขวางแบ่งกันให้เกิดเป็นอีสานเหนือ คือ จังหวัดอุดรธานี หนองคาย สกลนคร นครพนม และเลย และอีสานใต้ที่มีอยู่อีกมากมายหลายจังหวัด ทั้งหมดเสมือนถูกตัดแยกออกจากกันอย่างเด่นชัดด้วยเทือกเขาภูพานแห่งนี้

และในบรรดาเทือกเขาสูงอีสานหลากหลายนี้ เทือกเขาเพชรบูรณ์จะเป็นเทือกเขาที่มีพื้นที่กว้างขวางที่สุด ก่อให้เกิดภูเขาย่อย ๆ ที่มีพื้นที่กว้างขวาง มีความหลากหลายของสรรพชีวิตสวยงามมากมายหลายแห่ง และหากจะกล่าวกันถึงเรื่องท่องเที่ยวแล้ว ก็เชื่อว่าไม่มีใครปฏิเสธ หากจะยกตำแหน่งสุดยอดภูเขาท่องเที่ยวให้กับภูกระดึง แห่งเทือกเขาเพชรบูรณ์ จังหวัดเลย

ภูกระดึง เป็นแหล่งท่องเที่ยวเก่าแก่ที่ไม่เคยเสื่อมคลายมนตร์ขลัง เพราะที่นี่มีทุก ๆ อย่างที่นักท่องเที่ยวต้องการ จุดเด่นของภูกระดึงคือความสวยงามของภูเขา สายหมอกหน้าผาพรรณไม้ และสัตว์ป่า กล่าวกันว่า ถ้านักท่องเที่ยวจะเริ่มต้นออกเดินทางท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ภูกระดึงจะเป็นเสมือนโรงเรียนประณตของการท่องเที่ยวภูเขากันเลยทีเดียว

แม่น้ำโขง ชี มูล

แม่น้ำโขง คือสุดยอดแม่น้ำของอีสาน ขื่อนี้คงไม่มีใครจะปฏิเสธได้ แม่น้ำโขงเป็นแม่น้ำนานาชาติที่ไหลเข้าสู่ประเทศไทยครั้งแรกในภาคเหนือที่อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย เป็นระยะทางสั้น ๆ ก่อนจะออกจากประเทศไทยที่อำเภอเชียงของ จังหวัดเดียวกัน จากนั้นแม่น้ำโขงจึงไหลกลับเข้าสู่ประเทศไทยอีกครั้งในแผ่นดินอีสาน อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย จากเชียงคาน แม่น้ำโขงก่อให้เกิดหาดทราย โขดหิน และเกาะแก่งที่สวยงามมากมายหลากหลาย โดยเฉพาะที่อำเภอสังขุม จังหวัดหนองคาย มีที่พักและรีสอร์ท ที่มากมายได้รับการจัดสร้างขึ้นไว้รองรับนักท่องเที่ยวผู้มาชมความสวยงามของแม่น้ำโขงที่นี่

สะพานมิตรภาพไทย-ลาวแห่งที่ 1 เป็นสะพานนานาชาติแห่งแรกที่พาดข้ามไปบนแม่น้ำสายนี้ เชื่อมมิตรภาพสองฝั่งโขง ร้อยใจลาว-ไทยน้องพี่เข้าด้วยกัน จากสะพานมิตรภาพ ๆ แม่น้ำโขงก็ขยายตัวกว้างใหญ่ ทอดผ่านเมืองสองฟากฝั่งที่ล้วนเป็นเมืองสำคัญของสองประเทศ เช่น เมืองบึงกาฬ เมืองบอลิกัน เมืองนครพนม และเมืองท่าแขก จนมาพบกับสะพานมิตรภาพไทย-ลาวแห่งที่ 2 จังหวัดมุกดาหาร จากนั้นแม่น้ำโขงก็ไหลต่อไปผ่านเมืองเขมราฐ ก่อให้เกิดแก่งหินที่สวยงามขึ้นอีกหลายชุดก่อนจะไปสุดท้ายออกจากประเทศไทยที่อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี

ระหว่างทางเดินของแม่น้ำโขงได้ก่อให้เกิดสิ่งดี ๆ มากหลาย ประชาชนสองฟากฝั่งใช้แม่น้ำโขงเป็นแหล่งอาหาร แหล่งทำมาหากินด้านการเกษตรมากมาย ที่หน้าเมืองนครพนมและเมืองเวียงจันทน์เกิดเป็นหาดทรายกว้างใหญ่ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงามของทั้งสองประเทศ งานเทศกาลประเพณีที่เกี่ยวข้องกับ

การท่องเที่ยว เช่น ประเพณีแข่งเรือ ประเพณีไหลเรือไฟ และปรากฏการณ์บั้งไฟพญานาคเกิดขึ้น ก่อให้เกิดการทางท่องเที่ยวอย่างกว้างขวาง

แม่น้ำมูน เป็นแม่น้ำสายกว้างใหญ่และยาวที่สุดในอีสาน เกิดขึ้นจากแนวทิวเขาสันกำแพงบางส่วน และทิวเขาพนมดงรักอีกบางส่วน แม่น้ำมูนไหลลงไปกลายเป็นสาขาหนึ่งของแม่น้ำโขง ตรงจุดที่แม่น้ำมูนไหลลงแม่น้ำโขงเรียกว่าแม่น้ำสองสี เมืองโขงเจียม

ส่วน **แม่น้ำชี** ต้นกำเนิดคือแนวเทือกเขาเพชรบูรณ์ แล้วไหลผ่านไปยังที่ราบตอนกลางของภาคอีสาน จังหวัดขอนแก่น ร้อยเอ็ด มหาสารคาม ยโสธร แล้วไหลมาลงยังแม่น้ำมูนที่จังหวัดอุบลราชธานี ต่อจากนั้นจึงรวมกันไหลลงแม่น้ำโขงที่ปากมูลอีกต่อหนึ่ง

ภาคกลาง

วัดโสธรวรารามวรวิหาร

ฉะเชิงเทรา หรือแปดริ้ว นามแปดริ้วแห่งลุ่มน้ำบางปะกงแสดงถึงความอุดมสมบูรณ์ของฉะเชิงเทราได้เป็นอย่างดี ด้วยความที่มีปลาช่อนขนาดใหญ่ชุกชุม ซึ่งสามารถแลได้ถึง ๘ ริ้วด้วยกัน

ฉะเชิงเทรามีเรื่องเล่าขานมาแต่อดีตและยังคงปรากฏหลักฐานให้ลูกหลานได้ศึกษา ผู้คนส่วนใหญ่มักตั้งถิ่นฐานอยู่ริมแม่น้ำบางปะกงและลำคลองต่าง ๆ มีผืนป่าใหญ่อันสมบูรณ์กั้นระหว่างภาคกลางและภาคตะวันออก

วัดโสธรวรารามวรวิหาร เป็นวัดที่ประดิษฐานพระพุทธรูปที่สำคัญคือ “หลวงพ่อโสธร” อันเป็นศูนย์รวมศรัทธาของชาวแปดริ้วและพุทธศาสนิกชนทั่วไป

วัดม่วง : จังหวัดอ่างทอง

ตั้งอยู่หมู่ที่ ๖ ตำบลหัวตะพาน อยู่ห่างจากอำเภอเมือง ประมาณ ๘ กิโลเมตร ไปตามเส้นทางสายอ่างทอง-วิเศษชัยชาญ (ทางหลวงหมายเลข ๓๑๙๕) ภายในวัดมีสถานที่สำคัญหลายแห่ง เช่น พระอุโบสถล้อมรอบด้วยกลีบบัวสี่ชมพู ขนาดใหญ่ที่สุดในโลก วิหารแก้ว ชั้นล่าง เป็นพิพิธภัณฑ์วัตถุมงคลและวัตถุโบราณ ชั้นบน ประดิษฐานพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ เนื้อเงินแท้ องค์แรกองค์เดียวที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย สร้างขึ้นเพื่อเป็นการเฉลิมพระเกียรติ ในวโรกาสที่ครองสิริราชสมบัติครบ ๕๐ ปี

จังหวัดอ่างทอง ชุมทรัพย์มีค่าแห่งที่ราบลุ่มภาคกลาง ทรงคุณค่าด้วยงานหัตถกรรมพื้นถิ่นไม่ว่าจะเป็นงานปั้นตุ๊กตาชาววัง การทำกลอง การทำอิฐดินเผา หรือการผลิตเครื่องจักสาน นอกจากนี้ยังเต็มไปด้วย

ด้วยวัดที่มีความสะอาดสวยงามและมีจุดเด่นที่น่าสนใจมากมายกว่า ๒๐๐ วัด อันเป็นสถานที่ที่น่านั่งศึกษาประวัติศาสตร์และเรื่องราวความเป็นมาในอดีตของชาติไทย

รอยพระพุทธรูป : จังหวัด สระบุรี

จังหวัดสระบุรี ประดิษฐาน ณ ไหล่เขาสุวรรณบรรพต หรือ เรียกว่า เขาสะจักพันศิรี ค้นพบในสมัยกรุงศรีอยุธยา โดยนายพรานบุญ ซึ่งตรงกับสมัยของพระเจ้าทรงธรรม พระองค์ทรงสถาปนาयกที่พระพุทธรูปขึ้นเป็น “พระมหาเจดีย์สถาน ” โปรดให้สร้าง มณฑปยอเดียว สวมครอบรอยพระพุทธรูป และสร้างปูชนียวัตถุต่าง ๆ ในทุก ๆ ปีจะมีงานเทศกาลนมัสการพระพุทธรูป โดยจัดปีละ ๒ ครั้งคือ ตั้งแต่วันขึ้น ๘ ค่ำ เดือน ๓ ถึงวันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๓ และตั้งแต่วันขึ้น ๘ ค่ำ เดือน ๔ ถึงวันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๔

สระบุรี ประตูล้อมรอบโดยภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งเพียบพร้อมด้วยศักยภาพด้านการท่องเที่ยวมากมาย สัมผัสดินแดนแห่ง “คาบอเมืองไทย” วิถีชีวิตแบบคาบอ อันเป็นเอกลักษณ์ของจังหวัดสระบุรี ที่ไม่อาจหาได้จากที่ไหนในเมืองไทย

แหล่งที่มาของข้อมูล :

- www.thai-tour.com/thai-tour/South/south-index.htm

๒. ประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซีย

เกาะบาหลิ (Bali)

คงไม่มีใครไม่รู้จักหรือไม่เคยได้ยินชื่อ เกาะบาหลิ เกาะที่ได้รับความนิยมสูงสุดแห่งหนึ่งของโลก และได้รับรางวัลในด้านการท่องเที่ยวมาโดยตลอด อาจเพราะภูมิประเทศที่มีความงดงามความหลากหลาย ทั้งชายฝั่งทะเล ชายหาดในเขตร้อนชื้น นาข้าวที่เขียวชอุ่มลาดไปตามทางเป็นขั้น และภูเขาไฟตามไหล่เขา ซึ่งทั้งหมดทั้งมวลนี้ ได้สรรค์สร้างทัศนียภาพที่มีฉากหลังอันเป็นสีสันแห่งความงดงาม จิตวิญญาณที่แสนลึกซึ้ง และความเป็นเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมฮินดู มากไปกว่านั้นผู้คนในประเทศยังมีความเป็นกันเองต่อแขก ผู้มาเยือน

อุทยานแห่งชาติโคโมโด (Komodo National Park)

อุทยานแห่งชาติโคโมโด ตั้งอยู่ใกล้หมู่เกาะซุนดาน้อย ประกอบด้วยเกาะใหญ่ ๆ ๓ เกาะ คือ เกาะโคโมโด เกาะริงกา และเกาะปาดาร์ และยังมีเกาะเล็ก ๆ อีก ๒๖ เกาะ ซึ่งชื่อของเกาะนั้นตั้งตามชื่อมังกรโคโมโด สัตว์เลื้อยคลานที่ใหญ่ที่สุดอาศัยอยู่ โดยที่เจ้ามังกรนี้สามารถตัวใหญ่ได้ถึง ๓ เมตร หรืออาจยาวมากกว่านั้น และมีน้ำหนักมากกว่า ๗๐ กิโลกรัม แม้ว่ามันจะกินซากศพของสัตว์ที่ตายแล้วก็ตาม แต่พวกมันก็ยังได้ชื่อว่าเป็นยอดนักล่าที่น่าเกรงขาม และยังคงล่าเหยื่ออย่างนกและสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม แต่ไม่ค่อยโจมตีมนุษย์สักเท่าไร

เกาะกิลี (Gili Islands)

สำหรับ เกาะกิลี เป็นแหล่งพักผ่อนอีกแห่ง ที่นักท่องเที่ยวนิยมมา โดยเป็นเกาะที่มีหมู่เกาะขนาดเล็กอีก ๓ เกาะ คือเกาะทรวานกัน เกาะกิลี เมโน และเกาะกิลี แอร์ หมู่เกาะแห่งนี้ เหมาะสำหรับผู้ที่ต้องการพักผ่อน เอนตัวลงนอนพักผ่อนริมหาดทรายขาวนวล และเพลิดเพลินไปกับคาเฟ่ริมหาดที่เล่นดนตรีเร็กเก้คลอเคล้า โดยที่ไม่มีเสียงรถยนต์หรือมอเตอร์ไซด์มารบกวนช่วงเวลาแห่งความสุขแน่นอน

โทรจาแลนด์ (Torajaland)

โทรจาแลนด์ เป็นพื้นที่เขตบริเวณที่สูงทางตอนใต้ของเกาะสุลาเวสี ซึ่งเป็นบ้านของชาวโทรจา และในโทรจาแลนด์นี้เองมีบ้านที่เป็นเอกลักษณ์ แฝงยังเป็นทีเตะตาแก่ผู้พบเห็นเป็นอย่างมาก คือหลังคาบ้านจะมีขนาดใหญ่ ลักษณะเป็นมุมแหลม ๒ ด้าน เว้าตรงกลางลงมา เป็นที่รู้จักกันในนาม “ทองโคนัน” (Tongkonan) แต่ความสวยก็ปนมากับความสยอง เพราะบ้านหลังนี้เอาไว้เก็บศพเพื่อทำพิธี หลังจากมีคนตายแล้วก็นำร่างมาเก็บไว้ในบ้านนี้อยู่หลายวัน จนกว่าจะถึงพิธีศพ และคนตายก็จะถูกฝังที่รังเล็ก ๆ ในโพรงต้นไม้

บูนาเคน (Bunaken)

บูนาเคน ตั้งอยู่ทางตอนเหนือของเกาะสุลาเวสี ซึ่งเป็นที่โปรดปรานของผู้รักท้องทะเลอย่างแท้จริง เพราะเป็นบริเวณที่เหมาะสมกับการดำน้ำมากที่สุดในอินโดนีเซีย เกาะแห่งนี้เป็นส่วนหนึ่งของอุทยานทาง

ทะเลของบาหลีที่คุณจะได้เห็นเหล่าปลาชนิดต่าง ๆ มากมายกว่า ๗๐ สายพันธุ์ที่อาศัยอยู่ทางมหาสมุทรแปซิฟิกตะวันตก โดยที่ช่วงเวลาที่ดีที่สุดในการไปดำน้ำที่บาหลี คือ ช่วงเดือนเมษายน และเดือนพฤศจิกายน

ภูเขาไฟโบรโม (Mount Bromo)

ภูเขาไฟโบรโม อยู่ในเทือกเขาเทงเกอร์ ในทางตะวันออกของเกาะชวา ซึ่งปัจจุบันภูเขาไฟแห่งนี้ยังคุกรุ่นอยู่ โดยปล่องภูเขาไฟมีความสูงอยู่ที่ ๒,๓๒๙ เมตร แม้ภูเขาแห่งนี้จะไม่ใช่วulkan ที่สูงที่สุด แต่ก็ยังเป็นภูเขาที่เป็นที่รู้จักมากที่สุด และเป็นอีกหนึ่งสถานที่ท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมอีกแห่ง

อุทยานตันจิง พูติง (Tanjung Puting)

อุทยานตันจิง พูติง ตั้งอยู่บนเกาะบอร์เนียว จังหวัดกาลิมันตัน ในอินโดนีเซีย และเป็นอุทยานที่ได้รับความนิยมจากบรรดาบริษัททัวร์ท้องถิ่นทั้งหลาย ที่นำเสนอทัวร์เดินทางชมโดยเรือ เพื่อชื่นชมชีวิตของสัตว์ป่า และเข้าชมศูนย์วิจัยต่าง ๆ แต่สิ่งที่ได้รับความนิยมสูงสุดของที่นี่ก็คือ เจ้าลิงอุรังอุตัง ที่นักท่องเที่ยวมักจะแห่เข้ามาชมความน่ารักของมันเป็นประจำ

ทะเลสาบโทบา (Lake Toba)

ทะเลสาบโทบา ตั้งอยู่บนเกาะสุมาตรา เป็นทะเลสาบที่เกิดในบริเวณปากปล่องภูเขาไฟ มีระยะทางยาวถึง ๑๐๐ กิโลเมตร และกว้าง ๓๐ กิโลเมตร โดยทะเลสาบโทบาเกิดจากการระเบิดของภูเขาไฟที่มีความแรงสูงมากระเบิด เมื่อประมาณ ๗๐,๐๐๐ ปีก่อน กล่าวได้ว่าเป็นปล่องภูเขาไฟที่ใหญ่ที่สุดในโลก ทำให้เกิดทะเลสาบสี่ฟากครามแห่งนี้ขึ้นมา ซึ่งนักท่องเที่ยวมักจะชอบมาว่ายน้ำเล่นกันที่ทะเลสาบแห่งนี้

วัดพรัมบานัน (Prambanan Temple)

วัดพรัมบานัน หรือเป็นที่รู้จักสำหรับคนท้องถิ่นว่า โรโร จองกรัง (Roro Jonggrang) ถือว่าเป็น ๑ ในวัดฮินดูที่ใหญ่ที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยที่จะมีแท่นบูชาหลัก ๓ ที่ ซึ่งอุทิศให้แก่ เทพเจ้าฮินดู ๓ องค์ ได้แก่ พระพรหม พระศิวะและ พระวิษณุ สำหรับผู้มาเยี่ยมชมและนักท่องเที่ยวทั้งหลายนั้นจะได้รับอนุญาตให้เข้าชมเป็นบางส่วนเท่านั้น เพราะบางส่วนได้รับความเสียหายจากในอดีต แต่ที่ไม่ควรพลาดเป็นอย่างยิ่ง คือการชมพระอาทิตย์ขึ้นบริเวณหลังวัดแห่งนี้ เวลาประมาณตี ๕ ที่เหมาะที่สุดในการชม

เกาะสุลาเวสี (Sulawesi)

ชื่อเดิมหรือชื่อที่เป็นที่เรียกกันส่วนใหญ่ของ เกาะสุลาเวสี นี้คือ “เกาะกัลยัณเฑียร” เกาะแห่งนี้ตั้งอยู่ระหว่างเกาะบอร์เนียวและเกาะมาลูกู ชาวเมืองสุลาเวสีขึ้นชื่อลือชาในเรื่องความสามารถทางด้านงานศิลปะต่าง ๆ เช่น เครื่องปั้นดินเผา การทอผ้าและการเต้นรำ และเรื่องที่ทำพวกเขาทำได้อย่างยอดเยี่ยมมากคือ การทอผ้าที่ต้องอาศัยความประณีตมาก ทั้งหมดนี้คือเสน่ห์ที่ทำให้ใคร ๆ ต่างก็อยากไปสัมผัสเกาะสุลาเวสี

แหล่งที่มาของข้อมูล :

- <http://travel.kapook.com>

๓. ประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย

มาเลเซียแหล่งรวมของวัฒนธรรมอันหลากหลาย ทั้งมาเลย์ จีน อินเดีย และ ไทย รวมทั้งอีกหลายกลุ่มชาติพันธุ์ ซึ่งผสมผสานเข้ากัน อย่างลงตัวคุณ จะได้สัมผัสกับความตื่นตาตื่นใจ เพลิดเพลินไปกับทุกแง่มุม และทิวทัศน์ของความ เป็นเอเชีย ณ ที่นี้ทีเดียว คุณจะสัมผัสกับไออุ่นของชนชาติมาเลเซียต้องที่นี่ มาเลเซีย ประเทศมาเลเซีย หรือ เรียกชื่อทางการว่า สหพันธรัฐมาเลเซีย ตั้งอยู่ทางเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ พื้นที่ประเทศส่วนหนึ่งอยู่บนแหลมมาลายู และ พื้นที่อีกส่วนหนึ่งอยู่บนเกาะบอร์เนียว ประเทศมาเลเซีย มีพรมแดนประเทศติดกับประเทศอินโดนีเซียและทางทะเลติดกับทะเลจีนใต้ทางตอนใต้ ของเวียดนาม ทางทิศเหนือจดกับประเทศไทยสถานที่ท่องเที่ยวมาเลเซียมีดังนี้

ตึกเปโตรนาส (Petronas Twin Tower)

เป็นตึกแฝดที่สูงที่สุดในโลก มีความสูงถึง ๔๕๒ เมตร มีชั้นทั้งหมด ๘๘ ชั้น โดยทางการใช้งบประมาณการก่อสร้างทั้งหมด ๒๐,๐๐๐ ล้านบาท ซึ่งเจ้าของตึกนี้เป็นเจ้าของผู้ผลิตน้ำมันยี่ห้อ เปโตรนาส ชื่อเดียวกับตึกนั่นเอง การออกแบบตึกได้รับแรงบันดาลใจจากลักษณะของเสาหินทั้ง ๕ ของอิสลาม นอกจากความสวยงามและความสูงของตึก ที่ทำให้คนทั่วโลกต้องตะลึงแล้ว ภายในตึกยังเป็นแหล่งรวมความรู้ ศิลปะ วัฒนธรรม ดนตรี บันเทิงและแหล่งช้อปปิ้งขนาดใหญ่อีกด้วย

จัตุรัสเมอร์เดก้า (Merdeka Square)

บริเวณจัตุรัสแห่งนี้ เป็นที่ตั้งของเสาธงที่สูงที่สุดในโลก ซึ่งเป็นธงชาติประจำชาติมาเลเซีย ที่ได้รับการชักขึ้นสู่ยอดเสา ความสูงของยอดโดมมีขนาดเท่ากับ ๔๐ เมตร และหอนาฬิกาที่ตั้งตระหง่านอวดความสวยงามของตัวตึกและในเวลากลางวัน จะมีการตีโพระยิบระยับเต็มไปหมด ยิ่งเพิ่มความสวยงามให้กับอาคารแห่งนี้

กัวลาลัมเปอร์ ทาวเวอร์ (Menara Kuala Lumpur)

ตั้งอยู่บนยอดเขาบูกิตนาราส เป็นหอคอยที่มีความสูงเป็นอันดับ ๔ ของโลก รองจากที่แคนาดา รัสเซีย และจีน มีความสูงถึง ๔๒๑ เมตร โดยใช้เป็นสถานีวิทยุโทรทัศน์ และใช้ระบบสื่อสารไฮเทคต่าง ๆ ด้านหน้าทางเข้าจะเป็นสวนหย่อมขนาดใหญ่มีต้นไม้ใหญ่อายุ ๑๐๐ ปี มีชื่อว่า “ต้นเจลลิง”

ปุตราจายา(Putrajaya)

อยู่ห่างจากตัวเมืองกัวลาลัมเปอร์ประมาณ ๕๐ นาที ห่างจากสนามบินนานาชาติไปไม่กี่กิโลเมตร บนพื้นที่กว้างใหญ่มหาศาลครอบคลุมพื้นที่เข้าทั้งลูก ถูกสร้างขึ้นให้เป็นเมืองใหม่ เป็นที่อยู่ของหน่วยราชการ ทุกกระทรวง ทบวง กรม รวมทั้งรัฐสภา และบ้านของนายกฯ โดยรอบปุตราจายาจะเป็นพื้นที่บ้านจัดสรรที่สวยงามและคอนโดมิเนียมที่เป็นตึกสูง

เกนต์ ไฮแลนด์ (Genting Highlands)

เมืองที่ได้รับสมญานามว่า “เมืองแห่งความบันเทิง” นับเป็นเมืองที่เหมาะกับทุกครอบครัว และทุกงบประมาณการท่องเที่ยว ยอดเขาเกนต์ ไฮแลนด์ อยู่สูงจากระดับน้ำทะเลถึง ๖,๐๐๐ ฟุต จึงมีอากาศเย็นสบาย บรรยากาศสดชื่น พร้อมทิวทัศน์ของเทือกเขาเขียวขจี ที่สวยงามราวกับภาพวาด

อนุสาวรีย์แห่งชาติ (National Monument)

ซึ่งจัดว่าเป็นอนุสาวรีย์ที่ใหญ่ที่สุดในโลก เป็นการสร้างแบบลอยตัว โดยการหลอมรูปปั้นด้วยบรอนซ์ จากประเทศอิตาลี ซึ่งเป็นรูปปั้นขนาดใหญ่กว่าคนจริงหลายเท่า ที่มาของอนุสาวรีย์ มาจากในช่วงสมัยหนึ่งเกิดกลุ่มจีนคอมมิวนิสต์กระจัดกระจายทั่วประเทศ ซึ่งรัฐบาลต้องใช้เวลานานถึง ๑๕ ปี ในการปราบปราม และเพื่อเป็นอนุสรณ์แด่ผู้กล้าหาญ

พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ

คู่มืออ้างอิงการด้วยสถาปัตยกรรมแบบมาเลย์ดั้งเดิมหรือสถาปัตยกรรมแบบมีนังกะเบาอันมีเอกลักษณ์ ด้านนอกอาคารจำลองแบบพระราชวังมาเลย์โบราณมาให้ชม พร้อมการจัดแสดงเกี่ยวกับ

ยานพาหนะตั้งแต่อดีตเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นเกวียน รถลาก รถสามล้อ มาจนถึงรถยนต์ยี่ห้อ
โปรตอนี่ชาวมาเลเซียผลิตใช้เองในประเทศ ส่วยภายในเป็นสถานที่จัดแสดงเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ความ
เป็นมาของมาเลเซีย การแสดงเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีโบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ หัตถกรรม เงินตรา อาวุธ
 ฯลฯ ซึ่งถือเป็นการเปิดโลกมาเลเซียในฉบับย่อและกะทัดรัดได้ดี

อาคารสุลต่านอับดุลซามัด (Sultan Abdul Samad Building) และ หอนาฬิกา สูง ๔๐ เมตร

อาคารเก่าแก่ Merdeka Square สถาปัตยกรรม แบบ มัวร์ (Moorish) ส่วนที่เป็นหอนาฬิกาสูง
๔๐ เมตร ที่เรียกกันว่า เป็นบีกเบลของมาเลเซีย ด้านบนเป็นโดมใหญ่สีทองขนาดใหญ่ และขนบข้างด้วย
อาคารยอดโดมสีทองเช่นกัน อาคารนี้ สร้างเมื่อเป็นเมืองขึ้นของอังกฤษ เพื่อใช้เป็นศูนย์บริหาร อาณานิคมของ
อังกฤษ ปัจจุบันใช้อาคารที่ทำการของรัฐบาล

แหล่งที่มาของข้อมูล :

- <http://www.indochinaexplorer.com/malaysia.php?viewmode=important>

๔. ประเทศสาธารณรัฐฟิลิปปินส์

สวนไรซาล

สวนไรซาล “Rizal Park” หรือเรียกอีกชื่อว่า “ลูเนต้า” Luneta เป็นสวนหย่อมขนาดใหญ่ของกรุงมะนิลา และภายในสวนยังเป็นที่ตั้งอนุสาวรีย์ของ โฮเซ ริซัล “Jose Rizal” ซึ่งเป็นผู้นำในการปลดแอกฟิลิปปินส์จากสเปนในช่วงปี คศ.๑๘๙๖ - ๑๘๙๘ และในบริเวณเดียวกันก็เป็นจุดที่ฟิลิปปินส์ประกาศอิสรภาพเหนือสหรัฐอเมริกา ในปี คศ.๑๙๔๑ และอนุสาวรีย์นี้ยังมีความสำคัญในฐานะเป็นหลักกิโลเมตรสำหรับนับระยะถนนทุกสายบนเกาะลูซอนอันใหญ่โตที่สุดของฟิลิปปินส์อีกด้วย

ป้อมซานติเอโก

ป้อมซานติเอโก ซึ่งเป็นด่านแรกที่ป้องกันการโจมตีจากข้าศึก ที่เข้ามาทางปากแม่น้ำ ปาซิก จากอ่าวมะนิลา ป้อมแห่งนี้ถูกทำลายจากการโจมตีของกองทัพสหรัฐ ต่อมาได้บูรณะซ่อมแซมเพื่อให้เป็น “ปูชนียสถานแห่งเสรีภาพ” (Shrine of Freedom) บริเวณรอบป้อมมีสวนหย่อม รายล้อมโดยมีรถม้าให้บริการ พาชมรอบบริเวณ บริเวณดังกล่าว ยังมีสถานที่คุ้มขังนักโทษ ที่อยู่บริเวณริมแม่น้ำปากแม่น้ำปาซิก และส่วนหนึ่งของป้อมนี้ ถูกทำเป็นสนามกอล์ฟอย่างสวยงาม

เมืองมาคาคติ

มาคาคติ แหล่งช้อปปิ้งที่มีชื่อเสียงและเป็นย่านธุรกิจชั้นนำของกรุงมะนิลา ที่มีโรงแรมระดับ ๕ ดาวมากมาย รวมไปถึง ห้างสรรพสินค้าใหญ่ ๆ ถึง ๔ แห่ง โดยปกติร้านค้าจะเปิดเวลา ๑๐.๐๐ - ๒๐.๐๐ น. แถมทำยอีกนิต ขอแนะนำร้านค้าที่เหมือนกับร้านโชห่วยบ้านเรา ซึ่งเป็นกิจการภายในครอบครัว เรียกว่า Sari Sari Store ซึ่งจะอยู่ตามหัวมุมถนนต่าง ๆ การเดินทางไปเมืองมาคาคติ เมืองมาคาคติตั้งอยู่ทางใต้ของกรุงมะนิลา

ปักชังฮัน

ปักชังฮัน ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวชั้นนำ นักท่องเที่ยวส่วนมากจะมาเปลี่ยนชุดเพื่อว่ายน้ำ หรือกางเกงขาสั้น เล่นน้ำตกปักชังฮัน แล้วทวนน้ำขึ้นไปกับเรือ ซึ่งท่านจะเพลิดเพลินกับการผจญภัยกับการนั่งเรือทวนน้ำ เรือบันกา ซึ่งบ่อยครั้ง อาจจะเกยตื้น หรือติดแก่งจนทำให้คนเรือต้องลงมาผลักหรือยกเรือเพื่อไปขนน้ำตก พร้อมทั้งได้ชื่นชมความสดชื่นของน้ำที่ไหลผ่าน ชมความสวยงามของธรรมชาติ ที่สรรค์สร้างได้อย่างลงตัว ในตอนล่องเรือผ่านน้ำเชี่ยวขากลับนั้น คุณจะรู้สึกสนุกตื่นเต้นอย่าบอกใครเลยทีเดียว

อินทราмуรอส

อินทราмуรอส มีลักษณะเป็นป้อมปราการและกำแพงคูเมือง เป็นศูนย์กลางในการปกครอง การศึกษา วัฒนธรรม ศาสนา และการค้าในช่วงศตวรรษที่ ๑๖ ถึงปลายศตวรรษที่ ๑๙ ภายในพื้นที่ ประมาณ ๓๙๕ ไร่ที่ล้อมรอบด้วยกำแพงหินสูง ประกอบไปด้วยที่อยู่อาศัย โบสถ์ โรงเรียนและสถานที่ราชการ รวมทั้ง สถานที่น่าชม การเดินทางไปอินทราмуรอส อินทราмуรอสตั้งอยู่ในกรุงมะนิลา

Boracay Island

เป็นหนึ่งในเกาะในหมู่เกาะที่ดีที่สุดในโลก และได้ประกาศเกาะที่สวยงามที่สุดทั่วโลก Boracay Island เป็นเกาะเขตร้อนตั้งอยู่ประมาณ ๓๑๕ กิโลเมตร ทางใต้ของมะนิลาและสองกิโลเมตรปิดปลายตะวันตกเฉียงเหนือของเกาะ Panay ใน Visayas ภาคตะวันตกของฟิลิปปินส์ Boracay เป็นส่วนหนึ่งของเทศบาลเมืองของมาเลย์ในจังหวัด Aklan ซึ่งตั้งอยู่ใน Panay หนึ่งในกลุ่มของหมู่เกาะที่แสดงในส่วนกลางของหมู่เกาะฟิลิปปินส์ Boracay มีสองหาดท่องเที่ยวหลัก White Beach และ Bulabog Beach ซึ่งตั้งอยู่ด้านตรงข้ามของสัญญาณของเกาะกลางทะเล White Beach ใบหน้าไปทางตะวันตกเป็นหาดท่องเที่ยวหลักจะเกี่ยวกับสำหรับระยะยาวเรียงรายไปด้วยรีสอร์ทโรงแรมบ้านที่พักร้านอาหารและธุรกิจท่องเที่ยวอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

ทะเลสาบตาอัล

ทะเลสาบชื่อ “ตาอัล” ซึ่งมีภูเขาไฟอยู่กลางทะเลสาบด้วย บนภูเขานี้มีชุมชนที่อยู่อาศัย บ้านพัก ตากอากาศ และร้านอาหารหลายร้าน อากาศเย็นสบาย วิวดูสวย ทางตอนบนของมะนิลา มีสถานที่ท่องเที่ยวซึ่งเป็นที่ยอดนิยมอยู่แห่งหนึ่งเรียกว่า ทะไกไต ที่นั่นมีทะเลสาบขนาดใหญ่ มีเทือกเขาล้อมรอบ ในทะเลสาบก็มีเกาะเล็ก ๆ สองสามเกาะ และที่สำคัญที่สุดคือมีภูเขาไฟเล็กที่สุดและอันตรายที่สุดชื่อว่า TAAL VOLCANO ภูเขาไฟนี้ยังไม่ดับสนิท เพราะฉะนั้นจึงมีโอกาสระเบิดขึ้นมาได้ทุกเมื่อ นี่แหละอาจเรียกได้ว่าเป็นเสน่ห์แบบสวยประหลาดของภูเขาไฟลูก

ปาลาวัน หมู่เกาะในฟิลิปปินส์

ปาลาวัน เป็นหมู่เกาะของที่ได้ชื่อว่าสวยที่สุดในฟิลิปปินส์ มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอดนิยมของบรรดานักท่องเที่ยวธรรมชาติทั่วโลก ท้องทะเลที่สวยงาม บนหาดทรายขาวสะอาดเป็นเอกลักษณ์ และยังเป็นเป้าหมายหลักของนักดำน้ำ เพื่อดูปะการังและสัตว์ต่าง ๆ ได้ท้องทะเลอีกด้วย บนเกาะปาลาวันมีแหล่งท่องเที่ยวมากมายหลายพื้นที่ แต่ละพื้นที่ก็จะมีรีสอร์ท ทะเลทรายและกิจกรรมต่าง ๆ ให้เข้าร่วมแตกต่างกันออกไปพื้นที่ที่เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวต่าง ๆ

ปาลาวัน เป็นจุดศูนย์กลางของนักเดินทาง ที่ต้องการมาเที่ยวปาลาวันและหลังจากนั้นก็ยังสามารถมุ่งหน้าไปยังจุดหมายปลายทางต่าง ๆ ที่ต้องการไม่ว่าจะเป็นทางเหนือหรือทางใต้ของเกาะ

แหล่งที่มาของข้อมูล :

- <http://www.nipponsysit.com/cms/?p=๒๒๕๑>

๕. ประเทศสาธารณรัฐสิงคโปร์

มีแหล่งท่องเที่ยวภายในเอเชียหลาย ๆ แห่งที่มีความน่าสนใจ สิ่งที่เป็นสีสันไม่เคยหลับใหลจะอยู่ในเมืองที่มีความคึกคัก บ่อยครั้งที่เราได้เห็นและได้สัมผัสกับประสบการณ์ การวางแผนการเดินทางท่องเที่ยวในสิงคโปร์ อาจจะดูเหมือนว่าในเป็นเรื่องเล็กน้อยไม่เห็นจะต้องกล่าวถึง แต่สิ่งที่เราได้วางแผนเกี่ยวกับเดินทางท่องเที่ยวสามารถช่วยให้คุณได้กำหนดช่วงเวลาในการพักผ่อนได้ดีกว่า เรามีสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่คุณไม่ควรพลาดมานำเสนอดังนี้

Singapore Zoo

เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่ได้รับรางวัล โดยจัดสวนสัตว์ตามแนวคิด “open concept” และยังคงรูปแบบเดิม ๆ ไว้ในบางส่วน the Singapore Zoo เป็นสถานที่ที่สามารถเรียนรู้ชีวิตสัตว์โลกได้เหมือนอยู่ตามธรรมชาติ หรือ สามารถส่องสัตว์ในช่วงเวลากลางคืนแบบ Night Safari

Sentosa

อะไรที่อยู่บนเกาะเมืองที่มีแต่รีสอร์ทหรู ถ้าท่านกำลังมองหาแนวทางที่ดีที่สุดสำหรับการท่องเที่ยวในช่วงชั่วโมงเร่งด่วนจากเมือง ซึ่ง Sentosa อาจจะเป็นตัวเลือกหนึ่งที่คุณสนใจ เกาะที่มีแต่รีสอร์ทสวย บาร์ตามชายหาด รูปแบบของกีฬาให้เลือกเล่นที่หลากหลาย และสนามกอล์ฟ และไปเติมเต็มความสุขและความตื่นตาตื่นใจจาก the Universal Studios theme park และ the Resorts Worlds Sentosa casino

Resorts World Sentosa

Resorts World Sentosa ได้เตรียมความสนุกสนานมากมายให้ทุกคนรอบรู้ได้มาสัมผัสสดแนวใหม่ของสิงคโปร์ มีพื้นที่สำหรับการเล่นพ่น ๑๕,๐๐๐ sq.m. โดยมีร้านอาหารค่าให้เลือกมากมายระหว่างการเล่น ร้านค้าหุ สปาและโรงแรมที่มีภาพลักษณ์ที่น่าจดจำอีก ๖ แห่ง และอาจจะจบทริปที่ Universal Studios Singapore ก็ได้

Marina Bay Sands

เป็นศูนย์รวมความบันเทิงแห่งใหม่ในเอเชีย Marina Bay Sands เปิดรับนักท่องเที่ยวอยู่ตลอดเวลา เป็นศูนย์รวมของอาหารค่ำแสนอร่อย ความบันเทิง สิ่งอำนวยความสะดวกและมีสินค้าให้เลือกช้อปปิ้งมากมาย ได้ลิ้มรสกับสุดยอดอาหารจากฝีมือเชฟระดับโลก ณ ร้านอาหารที่มีชื่อเสียงในแถบนี้ ขอให้ท่านสนุกกับการช้อปปิ้งจากแบรนด์ดังนานาชาติ สินค้าชั้นนำมากมาย และสามารถพักผ่อนเพื่อเข้ามาเล่นเกมส์เสียงโชคมากมายด้วย

Singapore Flyer

สถานที่ท่องเที่ยวแห่งใหม่ล่าสุดของสิงคโปร์ the Singapore Flyer ได้กลายเป็นจุดเด่นของประเทศนี้ทันทีที่ได้เข้ามาท่องเที่ยว เป็นชิงช้าขนาดใหญ่ที่สามารถมองเห็นได้ทุกมุม และมีขนาดใหญ่ติดอันดับโลกเลยทีเดียวซึ่งมีมุมมองแบบเสียงตายกับ the city skyline ถ้ามาในช่วงพระอาทิตย์ตกดินก็จะได้มุมมองที่โรแมนติกไปอีกแบบหนึ่ง

Chinatown

ย่านหนึ่งที่เก่าแก่ที่สุดในสิงคโปร์ Chinatown ยังคงเป็นประวัติศาสตร์ที่สะท้อนถึงวิถีชีวิตแบบเดิม ๆ ของชาวจีนในประเทศนี้อยู่ จากส่วนผสมที่ลงตัวของความเก่าแก่และความหรูหราทันสมัย เป็นจุดหนึ่งที่นักท่องเที่ยวไม่ควรพลาด การเยี่ยมชมมรดกของ the Chinatown Heritage Centre เป็นวิธีที่ดีที่สุดที่เราได้เรียนรู้ถึงวิถีชีวิตของชาวจีนในสิงคโปร์ได้มากยิ่งขึ้น ถือได้ว่าเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอย่างหนึ่งในสิงคโปร์

Little India

หากคุณกำลังมองหาถึงประสบการณ์แปลกใหม่ , Little India เป็นคำตอบหนึ่งที่ดีสำหรับการท่องเที่ยว เนื่องด้วยสถานที่ที่อยู่ที่ได้ค้นพบรากเหง้าของชาวเอเชียใต้จากประวัติศาสตร์สิงคโปร์ เป็นเรื่องที่ทำให้เกิดความหลงใหลใน an array of colourful saris นักแก้วทำนาโยนาคต โบสถ์ฮินดูเก่าแก่ ธูปธูป และเครื่องเทศ and the latest Bollywood tunes amid ได้เป็นสิ่งที่ประดับให้เห็นในร้านโดยทั่วไปในย่านนี้

Orchard Road

คนที่รักในการช้อปปิ้งต้องไม่พลาด Orchard Road เป็นย่านเศรษฐกิจสำคัญของสิงคโปร์ เป็นแหล่งช้อปปิ้งที่มีอยู่ตลอดแนวของถนน โดยมีแบรนด์ดัง ๆ ต่าง ๆ มากมายเข้ามานำเสนอให้กับลูกค้าในทุก ๆ ระดับ หรือ เป็นการเน้นในกลุ่มลูกค้าโดยรวมกัน ผู้ที่ได้มาเยือน Orchard Road เรียกว่าเดินช้อปปิ้งกันให้หมดแรงกันไปข้างหนึ่งเลยทีเดียว ส่วนเรื่องของสินค้ารับรองได้ว่าเห็นหรือถูกใจสามารถเลือกซื้อได้จากย่านนี้ได้ทันที

Singapore Botanic Gardens

มีสิ่งมีชีวิตอยู่มากกว่า ๓,๐๐๐ สายพันธุ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของต้นไม้เขตร้อนและกึ่งเขตร้อนซึ่งเป็นหัวใจหรือปอดของเมืองใหญ่ที่มีแต่ความวุ่นวายเหล่านี้ ไม่น่าแปลกใจที่จะมี นักวิ่ง คนรำ-ไทเก็ก และผู้ที่เข้ามานั่งเล่น และปิกนิกกันในสวนแห่งนี้ในช่วงวันหยุด ซึ่งเป็นการพักผ่อนที่ดี เพื่อหนีจากความวุ่นวายในเมืองใหญ่ คุณสามารถใช้เวลาที่เหลือเพื่อเข้าชมสวนกล้วยไม้จากสวนดอกไม้แห่งชาติสิงคโปร์ ณ the National Orchard Gardens

National Museum of Singapore

เป็นพิพิธภัณฑ์มีชีวิตแห่งหนึ่งของโลก ซึ่ง the National Museum of Singapore จะใช้ระบบ one-stop guide เพื่อบอกกล่าวถึงประวัติของประเทศสิงคโปร์และพื้นที่หลังทางวัฒนธรรม

Clarke Quay

เป็นย่านธุรกิจการค้าที่รุ่งเรืองมาก ๆ มีคลังสินค้าขนาดใหญ่เพื่อเก็บสินค้าพิเศษต่าง ๆ และโหลดลงเรือขนาดเล็กและ plied the Singapore River Clarke Quay เป็นสถานที่หนึ่งที่น่าไปเที่ยวชม เพื่อให้ทราบถึงบรรยากาศการขนถ่ายสินค้าในปัจจุบันเป็นอย่างไร พื้นที่ทางวัฒนธรรมที่เกิดขึ้น ได้ปรับเปลี่ยนให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวในเวลากลางคืนด้วย เช่น มีไนต์คลับ บาร์ และร้านอาหารเพื่อเพิ่มบรรยากาศความคึกครื้นให้กับย่านนี้ตลอดทั้งปี

แหล่งที่มาของข้อมูล :

- <http://www.vimize.com/singapore-travel-places>

๖. ประเทศเนการาบรูไนดารุสซาลาม

เมืองบันดาร์ เสรี เบกาว์วัน

เมืองบันดาร์ เสรี เบกาว์วัน เป็นเมืองหลวงและเมืองท่าที่สำคัญของประเทศบรูไนอยู่ในเขตการปกครองบรูไน-เมารู มีประชากรประมาณ ๖๐,๐๐๐ คน เดิมชื่อว่า เมืองบรูไน ภายหลังเมื่อบรูไนพ้นจากการคุ้มครองของอังกฤษแล้ว จึงเปลี่ยนชื่อมาเป็นบันดาร์เสรีเบกาว์วัน

ปัจจุบันกรุงบันดาร์เสรีเบกาว์วันเป็นศูนย์กลางการเงินธุรกิจการค้า และการอุตสาหกรรมของประเทศ ทั้งยังเป็นสถานที่ผลิตน้ำมันปิโตรเลียมและก๊าซธรรมชาติด้วย เมืองหลวงของบรูไนเป็นที่ตั้งสถานที่สำคัญของประเทศ เช่น พระราชวังหลวง ศูนย์ประวัติศาสตร์บรูไนพิพิธภัณฑสถานบรูไน สุเหร่าที่ใหญ่ที่สุดในโลก ตะวันออกคือ มัสยิดโอมาร์ อาลี ไซฟัดดิน และ กำแพงเอเยอร์ หมู่บ้านดั้งเดิมของชาวบรูไนที่ตั่งบ้านเรือนอยู่ริมแม่น้ำบรูไน

พิพิธภัณฑโรรยัลเรกกาเลีย

พิพิธภัณฑโรรยัลเรกกาเลีย พิพิธภัณฑที่ได้รับการโหวตจากประเทศ ในอาเซียนว่าเป็นพิพิธภัณฑที่น่าชมที่สุด เป็นที่รวบรวมข้าวของเครื่องใช้ของสุลต่านองค์ปัจจุบัน อาทิ เครื่องทรงทองคำ ในวันขึ้นครองราชย์ และเครื่องบรรณาการจากผู้นำประเทศต่าง ๆ ชมมงกุฎทองคำ บัลลังก์ทองคำ เครื่องทรงทองคำ รวมทั้งเครื่องราชย์มากมายที่พระองค์ได้รับ

มัสยิดทองคำ Jame Ar' Hassanil Bolkiah Mosque

มัสยิดทองคำ Jame Ar' Hassanil Bolkiah Mosque มัสยิดที่สง่างาม และศักดิ์สิทธิ์ของชาวบรูไน ที่ใช้งบประมาณในการสร้างมหาศาล โดยมีการนำเข้าวัสดุการก่อสร้างและตกแต่งจากทั่วทุกมุมโลกใช้เวลาก่อสร้างนานถึง ๗ ปี มีห้องสวดมนต์ ๒ ห้องแยกชายและหญิงบันไดทางขึ้นแต่ละชั้นจะมี ๒๙ ขั้น ห้องละหมาดด้านบนตกแต่งอย่างวิจิตรด้วยพรมสีเหลืองทองดูสว่างไสว จากนั้นนำท่านชมมัสยิด โอมาร์ อาลี ไซ

ปูตดิน มัสยิดเก่าแก่อันเป็นที่เคารพสักการะของชาวบรูไนตั้งอยู่ใจกลางกรุงบันดาร์ เสรีเบกาวัน มัสยิดหลังนี้ออกแบบและดำเนินการสร้างโดยสุลต่านโอมาร์ อาลี ไฮฟัตดินที่ ๓ ผู้ทรงได้รับการยกย่องว่าเป็นสถาปนิกสมัยใหม่ของบรูไน และเป็นพระราชบิดาของสุลต่านองค์ปัจจุบัน และมัสยิดนี้สร้างเสร็จในปี ค.ศ. ๑๙๕๘ มีความงดงามจนได้ชื่อว่า มินิทัชมาฮาล

มัสยิดโอมาร์ อาลี ไฮฟัตดิน

มัสยิดโอมาร์ อาลี ไฮฟัตดิน มัสยิดเก่าแก่อันเป็นที่เคารพสักการะของชาวบรูไน ตั้งอยู่ ใจกลาง กรุงบันดาร์เสรี เบกาวัน มัสยิดหลังนี้ออกแบบและดำเนินการสร้างโดย สุลต่านโอมาร์ อาลี ไฮฟัตดินที่ ๓ พระราชบิดาของสุลต่านองค์ปัจจุบัน และสร้างเสร็จในปี ค.ศ. ๑๙๕๘ พระองค์ทรงได้รับการยกย่องว่าเป็น สถาปนิกสมัยใหม่ของบรูไน มัสยิดนี้มีความงดงามจนได้ชื่อว่า มินิทัชมาฮาล มัสยิด โอมาร์ อาลี ไฮฟัตดิน มัสยิดเก่าแก่อันเป็นที่เคารพสักการะของชาวบรูไนตั้งอยู่ใจกลางกรุง บันดาร์ เสรีเบกาวัน มัสยิดหลังนี้ออกแบบและดำเนินการสร้างโดยสุลต่านโอมาร์ อาลี ไฮฟัตดินที่ ๓ ผู้ทรงได้รับการยกย่องว่าเป็นสถาปนิกสมัยใหม่ของบรูไน และเป็นพระราชบิดาของสุลต่านองค์ปัจจุบัน และมัสยิดนี้สร้างเสร็จในปี ค.ศ. ๑๙๕๘ มีความงดงามจนได้ชื่อว่า มินิทัชมาฮาล สมควรแก่เวลานำท่านเดินทางสู่สนามบิน บันดาร์เสรี เบกาวัน

Kampong Ayer กัมปงไอเยอร์

Kampong Ayer กัมปงไอเยอร์ หมู่บ้านกลางน้ำที่ใหญ่ที่สุดในโลก ชมศิลปะการสร้างบ้านเรือน นับพันบริเวณปากแม่น้ำบรูไน และการคมนาคมอันแปลกตา ชาวยุโรปในยุคแรกที่เข้ามาที่บรูไน เรียกขาน หมู่บ้านกลางน้ำนี้ว่า เวนิชแห่งตะวันออก

หมู่บ้านกลางน้ำ ซึ่งจัดได้ว่าเป็นชุมชนกลางน้ำที่ใหญ่แห่งหนึ่งของโลก โดยมีทั้งสิ้น ๔๒ หมู่บ้าน ประชากรอาศัยรวม ๓๐,๐๐๐ กว่าคน การสัญจรไปมานั้นจะมีเรือสปีดโบ๊ทแบบบรูไน (ก็คือเรือไม้ติดเครื่องยนต์)คอยให้บริการ โดยคิดค่าบริการครั้งละ ๑ เหรียญ หรือใครมาเป็นหมู่คณะก็สามารถเหมาเรือใหญ่ พาเที่ยว ค่าจะมีบริการเรือชูชีพให้ด้วยสำหรับเรือใหญ่นำเที่ยว เนื่องด้วยชุมชนกลางน้ำแห่งนี้ จัดเป็นชุมชน กลางน้ำที่ใหญ่แห่งหนึ่งของโลก บนชุมชนก็เลยมี สถานีดับเพลิง สถานีตำรวจ มัสยิด นอกจากนี้ยังมีโรงเรียน โรงพยาบาล ร้านอาหาร เหมือนชุมชนบนฝั่ง และสะพานที่ทอดยาวสู่ชุมชนกลางน้ำ บนฝั่งก็มี อนุสาวรีย์ Mercu Dirgahayu ๖๐ อยู่ด้วย

บรูไนมิวเซียม

บรูไนมิวเซียม ภายในแยกส่วนจัดแสดงเป็น ๕ ส่วนที่โดดเด่นที่สุดคือ Islamic Arts Gallery ที่ รวบรวมของสะสมโบราณล้ำค่าขององค์สุลต่านจากประเทศมุสลิมทั่วโลกมาแสดงไว้มากมาย คัมภีร์อัลกุระอ่านขนาดเล็ก อีกห้องที่พลาดไม่ได้คือห้องที่รวบรวมประวัติการค้นพบน้ำมัน และก๊าซธรรมชาติจำนวน มหาศาลที่พลิกโฉมบรูไนให้กลายเป็นหนึ่งในประเทศที่ร่ำรวยที่สุดในโลก ชมแบบจำลองขบวนการผลิตแท่น ขุดเจาะน้ำมันในยุคแรก ๆ

แหล่งที่มาของข้อมูล :

- <http://tawepotfk.wordpress.com>

๗. ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

ทะเลสาบฮว๋านเกี่ยม(Ho Hoan Kiem หรือ ทะเลสาบคืนดาบ)

ที่ตั้ง : ทะเลสาบแห่งนี้ตั้งอยู่บริเวณใจกลางเมืองเก่าฮานอย ทะเลสาบฮว๋านเกี่ยม มีตำนานเล่าขานสืบต่อกันมาว่าครั้งอดีตพระเจ้าเลไทโต (Le Thai Yo) ได้นำดาบวิเศษซึ่งนำมาต่อสู้กับพวกหมิงจนสามารถปลดปล่อยประเทศให้อิสระแล้ว พระองค์ทรงเรือไปกลางทะเลสาบเพื่อคืนดาบวิเศษให้กับเต่าศักดิ์สิทธิ์ และกล่าวกันว่าเต่าได้ขึ้นมาฉกดาบไปจังกษัตริย์ของพระองค์ แล้วหายไปไหนในทะเลสาบ อันเป็นเหตุให้ทะเลสาบแห่งนี้มีชื่อว่า “ทะเลสาบคืนดาบ”

หากมองไปกลางทะเลสาบจะเห็นเจดีย์โบราณโผล่ขึ้นพ้นน้ำ สร้างขึ้นในสมัยศตวรรษที่ ๑๘ มีชื่อเรียกว่า ทาพรว (Thap Rua) ซึ่งหมายถึง หอคอยเต่าและในปัจจุบันยังมีหลายคนบอกว่าเห็นเต่าขนาดใหญ่อยู่ในทะเลสาบแห่งนี้ โดยเฉพาะช่วงเปลี่ยนฤดูกาล

วัดหวิงเกิ่น (Ngoc Son หรือ วัดเนินหยก)

ที่ตั้ง : อยู่ริมทะเลสาบบนเกาะหยก ซึ่งเป็นเกาะเล็ก ๆ สามารถข้ามจากฝั่งไปยังวัดโดยข้ามสะพานเทฮุก (The Huc) หรือสะพานแสงอาทิตย์ มีสีแดงสดใสถือเป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของกรุงฮานอย นักท่องเที่ยวนิยมมาถ่ายภาพไว้เป็นที่ระลึกกันเสมอเมื่อถึงวัดหวิงเกิ่น ด้านในมีบรรยากาศร่มรื่นและมีศาลาสำหรับนั่งพักผ่อน

เมืองซาปา ประเทศเวียดนาม

ซาปา เมืองบนเทือกเขาใน จ. ลาวไก ภาคเหนือประเทศเวียดนาม ใกล้กับพรมแดนประเทศจีน ซาปาได้เป็นปลายทางยอดนิยมของเหล่านักท่องเที่ยวมาเป็นเวลานานหลายปี ด้วยเป็นสถานที่เต็มไปด้วยชนกลุ่มน้อยที่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าหลากสีสันทิวทัศน์อันสวยงามของหุบเขา การทำนาแบบขั้นบันได ทำให้มีภูมิทัศน์สวยงามแก่การท่องเที่ยว เดิมซาปาเป็นเมืองตากอากาศของเจ้านายชั้นสูงชาวฝรั่งเศส ที่มาทำงานในเวียดนาม จึงมีสถาปัตยกรรมอาคารบ้านเรือนและการวางแผนผังเมืองแบบเฟรนช์โคโลเนียลมีจุดเด่นที่ตั้งอยู่กลางเมืองคือ โบสถ์คาทอลิก

อ่าวฮาลอง

เนื่องจากประเทศเวียดนามมีลักษณะภูมิประเทศเป็นแบบคาบสมุทร ซึ่งมีระยะทางจากภาคเหนือจรดภาคใต้ที่ยาวมาก และมีระดับความสูงต่ำของพื้นที่ที่แตกต่างกัน ส่งผลให้ เวียดนาม มีสภาพอากาศที่หลากหลาย โดยมีอุณหภูมิเฉลี่ยราว ๒๒ องศาเซลเซียส ลักษณะภูมิอากาศของประเทศ อาจแบ่งได้เป็น ๓ ส่วน คือ ภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคใต้

ทะเลสาบเมืองดานัง

Vinh Hoi Bay Resort ตั้งอยู่ในจังหวัดบิญดิญ ซึ่งอยู่บริเวณชายฝั่งทางตอนกลางของเวียดนาม ระหว่าง ดานัง และ นาตรัง ในศตวรรษที่ ๑๑ จังหวัดนี้อยู่ในการปกครองของราชอาณาจักรจัมปา ซึ่งวัฒนธรรมของราชอาณาจักร ยังคงหลงเหลืออยู่ โดยยังเห็นได้จากวัดต่าง ๆ ในจังหวัด ภูมิประเทศของ

จังหวัดบึงฉุยมีความหลากหลายและน่าสนใจ โดยมีทั้งพื้นที่ราบสูง ป่า พื้นที่ลุ่ม ทะเลสาบ และชายหาดอยู่ภายในจังหวัดเดียว ปัจจุบันมีสนามบิน Phu Cat เปิดให้บริการ โดยสามารถเดินทางมาได้จากทั้งฮานอย และโฮจิมินห์ นักท่องเที่ยวสามารถใช้เวลาเพียง ๒๑ นาทีในการเดินทางจาก สนามบินมายัง Vinh Hoi Bay ทั้งนี้ ในอนาคตอันใกล้นี้ สนามบินจะมีการเปิดให้บริการเที่ยวบินตรงจากต่างประเทศด้วยเช่นกัน

กรุงโฮจิมินห์

ปัจจุบันนี้เมืองหลวงของประเทศเวียดนามคือ “ฮานอย” ซึ่งอยู่ทางตอนเหนือ ส่วน “กรุงโฮจิมินห์” หรือไซ่ง่อนเดิม ก็เป็นเมืองท่าอยู่ทางตอนใต้ และเป็นเมืองศูนย์กลางทางธุรกิจในปัจจุบัน ย้อนไปกรุงไซ่ง่อนในสมัยที่ฝรั่งเศสปกครองอยู่นั้น ได้มีการพัฒนาอย่างมาก ทั้งในด้านคมนาคม สาธารณสุข การศึกษา รวมถึงการวางผังเมืองอย่างดี นับว่าถ้าเทียบกับประเทศข้างเคียง แม้กระทั่งไทยเองในสมัยนั้นก็ไม่ได้มีความทันสมัยเทียบได้กับ “กรุงไซ่ง่อน” แต่หลังจากที่เวียดนามรวมประเทศได้ และปกครองในระบอบสังคมนิยม ความเป็นอยู่ของคนเวียดนามก็ยังพบกับความลำบาก การพัฒนาประเทศชะงักลง บ้านเมืองมีสภาพทรุดโทรมลงในทางกลับกัน ประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคนี้โดยเฉพาะไทย ก็ได้มีการพัฒนาขึ้นเรื่อยๆ ในที่สุดปี ค.ศ.๑๙๘๖ (พ.ศ.๒๕๒๙) เวียดนามจึงประกาศนโยบายปฏิรูป “โดยเหมย (Doi Moi)” โดยเริ่มปฏิรูปตลาดเสรี ผ่อนปรนอนุญาตให้ประชาชนประกอบธุรกิจของตัวเองได้ แต่ยังควบคุมกิจการของรัฐไว้ หลังจากนั้นการพัฒนาประเทศก็เกิดขึ้นเป็นลำดับและนี่คือบางส่วนใน “กรุงโฮจิมินห์”

เมืองเว้

เป็นเมืองเอกของจังหวัดถัวเทียน-เว้ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม และเคยเป็นเมืองหลวงเก่าในสมัยราชวงศ์เหงียนช่วงปี พ.ศ. ๒๓๔๕ - ๒๔๘๘ มีชื่อเสียงจากโบราณสถานที่มีอยู่ทั่วเมือง จำนวนประชากร

อยู่ที่ประมาณ ๓๔๐,๐๐๐ คน สถานที่ท่องเที่ยวในเมืองเว้ส่วนใหญ่จะเป็นป้อมปราการ พระราชวังหลวง และ
สุสานจักรพรรดิหมุ่โบราณสถานในเมืองเว้ได้รับการขึ้นทะเบียนจากองค์การยูเนสโกให้เป็นมรดกโลกในปี พ.ศ.
๒๕๓๖ เว้เป็นเมืองที่เงียบสงบและน่าค้นหา มีบุคคลที่มีชื่อเสียงจำนวนมากเกิดที่เมืองนี้ หรือได้เคยมาเยือน
เมืองนี้ ปัจจุบันเว้เป็นเมืองท่องเที่ยวที่เป็นที่นิยมมากที่สุดแห่งหนึ่งของเวียดนาม

โรงละครหุ่นกระบอกน้ำ

ประเพณีพื้นเมือง หุ่นกระบอกน้ำ เป็นการแสดงหุ่นกระบอกของเวียดนาม มีการแสดงเฉพาะที่
ฮานอย ในโรงละครริมทะเลสาบฮวานเกียม บนถนนดิงห์เตียมฮว่าง หุ่นกระบอกน้ำ ใช้ผู้เชิดอยู่หลังมู่ลี่ไม้ไผ่ที่มี
การพรางไว้ ตัวหุ่นเชิดจะอยู่ที่ปลายไม้ที่ยาวพอที่จะยื่นออกมานอกฉากที่ผู้เชิดบังคับ มีกลไกบังคับมือหรือ
อวัยวะของหุ่นที่ทำจากไม้ฉำฉาที่เบาและพองน้ำหนักเมื่ออยู่ในน้ำ และการเชิดต้องไม่ให้เห็นไม้บังคับหุ่น จึงทำ
ให้ดูเหมือนหุ่นมีลีลาของตนเอง ในประเทศไทยมีการนำมาแสดงบางส่วนที่พัทยา

หาดเกาใต้ (Cao Dai Beach)

ชาวเวียดนามเรียกว่า หาดจิ้น เป็นหาดที่สวยงาม ทอดยาวมาจากเมืองดานัง มีบรรยากาศที่เงียบ
สงบ น้ำทะเลใส หาดทรายละเอียด นักท่องเที่ยวนิยมเดินทางมาพักผ่อน

แหล่งที่มาของข้อมูล :

- <http://travelplaces๒๐๑๕.blogspot.com/search?updated-max=๒๐๑๒-๐๙-๐๑T๐๒:๕๕:๐๐-๐๗:๐๐&max-results=๗>

๘. ประเทศสาธารณรัฐแห่งสหภาพพม่า

พระมหาเจดีย์ชเวดากอง

พระมหาเจดีย์ชเวดากอง หรือ เจดีย์ทองแห่งเมืองดากองหรือตะเกิง (ชื่อเดิมของเมืองย่างกุ้ง) แห่งลุ่มน้ำอิระวดี มหาเจดีย์ที่ใหญ่ที่สุดของประเทศพม่า มีความสูงถึง ๓๒๖ ฟุต

มหาเจดีย์ชเวดากอง : เล่าว่าพระมหากษัตริย์มอญคือพระเจ้าโอกะลาปะ ทรงเลื่อมใสในศรัทธาพระพุทธศาสนา ได้ทรงก่อสร้างองค์พระเจดีย์ชเวดากองขึ้นมาเมื่อกว่า ๒,๐๐๐ ปี ก่อน ต่อมาพระมหากษัตริย์มอญและพม่าแทบทุกพระองค์ได้ถือเป็นพระราชภารกิจในการก่อสร้างองค์พระเจดีย์ให้สูงขึ้นเรื่อย ๆ จนสูงถึง ๓๒๖ ฟุต กว้าง ๑,๓๕๕ ฟุตในปัจจุบัน โดยเฉพาะในสมัยพระนางชินสอบู หรือนางพระยาตะละแม่ท้าวเจ้ากษัตริย์มอญผู้ครองเมืองหงสาวดี ได้ทรงริเริ่มธรรมเนียมบริจาคทองคำเท่าน้ำหนักพระองค์เองในการบูรณะพระมหาเจดีย์ นับตั้งแต่ทรงขึ้นครองราชย์ในปี พ.ศ. ๑๙๙๖ (ตรงกับสมัยสมเด็จพระบรมไตรโลกนาถแห่งกรุงศรีอยุธยา) จนกลายเป็นพระราชพิธีที่ปฏิบัติสืบต่อกันมา

วันนั้นมหาเจดีย์ชเวดากองมีทองคำโอบหุ้มอยู่เป็นน้ำหนักถึง ๑,๑๐๐ กิโลกรัม โดยช่างชาวพม่า จะใช้ทองคำแท่งเป็นแผ่นปิดองค์เจดีย์ไว้รอบองค์ หากสังเกตในรายละเอียดจะเห็นรอบต่อของแผ่นทองคำ ซึ่งมิได้ผสมเป็นเนื้อเดียว แต่จะเป็นแผ่นๆ มาเรียกกัน ครั้งเมื่อแผ่นทองคำหมดคล้ำก็จะถอดหมดแล้วแกะแผ่นทองออกมาขัดล้างปีละครั้งเป็นประเพณีสืบเนื่องกันมาตลอด

สุวรรณฉัตร หรือทององค์ใหญ่บนยอดเจดีย์ชเวดากองเคยมีการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญเท่าที่มีการบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์พม่า ๓ ครั้ง คือ ครั้งแรก ในปี พ.ศ. ๒๓๑๗ รัชสมัยพระเจ้า ฉินบูชิน ทรงถวายสุวรรณฉัตรองค์ใหม่ รูปทรงพม่า แทนองค์เดิมที่เป็นรูปทรงมอญ โดยโปรดฯ ให้ระดมเงินระฆังทองและทองแดง รวม ๖๐๐ ใบ และมีเพชรประดับโดยรอบด้วย เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๔ ต่อมาเกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหว เป็นเหตุให้สุวรรณฉัตร หักตกลงมา จึงมีการบูรณะครั้งที่สองในปี พ.ศ. ๒๔๑๔ รัชสมัยพระเจ้ามินดง โดยทรงบริจาคพระราชทานทรัพย์ส่วนพระองค์เพื่อสร้างฉัตรใหม่ จนรำลึกกันว่า ยอดฉัตรแห่งชเวดากองนั้นประดับประดาด้วยเพชรพลอยอัญมณีล้ำค่า คิดเป็นมูลค่ากว่า ๖๒,๐๐๐ ปอนด์ ในสมัยนั้นโดยเฉพาะยอดเจดีย์ประดับระฆังใบเล็กถึง ๕,๐๐๐ ใบ ครั้งล่าสุดในปี พ.ศ. ๒๕๔๒ พุทธศาสนิกชนชาวมอญพม่าได้พร้อมใจกันเปลี่ยนสุวรรณฉัตรองค์ใหม่ ถวายพระมหาเจดีย์ชเวดากอง ซึ่งมีผู้มีจิตศรัทธาแห่งหนามมีดฟ้ามีวดิน ร่วมทำบุญ ถวายปัจจัย บางคนถึงกับถอดแหวนเพชร สร้อยทองคำประดับอัญมณีนาขนิศประดับสุวรรณฉัตรองค์ใหม่ด้วยแรงศรัทธาสูงส่ง

รอบ ๆ องค์พระเจดีย์ชเวดากอง เป็นลานกว้างรองรับแรงศรัทธาของพุทธศาสนิกชนได้จำนวนมาก บริเวณทางขึ้นทั้งสี่ทิศจะมีวิหารโถง สร้างด้วยเครื่องไม้หลังคาทรงปราสาท ปิดทองล่องชาดประดับกระจกทั้งหลัง ภายในประดิษฐานพระประธานสำหรับให้ประชาชนมากราบไหว้บูชา เพราะชาวมอญและชาวพม่าถือการกราบไหว้บูชาเจดีย์ชเวดากองเป็นนิยต์ จะนำมาซึ่งบุญกุศลอันเป็นหนทางสู่การหลุดพ้นทุกข์โศกภัยทั้งมวล บ้างนั่งทำสมาธิเจริญสติภาวนานับลูกประคำ และบ้างเดินประทักษิณรอบองค์เจดีย์

นอกจากนี้รอบองค์เจดีย์ยังมีพระประจำวันเกิดประดิษฐานทั้งแปดทิศรวม ๘ องค์ หากใครเกิดวันไหนก็ให้ไปสรงน้ำพระประจำวันเกิดตน จะเป็นสิริมงคลแก่ชีวิต

พระมหาเจดีย์ชเวดากอง (๑ ใน ๕ มหาปูชาสถานสูงสุดของพม่า) อย่างกุ่ม ประเทศพม่า

พระธาตุนิรขณ หรือ ไจ้กัทโย (Kyaikhtiyo)

สถานที่ตั้ง : พระธาตุนิรขณ ตั้งอยู่ที่เมืองไจ้กัโก อำเภอสะเทิม เขตรัฐมอญของประเทศพม่า
บนยอดเขา Paung Laung เหนือระดับ น้ำทะเล ๓ ,๖๑๕ ฟุต ลักษณะเด่นของพระธาตุนิรขณ คือ
มีลักษณะเป็นก้อนหินสีทองขนาดใหญ่ ตั้งอยู่บนหน้าผาสูงชันอย่างหมิ่นเหม่ เหมือนจะหล่นและท้าทายแรง
ดึงดูดของโลกโดยไม่ตกลงมาอย่างเหลือเชื่อ พระธาตุนิรขณนับเป็น ๑ ใน ๕ มหาปูชาสถาน สิ่งศักดิ์สิทธิ์
ที่ชาวพม่าต้องไปสักการะ และตามความเชื่อล้านนาเชื่อว่าเป็นพระธาตุประจำปีเกิดปีจอ (ปีหมา) ที่คนเกิดปีนี้
ต้องไปนมัสการสักครั้งหนึ่งในชีวิตครับ

ไจ้กัทโย (Kyaikhtiyo) ในภาษามอญ หมายความว่า หินรูปหัวฤๅษี โดยมีตำนานเล่าขานกันใน
สมัยพุทธกาล

ตำนานที่ ๑ : เล่าว่า ฤๅษีติสสะผู้หนึ่งได้รับพระเกศาจากพระพุทธเจ้าที่ได้มอบให้ไว้เป็นตัวแทน
พระพุทธองค์ให้ประชาชนสักการะ เมื่อครั้งได้มาแสดงธรรมเทศนา ณ ดินแดนสุวรรณภูมิ ผู้ที่ได้รับมอบพระ
เกศาต่างก็นำไปบรรจุในสถูปเจดีย์ แต่ว่าฤๅษีติสสะกลับนำไปซ่อนไว้ในมวยผม พอเวลาล่วงเลยถึงคราวที่ฤๅษี
ติสสะจะต้องละสังขาร โดยมีความตั้งใจจะนำพระเกศาไปบรรจุไว้ในก้อนหินที่มีรูปร่างคล้ายกับศีรษะของตน
จึงให้พระอินทร์ช่วยหากก้อนหินที่มีลักษณะเหมือนกับศีรษะ ซึ่งได้มาจากใต้ท้องมหาสมุทร และก็ให้พระอินทร์
นำมาวางหรือขวานไว้บนภูเขาหิน จึงเป็นที่มาของชื่อ "พระธาตุนิรขณ" แต่ชาวพม่าและชาวมอญจะเรียก
พระธาตุนิรขณว่า "ไจ้กัทโย" ซึ่งเป็นภาษามอญ หมายถึง เจดีย์บนหินที่มีรูปร่างคล้ายศีรษะฤๅษี

ตำนานที่ ๒ : เล่าว่า มีฤๅษีองค์หนึ่งซ่อนพระเกศาที่ได้รับมาจากพระพุทธเจ้าเมื่อครั้งมาโปรดสัตว์
ในถ้ำไว้ในมวยผมมาเป็นเวลานาน เมื่อใกล้ถึงวาระที่จะต้องละสังขารจึงตัดสินใจมอบพระเกศาให้กับ
พระเจ้าติสสะ กษัตริย์ผู้ครองนครแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นบุตรของลูกศิษย์ที่นำมาฝากให้ฤๅษีช่วยเลี้ยงดูตั้งแต่เล็ก
แต่ก่อนอื่นพระเจ้าติสสะต้องหาก้อนหินที่มีลักษณะคล้ายศีรษะของฤๅษี โดยมีพระอินทร์เป็นผู้ช่วยค้นหา
จากใต้สมุทรรนำมาวางไว้ที่หน้าผา

พระเจดีย์โบตตะตอง

พระเจดีย์โบตตะตอง ซึ่งเป็นเจดีย์ที่สร้างขึ้นเพื่อรับพระเกศาธาตุก่อนที่นำไปบรรจุในพระเจดีย์ชเวดากอง เมื่อพระเกศาธาตุได้ถูกอัญเชิญขึ้นจากเรือ ได้นำมาประดิษฐานไว้ที่พระเจดีย์โบตตะตองแห่งนี้ก่อน พระเจดีย์แห่งนี้ได้ถูก ทำลายในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ และได้รับการปฏิสังขรณ์ขึ้นมาใหม่ โดยมีความแตกต่างกับ พระเจดีย์ทั่วไปคือ ออกแบบให้ได้ฐานพระเจดีย์มีโครงสร้างโปร่งให้คนเดินเข้าไปภายในได้ โดยอัญเชิญพระบรมธาตุไว้ในผอบทองคำให้ผู้คนได้เข้ามากราบไหว้มองเห็นได้ชัดเจน ส่วนผนังใต้ฐานเจดีย์ได้นำทองคำและของมีค่าต่าง ๆ ที่มีพุทธศาสนิกชนชาวพม่านำมาถวายแก่องค์พระเจดีย์ มาจัดแสดงไว้

พระเจดีย์สุเล

พระเจดีย์สุเล ศาสนสถานหลักใจกลางกรุงย่างกุ้งมานานหลายร้อยปี อังกฤษถือเอาที่นี่เป็นศูนย์กลางของเมืองเมื่อตัดสินใจสร้างเครือข่ายถนนขึ้นกลางศตวรรษที่ ๑๙ สุเลห์เป็นเจดีย์ทรงแปดเหลี่ยม ตั้งต่อองค์ระฆังขึ้นไปจนถึงชั้นบาตรคว่ำ สร้างขึ้นเพื่ออุทิศให้แก่สุเลนัต หนึ่งในสี่นัที่เกี่ยวข้องกับตำนานของพระมหาเจดีย์ชเวดากอง

พระพุทธรูปไสยาสน์เขาดาวจี

พระพุทธรูปไสยาสน์เขาดาวจีแห่งเมืองย่างกุ้ง พระพุทธรูปองค์นี้ มีลักษณะพิเศษคือ ที่บริเวณพระบาทมีภาพวาดรูปสรรพลึง อันล้วนเป็นมิ่งมงคลสูงสุด เพราะประกอบไปด้วยลายลักษณธรรมจักร ข้างละองค์ ในบริเวณใจกลางฝ่าพระบาท และล้อมด้วย รูปอัฐตรสตกตมมงคล ๑๐๘ ประการ

พระเจดีย์โปตะตาวน์

พระเจดีย์ทรงระฆังสูง ๔๐ เมตร สร้างขึ้นเพื่อรับพระเกศาธาตุก่อนที่จะนำไปบรรจุในพระเจดีย์ชเวดากอง มีความแตกต่างจากเจดีย์ทั่วไปคือ ออกแบบให้ใต้ฐานพระเจดีย์มีโครงสร้างโปร่ง ให้คนเดินเข้าไปภายในได้ โดยได้อัญเชิญพระบรมธาตุไว้ในผอบทองคำให้ผู้คนได้เข้ามาราบหัวมองเห็นได้ชัดเจน

พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ

พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ เป็นที่ประดิษฐานพระแท่นศิหันทบัลลังก์ทองของกษัตริย์มณฑลแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ มีความสูงสามเมตร สร้างขึ้นจากไม้แกะสลักและลงรักปิดทองสวยงาม มีเครื่อง รางศาสตราวุธ พระแสงดาบ และเครื่องทองอื่น ๆ มากมาย รวมทั้งโบราณวัตถุและศิลปวัตถุยุคต้น ๆ จากเมืองปัตตานี ศรีสะเกษ และปะกัณ

พิพิธภัณฑสถานอัญมณี

พิพิธภัณฑสถานอัญมณี ตั้งอยู่บนชั้นที่ ๓ ของอาคารมีการจัดแสดงอัญมณีมีค่ามากมาย ทั้งพลินสีน้ำเงิน ไช่มุก หับทิมสีเลือดนก และหยกหลากหลายขนาด นอกจากนี้ยังมีการจัดประมุลอัญมณีขึ้นปีละ ๒ ครั้ง ในเดือนมีนาคมและตุลาคม ส่วนชั้นที่หนึ่งและสองเป็นศูนย์รวมร้านอัญมณี

วัดชเวนันดอ

วัดชเวนันดอ(Shwenandaw)ซึ่งสร้างด้วยไม้สักทั้งหลัง ลวดลายแกะสลักวิจิตร อ่อนช้อยทั้งหลังคา บานประตู และหน้าต่างอันเน้นรายละเอียดเกี่ยวกับพุทธประวัติ และทศชาติของพระพุทธเจ้าซึ่งความงดงามตามแบบศิลปะพม่าแท้ ๆ ภายในวัดมีพระพุทธรูปอันวิจิตรงดงามศิลปะพม่า

วัดถ้ำจันทิธา

วัดถ้ำจันทิธา (Kyanzittha Umin) ซึ่งมีลักษณะอาคารเตี้ยก่อด้วยอิฐอยู่ใต้ดิน ครึ่งหนึ่งบนพื้นดินครึ่งหนึ่ง พบกับภาพเขียนโบราณซึ่งวาดขึ้นในระหว่างพุทธ ศตวรรษที่ ๑๖ – ๑๙ ที่ยังอยู่ในสภาพสมบูรณ์ วัดแห่งนี้สร้างขึ้นในสมัยของพระเจ้าจันทิธา

แหล่งที่มาของข้อมูล :

- <http://www.somsiritours.com/?ContentID=ContentID->
- <http://www.oceansmile.com/Phama/PratadInkwan.htm>

๙. ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

หลวงพระบาง วัดเชียงทอง

วัดเชียงทองตั้งอยู่บนถนนโพธิสารราช ตั้งอยู่ริมแม่น้ำโขงพอดี วัดเชียงทองเป็นวัดที่สำคัญและสวยงาม ได้รับการมาเยี่ยมชมจากนักท่องเที่ยวทั่วโลกมากที่สุดก็ได้ นักโบราณคดียกย่องว่าวัดเชียงทอง เป็นดั่งอัญมณีแห่งสถาปัตยกรรมลาว

วัดแสนสุขาราม

จุดเด่นของวัดแสนสุขารามคือ พระพุทธรูปยืนองค์ใหญ่ ที่มีอยู่เพียงองค์เดียวในหลวงพระบาง มีพระหัตถ์ทั้งดงามผ่องแผ้ว และหอรอยพระพุทธรูปจำลองด้านข้างหอพระยืน ส่วนพระอุโบสถลงรักปิดทองอย่างสวยงาม เป็นวัดเก่าแก่ที่ถูกสร้างภายหลังหลวงพระบางแยกออกจากนครเวียงจันทน์เมื่อ ๑๑ ปีที่แล้วเป็นอีกอาณาจักรหนึ่งก่อนหน้านั้นบริเวณที่สร้างวัดแสนสุขารามมีวัดเก่าอยู่ก่อนหน้านั้นสร้างขึ้นเมื่อ คริสศตวรรษที่ ๑๕

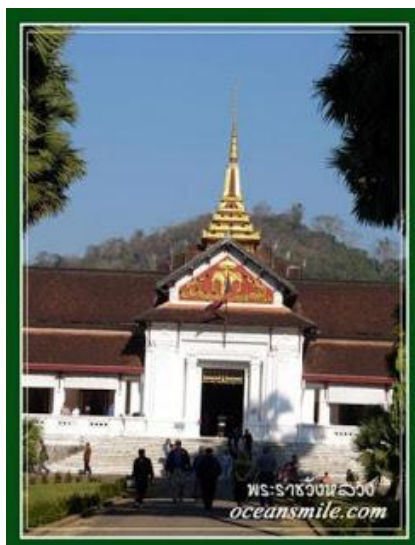
วัดใหม่สุวรรณภูมาราม

ชาวหลวงพระบาง เรียกสั้น ๆ ว่า “วัดใหม่” ซึ่งมีอายุในต้นศตวรรษ ที่ ๑๙ และเคยเป็นที่ประทับของ สมเด็จพระสังฆราชลาว มาก่อน อุโบสถของวัดนี้สร้างด้วยเครื่องไม้มีหลังคาซ้อนกัน ห้าชั้นตามแบบหลวงพระบาง กำแพงพระระเบียงด้านหน้า ทำเป็นลายรดน้ำปิดทองเล่าเรื่องราวผจญและพระเวสสันดรชาดก พระบางเคยประดิษฐานอยู่ที่วัดนี้ในครั้งแรกของศตวรรษที่ ๒๐ และ ในปีใหม่จะมีการแห่แห่น พระบางออกมา ให้ประชาชนได้สักการบูชากันที่นี่ ปัจจุบันวัดใหม่ใช้เป็นโรงเรียนปริยัติธรรม

พระราชวังหลวงพระบาง

ซึ่งตั้งอยู่ทางขึ้นภูซางทางบันไดด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือ อยู่ใกล้กับที่ตั้งของพระราชวัง มีถนนศรีสว่างวงศ์สายเล็ก ๆ คั่นเอาไว้นักท่องเที่ยวจึงสามารถเดินเที่ยวชมพระราชวังภายในจัดแสดงประวัติศาสตร์ อันเก่าแก่ของเมืองหลวงพระบาง พระราชวังแห่งนี้สร้างขึ้นเมื่อปี ๑๙๐๔ เพื่อเป็นที่ประทับของพระเจ้ามหาชีวิตศรีสว่างวงศ์ ลักษณะ เป็นศิลปะแบบลาวผสมฝรั่งเศส

วัดวิชุนราช

ซึ่งตั้งอยู่ทิศตะวันออกเฉียงใต้ของเมืองหลวงพระบาง ถนนวิชุนราช ในบรรดาวัดทั้งหมดของเมืองหลวงพระบางเป็นต้องยกให้ “วัดวิชุนราช” ในความแปลกที่พระธาตุเจดีย์ รูปโค้งมนเหมือนผลแตงโม และ เจดีย์รูปทรงแปลกตานี้เอง ที่กระทรวงแถลงข่าว และวัฒนธรรมของลาว ยกให้มีความสำคัญ ความโดดเด่น ของวัดวิชุนราช

ตลาดม้ง

เป็นตลาดของชาวม้งที่อาศัยอยู่บริเวณรอบหลวงพระบาง เป็นชนกลุ่มน้อย กลุ่มหนึ่งที่มีความสำคัญ และ มีบทบาทในประเทศลาวมาก ตลาดม้งเป็นตลาดที่เป็นสินค้าจากชาวเขาเผ่าม้งของลาว เช่น ผ้าทอปักกลดลายต่าง ๆ เช่น ปดอกหมอน กระเป๋า ผ้าห่ม เสื้อผ้า และเครื่องเงิน ที่มีราคาถูกและ ย่อมเยา

นครเวียงจันทน์ หอพระแก้ว

หอพระแก้ว อยู่บนถนนเชษฐาธิราช ติดกับทำเนียบประธานประเทศ เดิมเป็นวัดหลวงประจำราชวงศ์ลาว พระเชษฐาธิราช มีพระประสงค์ให้สร้างขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๑๐๘ เพื่อใช้เป็นสถานที่ประดิษฐานพระแก้วมรกตที่ได้ัญเชิญมาจากล้านนา และเมื่อครองบัลลังก์ล้านช้างหลังจาก พระโพนสาลีนพระชนม์มลงในศึกสงครามกับสยามประเทศ

วัดสีสะเกด

ตั้งอยู่บนถนนเชษฐาธิราช ตรงข้ามกับหอพระแก้ว เจ้าอนุวงศ์ทรงให้สร้างขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๓๖๑ เนื่องจากในสมัยนั้น ลาวตกเป็นเมืองขึ้นของกองทัพสยาม เจ้าอนุวงศ์จึงออกแบบวัดตามอย่างศิลปะไทยสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น จึงเป็นสาเหตุที่กองทัพสยามไม่ทำลายวัดแห่งนี้ หลังบุกเข้าสู่นครเวียงจันทน์ในปี พ.ศ. ๒๓๗๑ วัดสีสะเกดจึงอาจนับว่า เป็นวัดที่เก่าแก่ที่สุดในเมืองเพราะวัดอื่น ๆ ที่เหลืออยู่ ผนังด้านในของระเบียงที่รอบอุโบสถประดิษฐานพระพุทธรูปเงินและ ดินเผา มากกว่า ๒ ,๐๐๐ องค์ ส่วนใหญ่ เป็นพระที่สร้างที่เวียงจันทน์ในช่วงศตวรรษที่ ๑๖ ถึง ๑๙ ปัจจุบันวัดสีสะเกดเป็นที่ประทับของสมเด็จพระสังฆราช ของลาว

ประตูชัย

ตั้งอยู่ทาง ทิศตะวันออกเฉียงเหนือของนครเวียงจันทน์ สร้างเสร็จในปี พ.ศ.๒๕๑๒ เป็นอนุสรณ์สถานเพื่อระลึก ถึงประชาชนชาวลาว ผู้เสียสละชีวิตในสงครามก่อนหน้าการปฏิวัติของพรรคคอมมิวนิสต์ ประตูชัยแห่งนี้มีชื่อเรียกว่า รันเวย์แนวตั้ง เพราะการก่อสร้างประตูชัยแห่งนี้ใช้ปูนซิเมนต์ที่อเมริกาซื้อมาเพื่อนำมาสร้างสนามบินใหม่ใน นครเวียงจันทน์ในระหว่างสงครามอินโดจีน แต่ไม่ทันสร้างเพราะอเมริกาพ่ายเวียดนามเสียก่อน จึงนำปูนเหล่านั้นมาสร้างประตูชัยแทน ตามลักษณะประตูชัยที่กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส แต่ลักษณะสถาปัตยกรรม ก็ยังคงเป็นลักษณะของลาว วังเวียง หรือ กຸ້ຍຫລີນ แห่งเมืองลาว

ปากเซ

เมืองปากเซ ไม่เคยเป็นถิ่นกำเนิดของอารยธรรมโบราณเหมือนสุวรรณเขต และ หลวงพระบาง ฝรั่งเศสได้มีการก่อตั้งเมืองเพื่อทานอำนาจของจำปาศักดิ์ ซึ่งมีประวัติความเป็นมาเก่าแก่อย้อนไปถึงยุคก่อนการเข้ามาตั้งรกราก ของพวกเขมร ปากเซตั้งอยู่บริเวณจุดบรรจบของแม่น้ำโดนกับแม่น้ำโขง และ มีพื้นที่เพียงครึ่งหนึ่ง ของสุวรรณเขต เท่านั้น

ปราสาทวัดภู

เคยเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของแหล่งอารยธรรมโบราณต่าง ๆ ถึง สามสมัยด้วยกันคือ สมัยอาณาจักรเจนละในช่วงศตวรรษที่ ๖ - ๘ ต่อมาพวกเขมรสมัยก่อนเมืองพระนคร ได้สร้างปราสาทหินขึ้นที่นี้ในราวศตวรรษที่ ๙ สุดท้าย อาณาจักรล้านช้างก็ได้เปลี่ยนเทวาลัยในศาสนาฮินดูแห่งนี้ให้เป็นวัดในพุทธศาสนาสายเถรวาท

ถ้ำจิ่ง

เป็นถ้ำที่ใหญ่ที่สุดในวังเวียง ถ้ำนี้เคยเป็นที่กำบัง และ หลบซ่อนในการต่อต้าน กบฏ จีนฮ่อในช่วงศตวรรษที่ ๑๙ และ อีกหลายถ้ำ ที่คุณสามารถติดต่อกับ ไกด์ท้องถิ่น ตามสถานที่พัก ของท่าน จะคอยอำนวยความสะดวกให้กับคุณ เมืองปากเซ แขวง จำปาศักดิ์ เมืองปากเซ เป็นเมืองท่าเมืองหนึ่งของแขวงจำปาศักดิ์ เป็นเมืองแห่งเศรษฐกิจ และการค้าขาย ของลาวทางเขตภาคใต้ ซึ่งมีความเจริญกว่า เมืองจำปาศักดิ์ และ มีระยะทางใกล้กับชายแดนช่องเม็ก และติดอยู่กับเขตของจังหวัดอุบลราชธานี การเดินทางคมนาคมขนส่ง จากประเทศไทย สู่เมืองปากเซ นั้นสะดวกอย่างง่ายดาย

แหล่งที่มาของข้อมูล :

- <http://www.somsiritours.com/?ContentID=ContentID-๑๐๐๖๒๓๑๕๒๔๒๔๘๗๖>
- www.thaidphoto.com

๑๐. ประเทศราชอาณาจักรกัมพูชา

ศิลปะขอมโบราณ บายน นครวัด

ศิลปะแบบนครวัด (พ.ศ.๑๖๕๐ - ๑๗๑๘) ศิลปะนครวัด ส่วนใหญ่จะเป็นรูปภาพของการเล่าเรื่องราว แต่จะไม่มีลวดลายของพรรณไม้ บริเวณตรงกลางภาพจะมีขนาดเล็กและมีรูปสัตว์ใหญ่ ๆ ได้แก่ หงส์ นาค ใช้แทนที่ลายหน้ากาล ได้แก่ ปราสาทบึงมาลา ปราสาทนครวัด ปราสาทเจ้าสายเทวดา ปราสาทเขาพระวิหาร ปราสาทพนมจิสอ ประเทศไทยพบเห็นศิลปะแบบนี้ได้ที่ ปราสาทปรามังค์กู จังหวัดศรีสะเกษ ปราสาทศรีขรภูมิ จังหวัดสุรินทร์ และปราสาทหินพิมาย จังหวัดนครราชสีมา

ศิลปะแบบบายน (พ.ศ. ๑๗๒๐ - ๑๗๘๐) ศิลปะแบบนี้มีลักษณะที่พิเศษ ได้แก่ มีภาพจำหลักที่ส่วนมากจะเป็นเรื่องราวของประวัติศาสตร์ ภาพของชีวิตทั่ว ๆ ไป ได้แก่ ปราสาทนาคพัน ปราสาทตาพรหม ปราสาทบันทายกูฎี ปราสาทบายน ปราสาทฉมาร์ ปราสาทพระขรรค์ ปราสาทตาสม และปราสาทตาเนียะ ประเทศไทยพบเห็นศิลปะแบบนี้ได้ที่ ปราสาทตาเหมื่อน จังหวัดสุรินทร์ ปราสาทโคกปราสาท จังหวัดบุรีรัมย์ ปราสาทเมืองสิงห์ จังหวัดกาญจนบุรี ปราสาทปรามังค์สามยอด จังหวัดลพบุรี กำแพงวัดพระศรีรัตนมหาธาตุ จังหวัดราชบุรี พระปรางค์วัดกำแพงแลง จังหวัดเพชรบุรี พระปรางค์วัดพระพายหลวง จังหวัดสุโขทัย

สีหนุวิลล์ เมืองท่าตากอากาศและท่าเรือน้ำลึกแห่งเดียวของกัมพูชา

สีหนุวิลล์ (Sihanoukville) เป็นจังหวัดเล็กๆทางตอนใต้ของประเทศกัมพูชา และยังเป็นอีกเมืองท่าที่มีความสำคัญทางด้านเศรษฐกิจและการท่องเที่ยวของประเทศกัมพูชา โดยแต่เดิมเมืองท่าแห่งนี้รู้จักกันในนาม “เมืองกัมปงโสม” ซึ่งเป็นท่าเรือน้ำลึกแห่งเดียวของประเทศ และยังเป็นถึงเมืองพักตากอากาศชื่อดังอีกแห่งหนึ่งของประเทศกัมพูชาอีกด้วย สำหรับใครที่อยากไปเที่ยวเมือง ท่าสีหนุวิลล์ คงอยากจะทำอะไรน่าสนใจบ้าง แน่นอนว่าคุณอาจเริ่มต้นที่ หาด Occheuteal และ หาดSerendipity และหาดอื่น ๆ อีกมากมาย หลายหาด ซึ่งคุณจะสนุกสนานไปกับกิจกรรมต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นทางบกอย่างการเดินชมหาด และกิจกรรมทางน้ำ อาทิเช่น การดำน้ำ ตกปลา พายเรือคายัค และล่องเรือ

หาด Ream National Park

ปัจจุบันมีนักท่องเที่ยวชาวตะวันตกเดินทางมาท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก เนื่องจากมีเกสต์เฮาส์ กระท่อม หรือบ้านพักต่าง ๆ ก็มีไว้คอยบริการนักท่องเที่ยวมากมาย

นอกจากการเที่ยวชมเมืองท่าแล้ว ไกลออกไปประมาณ ๑๘ กิโลเมตร คุณยังสามารถมาเที่ยว อุทยานแห่งชาติ Ream National Park ซึ่งมีลักษณะคล้าย ๆ กับซาฟารี ที่ที่คุณจะได้พบกับความน่ารักของ บรรดาสัตว์ป่า กวางมูส ตัวนัม และปลาโลมาพันธุ์หายากอย่าง ปลาโลมาเผือก ซึ่งจะมีให้เห็นเฉพาะช่วงเดือน ธันวาคม – กุมภาพันธ์เท่านั้น

พนมเปญ

กัมพูชาเป็นประเทศเพื่อนบ้านทางตะวันออกของประเทศไทย ที่มีพรมแดนติดกันประมาณ ๘๙๐ กิโลเมตร และมีการสื่อสาร กันด้วย ภาษา เขมร ฝรั่งเศส อังกฤษ มีระบบการปกครองเป็นรัฐบาล ประชาธิปไตย ในระบบพระมหากษัตริย์ สำหรับสภาพอากาศก็ เช่นเดียวกับประเทศไทยสภาพความเป็นอยู่ ของประชาชนชาวกัมพูชานั้นนับถือศาสนาพุทธ จึงมีวัดวาอารามตั้งอยู่ทั่วประเทศ เช่นเดียวกับประเทศไทย แต่ยังอยู่ในช่วงการฟื้นฟู หลังจากถูกทำลายไปในช่วงที่เขมรแดงปกครอง ในแง่มุมของการพัฒนา เศรษฐกิจและสังคม ประเทศกัมพูชาได้รับความช่วยเหลือจากสหประชาชาติ ประเทศตะวันตก และประเทศอื่น ๆ หลังจากมีการเลือกตั้งทั่วไปแล้ว ๒ ครั้ง กัมพูชาเป็นประเทศเพื่อนบ้านติดกับไทย มีประวัติศาสตร์อารยธรรมอันยาวนาน นครวัด และนครธม นับเป็นสิ่งก่อสร้างที่อัศจรรย์ชิ้นหนึ่งในเอเชีย ศิลปวัฒนธรรมที่งดงามของประเทศกัมพูชา มีความคล้ายคลึงกันมากกับศิลปวัฒนธรรมไทย ภาษาเขมรมาจากรากศัพท์สันสกฤต จึงมีคำหลายคำในภาษาเขมรที่คุ้นหูคนไทย นอกจากนี้อิทธิพลทางวัฒนธรรมของฝรั่งเศสยังคงมีให้เห็นในเมืองหลวงและต่างจังหวัดของประเทศอีกด้วย

โตนเลสาบ ทะเลสาบเขมร

ประเทศกัมพูชา มีทะเลสาบน้ำจืดซึ่งเกิดจากแม่น้ำโขงขนาดใหญ่ที่สุดในเอเชียชื่อว่า “โตนเลสาป” (Tonle Sap) มีแม่น้ำโขงไหลผ่านยาว ๕๐๐ กิโลเมตร จากนั้นไหลเข้าสู่เวียดนามลงสู่ทะเลจีนใต้ นับว่าเป็นแม่น้ำนานาชาติ และเชื่อกันว่าปลาบึกซึ่งเป็นปลาน้ำจืดที่ใหญ่ที่สุดในโลกว่ายทวนน้ำจากโตนเลสาปขึ้นสู่ประเทศไทย-ลาว ก่อนไปผสมพันธุ์ที่จีนซึ่งเป็นต้นแม่น้ำโขง

ปราสาทบันทายศรี

ปราสาทบันทายศรี เป็นเทวสถานขนาดเล็ก แต่มีความงามทางด้านลวดลายเป็นเลิศ ศิลปะมีลักษณะพิเศษจนต้องจัดเป็นศิลปะสมัยหนึ่งโดยเฉพาะ ศิลปะแบบบันทายศรีถูกจัดให้อยู่ในยุคราว พ.ศ. ๑๕๑๐-๑๕๕๐ ก่อสร้างด้วยหินทรายสีชมพู เนื้อละเอียด การสลักลวดลายดูอ่อนช้อย ลายคมชัด ภูมิชีวิตชีวา

ปราสาทบาปวน นครธม

ปราสาทบาปวน จัดเป็นปราสาทแรกในกลุ่มปราสาทเมืองพระนคร มีทางเดินผ่านตัวปราสาทเป็นสะพานหินยกระดับทอดยาว ทางเดินเข้าผ่านโคปุระรูปกากบาท ๓ ทาง ตัวปราสาทหันหน้าไปทางทิศตะวันออก ที่ตั้งของปราสาทอยู่ในเขตพระราชวังหลวง เป็นปราสาทที่มียอดสูง มีหลักฐานจากการบันทึกของ

จิ๋วตัวกวนราชทูตจากเมืองจีนในปลายพุทธศตวรรษที่ ๑๘ กล่าวไว้ว่า ยอดปราสาทบาปวนเคลือบด้วยสำริด แลอร่ามแต่ไกล หากยอดไม่หักพังเสียก่อน คาดว่าปราสาท บาปวนอาจมีความสูงกว่าปราสาทพิมานอากาศ ซึ่งอยู่ใกล้เคียง ๆ กัน ปัจจุบันนี้ปราสาททรุดโทรมมากและกำลังได้รับการบูรณะอย่างต่อเนื่อง

หลักสูตรของ ๑๐ ประเทศในกลุ่มประเทศอาเซียน

นาฏศิลป์แห่งอาเซียน

นาฏศิลป์เป็นศิลปะแขนงหนึ่งที่บ่งบอกถึงความเป็นเอกลักษณ์วัฒนธรรม ประเพณีและจารีตของแต่ละประเทศได้อย่างชัดเจนและยังเป็นศิลปะที่สื่อถึงความงามแห่งวิถีชีวิตของประเทศนั้น ๆ ในความเป็นนาฏศิลป์ถึงแม้ว่าจะมีความแตกต่างกัน แต่ก็ยังเป็นสิ่งหนึ่งที่สามารถช่วยสานความสัมพันธ์อันดีงามระหว่างประเทศได้เป็นอย่างดี ในอนาคตประเทศในอาเซียนตะวันออกเฉียงใต้จะมีการรวมตัวตั้งเป็นกลุ่มเพื่อสันติภาพจึงกลายเป็นสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian : ASEAN) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมและร่วมมือในเรื่องสันติภาพ ความมั่นคง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม ความเท่าเทียมร่วมมือกันของประเทศสมาชิกทั้ง ๑๐ ประเทศ

ในทางด้านนาฏศิลป์เป็นศิลปะแขนงหนึ่งที่มีความสำคัญในทุกประเทศเพราะเป็นศิลปะแห่งการแสดงให้เห็นถึงความงาม วัฒนธรรม ประเพณี จารีต ความเป็นมา วิถีชีวิตและอุปนิสัยของบุคคลในประเทศนั้น ๆ ได้อย่างชัดเจน ทั้งยังเป็นศิลปะที่สามารถสร้างชื่อเสียงให้เป็นที่รู้จักในประเทศอื่นได้เป็นอย่างดี แต่ในความเป็นนาฏศิลป์ของแต่ละประเทศย่อมมีจุดกำเนิดและมูลเหตุ

ศิลปะการแสดงทางด้านนาฏศิลป์ ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน นาฏศิลป์ หมายถึง ศิลปะแห่งการละครหรือฟ้อนรำ (พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๔๖: หน้า ๔๗๖)

อมรา กล้าเจริญ ได้ให้ความหมายคำว่า นาฏศิลป์ หมายถึง การฟ้อนรำที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้นจากธรรมชาติด้วยความประณีตอันลึกซึ้ง เพียบพร้อมไปด้วยความวิจิตรบรรจงอันละเอียดอ่อน นอกจากหมายถึงการฟ้อนรำ ระบำ รำเต้นแล้ว ยังหมายถึงการร้องและการบรรเลงด้วย (อมรา กล้าเจริญ, ๒๕๔๒: หน้า ๓)

ในความหมายของคำว่านาฏศิลป์ หมายถึง ศิลปะการร่ายรำ การเคลื่อนไหวไปตามอารมณ์ และความต้องการของมนุษย์และเป็นการถ่ายทอดความหมายต่าง ๆ ตามจินตนาการของมนุษย์ ให้ออกแบบความงามตามธรรมชาติ

ความหมายของอาเซียน คือ การรวมกลุ่มของประเทศทั้ง ๑๐ ประเทศ เพื่อส่งเสริมและร่วมมือในด้านสันติภาพ ความมั่นคง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม

ดังนั้น นาฏศิลป์อาเซียน คือการถ่ายทอดความงามในรูปแบบศิลปะการร่ายรำที่งดงามของกลุ่มประเทศอาเซียนตะวันออกเฉียงใต้ ทั้ง ๑๐ ประเทศ ทำให้เกิดความสัมพันธ์อันดีงามระหว่างประเทศและความเชื่อมโยงในด้านวัฒนธรรมทางด้านการแสดงนาฏศิลป์อาเซียน

การเกิดนาฏศิลป์ของกลุ่มประเทศอาเซียน

จุดกำเนิดนาฏศิลป์ของแต่ละประเทศในกลุ่มอาเซียนมีปัจจัยมาจากหลายประการ ทำให้มนุษย์สามารถสร้างสรรค์ความงามทางด้านการแสดงได้อย่างละเอียดอ่อน งดงามและยังเป็นสัญลักษณ์ที่สามารถบ่งบอกถึงความเป็นตัวตนของประเทศนั้น ๆ ได้อย่างชัดเจน รูปแบบและวิธีการแสดงนาฏศิลป์มีการสันนิษฐานเกี่ยวกับมูลเหตุที่ทำให้เกิดการแสดง คือ

๑. ความเชื่อ ในเรื่องเทพเจ้า โดยมนุษย์ทุกชาติพันธุ์ย่อมมีจุดเริ่มต้นจากความเชื่อในเรื่องเหนือธรรมชาติ ซึ่งในอดีตมนุษย์ไม่สามารถค้นคว้าหาคำตอบจากปรากฏการณ์ต่าง ๆ ของธรรมชาติ จึงสร้างสรรค์สิ่งเหล่านี้ตามความเชื่อของตนเองจนกลายเป็นเทพเจ้าขึ้นมาในรูปแบบต่าง ๆ ตามความเชื่อนั้น ๆ และเป็นวงเดียวที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของตนให้เกิดความสุขและปราศจากความกลัวต่อสิ่งที่หาคำตอบแทนบุญคุณต่อเทพเจ้าที่ตนให้ความเคารพนับถือด้วยวิธีการสร้างสรรค์ศิลปะการแสดงที่งดงามแต่เทพเจ้าเพื่อเป็นการแสดงความขอบคุณและตอบแทนบุญคุณ

๒. ความเชื่อเรื่องภูตผี เป็นการสะท้อนถึงวิถีของมนุษย์ที่เชื่อในเรื่องหลังความตาย โดยผู้ที่ล่วงลับไปแล้วอาจจะสร้างสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้เกิดเรื่องราวในทางที่ดีและไม่ดีให้กับบุคคลใดบุคคลหนึ่งได้ เช่น ในเรื่องการเจ็บไข้ได้ป่วย ความอยู่ดีมีสุขของบุคคลในครอบครัว การประกอบอาชีพ เป็นต้น เมื่อเกิดความเชื่อดังกล่าวสิ่งเดียวที่มนุษย์จะสามารถตอบแทนได้คือการร่ายรำเพื่อเป็นการขอขมาหรือเป็นการตอบแทนบุญคุณ ซึ่งเชื่อว่าการกระทำสิ่งเหล่านี้จะเป็นสื่อกลางในการติดต่อผู้ที่ล่วงลับไปแล้วหรืออาจจะเป็นภูตผีที่เข้ามาสู่ตนเองหรือบุคคลที่ใกล้เคียง

๓. ตำนาน นิทานพื้นบ้าน ในแต่ละประเทศย่อมมีการสืบทอดมุขปาฐะ คือการเล่าเรื่องราวต่าง ๆ จากคำบอกเล่าของบรรพบุรุษและความเป็นมาตามท้องถิ่นนั้น ๆ ทั้งนี้เรื่องราวที่เล่าต่อกันมาตามสภาพภูมิประเทศ สังคม และวัฒนธรรม การเล่าเรื่องเพียงอย่างเดียวอาจทำให้เกิดความน่าเบื่อสำหรับผู้รับฟัง มนุษย์จึงสร้างสรรค์ศิลปะการแสดงจากการเล่านิทาน ตำนานทั่วไปที่มีอยู่ในกลุ่มนั้น ๆ ให้เป็นการแสดงที่สร้างความประทับใจและสามารถถ่ายทอดเรื่องราวต่าง ๆ ได้อย่างชัดเจน

๔. ธรรมชาติของมนุษย์ วิถีชีวิตของมนุษย์จำเป็นต้องมีการแสดงออกในเรื่องของความคิด อารมณ์ ความรู้สึก อิริยาบถการเคลื่อนไหวต่าง ๆ ที่เป็นธรรมชาติของตนเองให้เกิดเป็นศิลปะการแสดงโดยใช้อารมณ์ ความรู้สึกถ่ายทอดออกมาเป็นการร่ายรำ ท่วงทำนองเพลงและดนตรี ทั้งนี้มนุษย์ยังมีลักษณะนิสัยชอบประดิษฐ์วัสดุ อุปกรณ์ด้วยความประณีตจนเกิดความงามด้านศิลปะประเภทต่าง ๆ จนเกิดความงดงาม

ลักษณะนาฏศิลป์อาเซียน ๑๐ ประเทศ

การแสดงนาฏศิลป์ของแต่ละประเทศในกลุ่มประชาคมอาเซียนนี้จะกล่าวถึงลักษณะและจุดเด่นที่สำคัญ ๆ ของแต่ละประเทศ ดังนี้

๑. นาฏศิลป์ไทย

การแสดงนาฏศิลป์ไทยมีรูปแบบการแสดงที่หลากหลายประเภท คือ การแสดงโขน ละคร และระบำ การแสดงโขนและละครจัดเป็นศิลปะการแสดงที่มีจารีต แบบแผนที่ชัดเจน อีกทั้งยังมีความงดงามทั้งด้านการร่ายรำ เครื่องแต่งกาย การบรรเลงดนตรีและการขับร้อง ซึ่งจัดได้ว่าเป็นการแสดงชั้นสูงที่ผู้แสดงต้องทำการฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ ประเภทของระบำจัดว่าเป็นการแสดงที่ใช้ผู้แสดงหลายคน ซึ่งมีความงดงาม ในเรื่องของการแสดงและการแปรแถวที่สวยงามและพร้อมเพรียงกัน ช่วงเวลาในการแสดงไม่ยาวมากนัก อาจมีบทร้องประกอบในการแสดงหรือเป็นการบรรเลงดนตรีเพียงอย่างเดียวได้เช่นกัน

การแสดงนาฏศิลป์ไทย โขนชุด รามเกียรติ์

๒. นาฏศิลป์อินโดนีเซีย

การแสดงนาฏศิลป์อินโดนีเซียมีหลากหลายรูปแบบ มีทั้งการแสดงที่เป็นละครตามตำนาน พงศาวดาร นิทานพื้นบ้านและความเชื่อ การแสดงของนาฏศิลป์อินโดนีเซียแบ่งออกเป็น ๓ ประเภท คือ การแสดงแบบบาห์ลี การแสดงแบบชวา และการแสดงแบบสุมาตรา การแสดงแบบบาห์ลีจะมีความสง่างาม ท่วงทำนองมีจังหวะรวดเร็ว การแสดงแบบชวา มีท่วงท่าที่เชื่องช้าแต่งงามตามจังหวะเพลงและเป็นแบบแผน และการแสดงแบบสุมาตราจะเป็นลักษณะแบบพื้นบ้านทั้งการ แต่งกายและดนตรีจะมีลักษณะคล้ายกับ นาฏศิลป์มาเลเซีย

ซามาน (Saman) หรือระบำพันทมือ เป็นการแสดงระบำที่ได้รับความนิยมมากที่สุดระบำหนึ่งของประเทศอินโดนีเซีย มีต้นกำเนิดมาจากชนพื้นเมืองกาโย (Gayo) และโดยทั่วไป มักแสดงเพื่อเฉลิมฉลองในวาระสำคัญต่าง ๆ ในปีพุทธศักราช ๒๕๕๔ องค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ หรือ ยูเนสโก (UNESCO) ได้รับรองให้การแสดงระบำพันทมนี้ เป็นหนึ่งองค์ประกอบทางนามธรรมแห่งมรดกโลกทางวัฒนธรรมที่จำเป็นต้องได้รับการคุ้มครองจากยูเนสโกอย่างเร่งด่วน

๓. นาฏศิลป์มาเลเซีย

การแสดงนาฏศิลป์มาเลเซียจะมีลักษณะการแสดงที่สนุกสนาน โดยส่วนใหญ่จะเป็นการรำรำตามจังหวะที่สนุกสนาน ในบางเพลงจะเป็นการสื่อถึงการเกี้ยวพาราสีระหว่างชายหญิง โดยส่วนใหญ่การแสดงจะมีผู้แสดงจำนวนหลายคนและมีการใช้อุปกรณ์ประกอบการแสดง ทั้งนี้ยังเน้นไปในเรื่องความพร้อมเพรียงกัน โดยส่วนใหญ่การแสดงนาฏศิลป์มาเลเซียนิยมแสดงในงานมงคลและ งานรื่นเริงต่าง ๆ

โยเก้ต (Joget) เป็นระบำมาเลย์แบบดั้งเดิมซึ่งมีถิ่นกำเนิดอยู่ที่มะละกา ได้รับอิทธิพลมาจาก ระบำโปรตุเกสที่แพร่เข้ามายังมะละกาในยุคของการค้าขายเครื่องเทศ เป็นหนึ่งในระบำพื้นเมืองที่ได้รับความนิยมมากที่สุดของประเทศมาเลเซีย โดยปกติแล้วแสดงโดยคู่รักเต้นระบำชาย-หญิงในช่วงเทศกาลต่าง ๆ ตาม ประเพณี งานแต่งงาน และงานพิธีต่าง ๆ ทางสังคม จังหวะของดนตรีโยเก้ตจะค่อนข้างเร็วในระหว่างที่คู่เต้น หยอกล้อเล่นกัน ดนตรีเน้นจังหวะหนักแบบกลุ่ม ๒ จังหวะ และแบบกลุ่ม ๓ จังหวะ ขับร้องด้วยสำเนียง มาเลเซียตะวันออกเฉียงเหนือ

๔. นาฏศิลป์ฟิลิปปินส์

การแสดงนาฏศิลป์ฟิลิปปินส์โดยส่วนใหญ่ได้รับอิทธิพลมาจากชาติตะวันตก ในลักษณะของ การย่ำเท้าตามจังหวะเพลง ซึ่งเป็นการเต้นรำที่มีความนิยมกันอย่างแพร่หลาย การเต้นรำมักจะเป็นการแสดงคู่ ระหว่างชายหญิง มีการเคลื่อนไหวไปตามจังหวะกลองที่ตืออย่างพร้อมเพรียงกัน การแสดงบางประเภทอาจใช้ ผู้หญิงหรือผู้ชายล้วน

ตินิกลิง (Tinikling) เป็นหนึ่งในการเต้นรำดั้งเดิมของฟิลิปปินส์ที่เป็นที่นิยมและรู้จักมากที่สุด ใช้ลำไม้ไผ่ในการแสดง การเต้นประกอบด้วยจังหวะการเต้นแบบก้าวกระโดด ๕ จังหวะ ในช่วง ๔ จังหวะแรก คู่เต้นรำจะยืนตรงข้ามกัน ในช่วงจังหวะสุดท้ายทั้งคู่จะเริ่มเต้นรำอยู่ข้างเดียวกันระหว่างลำไม้ไผ่ ๒ ลำ ซึ่งลำไม้ไผ่นี้ใช้เป็นเครื่องเคาะจังหวะด้วย โดยผู้จับไม้เคาะลำไม้กระทบกับพื้น และเคาะลำไม้กระทบกัน ใน อัตราจังหวะที่เร็วขึ้นรำลาวกระทบไม้ของไทย

๕. นาฏศิลป์สิงคโปร์

การแสดงนาฏศิลป์สิงคโปร์ได้รับวัฒนธรรมจากหลายเชื้อชาติ ได้แก่ อินเดีย มาเลเซียและจีน จึงทำให้การแสดงมีรูปแบบที่หลากหลาย โดยนำเอาวัฒนธรรมทั้ง ๓ เชื้อชาติเข้ามาประยุกต์ปรับปรุงให้ เหมาะสมกับวิถีชีวิตและวัฒนธรรม ทั้งนี้ยังนำเอานาฏศิลป์ตะวันตกเข้ามาใช้ร่วมกับการแสดงเพื่อให้เกิดความ น่าสนใจมากยิ่งขึ้น

๖. นาฏศิลป์บรูไนดารุสซาลาม

การแสดงนาฏศิลป์บรูไนเป็นการรำตามจังหวะเพลง ซึ่งนิยมแสดงในงานประเพณีต่าง ๆ โดยเฉพาะงานพิธีมงคลสมรส ในการแสดงส่วนใหญ่จะเป็นการรำรำคู่ระหว่างชายหญิงมีท่วงทำนองนุ่มนวลและ สนุกสนาน การแสดงบางประเภทมีการขับร้องเพื่อให้เกิดความไพเราะมากยิ่งขึ้น

อาลุส จูวา ดินดั่ง (Alus Jua Dindang) เป็นการฟ้อนรำตามแบบประเพณีโบราณโดยมีเพลงประกอบ และมักแสดงในพิธีมงคลสมรส โดยนักเต้นรำทั้งชายและหญิงเป็นผู้แสดงการฟ้อนรำและร้องเพลงประกอบไปด้วย

๗. นาฏศิลป์เวียดนาม

การแสดงนาฏศิลป์เวียดนามที่เป็นเอกลักษณ์ คือ ระเบ๋หมวก ซึ่งระบำชุดนี้จะมีการนำหมวกที่ชาวเวียดนามใช้ในชีวิตประจำวันมาประกอบการแสดง ทั้งนี้ท่วงทำนองดนตรีมีลักษณะสนุกสนาน การแสดงของประเทศเวียดนามนิยมเล่นในการเฉลิมฉลองในโอกาสต่าง ๆ ทั้งนี้ยังมีการแสดงลักษณะของการขับร้องเพลงเพื่อบรรยายความงดงามของธรรมชาติพร้อมด้วยเครื่องดนตรีพื้นบ้านที่เป็นสัญลักษณ์ เช่น ซลู่ เป็นต้น

๘. นาฏศิลป์พม่า

การแสดงนาฏศิลป์พม่ามีความเกี่ยวข้องกับเรื่องของประเพณี พิธีกรรม ความเชื่อและศาสนา ซึ่งการแสดงแบบดั้งเดิมได้แก่ การแสดงฟ้อนผีนัต ซึ่งเป็นการร่ายรำตามความเชื่อในเรื่องของการรักษาโรคและขับไล่สิ่งที่ไม่ดีให้ออกไป การแสดงอีกประเภทหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับศาสนาเรียกว่า “นิบาตชาดก” เป็นการแสดงรูปแบบการเล่นละครและการแสดงในรูปแบบของการฟ้อนโดยใช้นักแสดงเป็นผู้หญิงและมีการร่ายรำที่พร้อมเพรียงกัน

การแสดงเรื่องรามเกียรติ์ ของนาฏศิลป์พม่า

ฟ้อนผีนัต

๙. นาฏศิลป์ลาว

การแสดงนาฏศิลป์ลาว (นาฏกรรมลาว) เป็นศิลปะพื้นบ้านที่มีความคล้ายคลึงกับนาฏศิลป์ไทยทางภาคอีสาน ซึ่งการแสดงของประเทศลาวจะเป็นรูปแบบการแสดงพื้นบ้าน การแสดงที่ได้รับความนิยม คือ การแสดงหมอลำซึ่งเป็นการแสดงที่มีผู้ขับร้องลำนำเล่าเรื่องราวต่าง ๆ โดยเฉพาะตำนานพื้นบ้านและจะมีผู้แสดงประกอบการขับลำนำเพื่อให้เกิดความสนุกสนานมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังมีการแสดงพื้นบ้านที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตของแต่ละท้องถิ่นอีกด้วย

การแสดงหมอลำ

หัวโขนสำหรับแสดงเรื่องพระลักพระลาม

บาสโลป วัฒนธรรมการเต้นรำของชาวลาว

๑๐. นาฏศิลป์กัมพูชา

การแสดงนาฏศิลป์กัมพูชามีความใกล้เคียงกับนาฏศิลป์ไทยค่อนข้างมากไม่ว่าจะเป็นท่วงทำนองเพลง การร่ายรำ รูปแบบ เครื่องดนตรี แต่ลักษณะของเครื่องแต่งกายมีความแตกต่างกันตามวัฒนธรรมของประเทศนั้น สำหรับการแสดงที่มีชื่อเสียงและเป็นเอกลักษณ์ของนาฏศิลป์กัมพูชา คือ การแสดงอัปสร ซึ่งเป็นการนำท่าร่ายมาจากภาพจำหลัก มีเครื่องแต่งกายที่วิจิตรงดงามและการร่ายรำอ่อนช้อยงดงามนี้ทำให้การแสดงชุดนี้ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในประเทศกัมพูชา

ภาพจำหลัก “นางอัปสร”

ชุดการแต่งกายของนาฏศิลป์กัมพูชา

ระบำตักแตนตำข้าว

แหล่งที่มาของข้อมูล :

- ฉันทนา เอี่ยมสกุล. ๒๕๓๘. นาฏศิลป์อินโดนีเซีย. กรุงเทพฯ. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุรพล วิรุฬห์รักษ์. ๒๕๕๓. นาฏศิลป์พม่า. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒. (๒๕๔๖). บริษัทนานมีบุ๊คส์ จำกัด.
- http://buiao.bu.ac.th/index.php?option=com_content&task=view&id=๖๓&Itemid=๓๓
- Lao cultural profile. (๒๐๐๘, February ๒๖). Retrieved from
- http://www.culturalprofiles.net/laos/Directories/Laos_Cultural_Profile/-๕๔.html

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- ฉันทนา เอี่ยมสกุล. ๒๕๓๘. **นาฏศิลป์อินโดนีเซีย**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นิภาวรรณ เจริญลักษณ์. (มปพ.) **สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเซีย**
มหาวิทยาลัยมหิดล
- พิษณุ สุวรรณะชฎ.(๒๕๔๐). **สามทศวรรษอาเซียน**. กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการ
วิจัย.
- วิทย์ บัณฑิตกุล.(๒๕๕๔). **รู้จักประชาคมอาเซียน**. กรุงเทพฯ : สถาพรบุ๊คส์.
- สุชีรา อินทโชติ.**มูลเหตุนาฏศิลป์แห่งอาเซียน**. สารวัฒนธรรมราชมณฑล ปีที่ ๘ ฉบับที่ ๑๙
กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖. สถาบันวัฒนธรรมราชมณฑลเฉลิมพระเกียรติ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมณฑล
ธัญบุรี.ปทุมธานี.
- สุรพล วิรุฬห์รักษ์.๒๕๕๓.**นาฏศิลป์พม่า**.สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Economic Surveys Series : Food & Beverage Services**. May ๒๐๐๗.
- “Formation and Cessation of Companies and Businesses, ๒๐๐๖”, **Statistics Singapore**
Newsletter. March ๒๐๐๗.
- Incentives and Setting up Business in the Philippines**. Papers presented at BOI &
BBL Investment Forum in Bangkok, Thailand. October ๒๙th, ๒๐๐๗.
- Laos. (๒๐๐๑). Rubin, D., Pong C. S., Caturvedi, R., et al (ed.) **World encyclopedia of**
contemporary theatre: Asia/Pacific. (Vol. III). New York, NY: Routledge.
- Lao cultural profile. (๒๐๐๘, February ๒๖). Retrieved from
http://www.culturalprofiles.net/laos/Directories/Laos_Cultural_Profile/-๕๔.html
- Ministry of Environment, Republic of Singapore. **Key Indicators by Type of Food**
and Beverage Services. ๒๐๐๕.
- Ministry of Trade and Industry, Republic of Singapore. **Economic Survey of**
Singapore : Third Quarter ๒๐๐๗. November ๒๐๐๗.
- Nara, Medel T. **Investing in the Philippines : Special Economic Zones, Tax**
Special Economic Zone Act of ๑๙๙๕. Republic of the Philippines. February ๒๑st,
๑๙๙๕.
- http://buiao.bu.ac.th/index.php?option=com_content&task=view&id=๖๓&Itemid=๓๓
- <http://guru.google.co.th/guru/thread?tid=๒e๔๘๑๓๐๒๕๗๓d๐๑๕๑> - - --
- <http://hilight.kapook.com/view/๗๖๓๑๖>
- http://nikrakib.blogspot.com/๒๐๑๐/๐๒/blog-post_๖๕๕๗.html
- http://pracob.blogspot.com/๒๐๐๙/๐๔/blog-post_๒๑๗๗.html
- <https://sites.google.com/site/civilizationinmalaysia/wathnthrm-maleseyi>
- <http://toey-satjapot.blogspot.com/๒๐๑๒/๑๑/blog-post.html>.
- <http://www.aseankan๑.com/index.php?mo=๓&art=๖๕๑๘๘๔>
- http://www.baanjomayut.com/library_๒/asean_community/brunei/๐๓.html

http://www.baanjomyut.com/library_๒/asean_community/vietnam/๐๒.html
http://www.baanjomyut.com/library/thai_culture๓/index.html
<http://www.ceted.org/tutorceted/art.html>
<http://www.dek-d.com/board/view.php?id=๒๕๖๖๘๒๖>
<http://www.eien.in.th/diary/index.php?m=๑&id=๖๕>
<http://www.eien.in.th/diary/index.php?m=๑&id=๖๖>
<http://www.eien.in.th/diary/index.php?m=๑&id=๗๒>
<http://www.eien.in.th/diary/index.php?m=๑&id=๘๑>
<http://www.exim.go.th/doc/newsCenter/๙๕๖๓.pdf>
<http://www.gotoknow.org>
http://www.matichon.co.th/news_detail.php?newsid=๑๓๔๑๓๘๖๔๖๓&grp_id=๐๓&catid=๐๘&subcatid=๐๘๐๔
<http://www.meetawee.com/home/indonesia-indo/๑๘๕๕-barong-dance-indonesia.html>
<http://www.meetawee.com/home/indonesia-indo.html>
<http://www.pyntoday.com/webboard/index.php?topic=๑๑๓๙.๐thaibigbang.com>
http://www.trueplookpanya.com/true/knowledge_detail.php?mul_content_id=๒๑๖๓
<http://www.๙ddn.com/content.php?pid=๗๙๔>
manila.gov.ph
phnompenh.gov.kh
www.nwvoc.ac.th/asean/Asean_Dress.html